CANDY MOORE

Sărutul recompensă

Traducerea și adaptarea în limba română de
NICOLETA NEAGOE

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Fetița stătea liniștită pe o piatră, nedându-și seama că o târâtoare se apropia de ea. Era roșcată și se îmbrăcase cu un tricou și o pereche de pantaloni scurți.

Se încordă când își dădu seama că un pește mușcase din momeală. Jane avea răsuflarea tăiată datorită faptului că, peste câteva secunde, când fetița va trage undița afară, va fi înțepată de scorpion.

Jane Wheeler se ridică imediat de pe bancă și o împinse într-o parte. Prinse undița pe care aceasta o scăpase datorită șocului simțit la neașteptatul atac.

– Îmi pare rău, puișor, că a trebuit să recurg la acest gest extrem. O să-ți explic mai târziu de ce am făcut-o. Ia-ți undița înapoi, momeala e tot acolo.

Efortul de a o împinge pe fetiță și de a prinde totodată undița lăsase urme asupra chipului tinerei, dar găsi puterea de a zâmbi. Fiind ea însăși un pasionat pescar, Jane cunoștea emoția pe care o resimțeai când scoteai un pește pe uscat. Asta, în pofida faptului că trăsese o spaimă grozavă când zărise târâtoarea care mai avea puțin

și o ataca pe fetiță.

Constată cu satisfacție că aceasta devenise din nou stăpână pe sine, concentrându-se asupra scoaterii peștelui din apă. Victima care se prinsese în cârlig se zbătea să nu ajungă pe uscat.

Jane uită de starea confuză în care se afla când văzu peștele deasupra apei. O ajută să-și ducă la bun sfârșit operațiunea. Cele două îngenunchează lângă pește, fetița prinzându-l cu mâna, iar Jane străduindu-se să-i scoată cârligul din gură.

– Ești tare norocoasă, sufletel. Am încercat și eu să prind pește în același loc, dar mare brânză n-am făcut.

Privirile li se întâlniră.

– Mă numesc Jane Wheeler și locuiesc de cealaltă parte a râului.

– Eu sunt Sandy. Sandra Saxon. De ce m-ai împins? o întrebă ea, curiozitatea fiind mai puternică decât orice. Nici măcar n-am băgat de seamă că ești prin preajmă.

– Vino să-ți arăt. Dar, mai întâi, trebuie să pui peștele în geantă pentru că mai are puțin și sare iar în apă. Uite, vezi crăpăturile astea? Un scorpion se furișa printre ele și era cât pe ce să te muște. Din fericire, am putut să-l opresc la timp, adăugă ea, arătând spre creatura prinsă sub talpa bocancului ei.

– De ce nu l-ai omorât? o întrebă Sandy surprinsă.

– Păi, știi și tu cum e. E atât de subțire și de viteaz și... și...

– Înțeleg perfect ce vrei să spui. De fapt, aș vrea să-i dau drumul înapoi peștelui în apă, dar țin neapărat să-l vadă și Grant, zise ea în cele din urmă cu mândrie. Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața, Jane.

– Ești o membră a familiei Saxon, nu-i așa?

Mătușa Janet pomenise de întinsele livezi de portocali, ca și de ferma de vite care se afla dincolo de râu. Jane se plimbase de două

ori pe această parte a râului și fusese uimită de felul ordonat în care erau aranjați copacii, ca și de mireasma portocalilor.

– Da. Mara, mama mea, e manechin la Johannesburg, așa încât eu îmi petrec vacanța cu Grant. Ceea ce e grozav! exclamă ea, zâmbind. Ești și tu în vacanță?

– Nu, nu-i chiar o vacanță. Mama mea a fost foarte bolnavă și am venit aici deoarece clima aceasta îi va permite să se însănătoșească mai repede. Venim din Port Elizabeth. Grant Saxon e... ?

Întrebarea rămase nespusă, deoarece în spatele lor se auzi un glas de femeie.

– Domnișoară Sandy, stăpânul a spus să te însoțesc peste tot, dar nu m-ai așteptat.

– O, Lemmy, dar te miști așa de greu! Ia uite ce-am prins!

– O, domnișoară, exclamă tânăra africană, cu privirea aprinsă. Mergem, acum ? Lena a gătit, iar dumneata o să mănânci, da ?

– Da, Lemmy, o aprobă ea, iar întorcându-se cu fața spre Jane, o întrebă: Mai vii mâine, dacă Grant mă mai lasă? Cred că o să se înfurie foarte tare, dacă află că am fugit de Lemmy. Ea mă are în pază. O să mai vii, Jane ?

Jane se încăpățână să rămână tăcută, iar Sandy spuse pe un ton rugător :

– Știu ce-o să spui. Dacă n-ai fi fost aici, m-ar fi mușcat scorpionul ăla. Fără a mai pune la socoteală faptul că am fugit de Lemmy. Promit că n-am să mai fac. Te rog, Jane!

– Bine, sufletel, zise Jane, cu un zâmbet în colțul gurii. Dar nu mâine, pentru că sunt ocupată, ci poimâine.

– E grozav ! Dacă Grant mă mai lasă, am să fiu aici la șapte. Pa, Jane.

Când ajunse pe celălalt mal al râului, Sandy se întoarse pentru a-i face cu mâna noii ei prietene.

Jane o luă spre casă, gândindu-se la precocitatea acestei fetițe care nu trebuie să aibă mai mult de nouă ani. Mama ei, Mara Saxon, era manechin în marele oraș Johannesburg. Așa cum remarcase unchiul Bart, moșia Saxon era una dintre cele mai mari și mai prospere din zonă, așa încât nu lipsa banilor fusese cauza pentru care mama lui Sandy plecase de acasă. Afecțiunea copilei pentru Grant Saxon era mai mult decât evidentă. Asta în pofida faptului că se cam strâmbase la gândul unei mâini parentale prea influente. Jane nu era de acord cu moda care permitea copiilor să li se adreseze părinților pe numele mic, în loc de "mamă" și "tată". Ea însăși avea o mamă iubitoare, dar i se refuzase prezența unui tată.

Gândul îi zbură la propria nefericire, la șocul pe care-l resimțise când mama ei fusese cât pe ce să moară din cauza pneumoniei. Elizabeth Wheeler își pierduse soțul în urmă cu cinci ani. Lovitura fusese foarte dură pentru ea, ca și pentru Jane.

Elizabeth s-a angajat la un prosper magazin din ținut. În mai puțin de un an, magazinul a înregistrat cel mai mare profit de pe piața marochinăriei. Au reușit în acest fel să trăiască la același standard de viață. Ba mai mult, și-a trimis chiar fiica la un curs de contabilitate. Ploile și inundațiile care s-au abătut asupra orașului, distrugerile care au urmat nu pot fi ușor șterse din minte.

Furia apelor a prins-o pe Elizabeth în mașină, în timp ce se întorcea acasă. De pe urma acestei întâmplări, s-a ales cu o inflamare a plămânilor, nerestabilindu-se niciodată în întregime.

Cumnatul Elizabethei și soția acestuia le-au făcut invitația de a veni să locuiască la ei. Clima era cum nu se poate mai potrivită

pentru o convalescentă, iar Jane putea să-și găsească un loc de muncă prin împrejurimi. Ei s-ar fi bucurat foarte mult dacă ea ar fi acceptat să lucreze la fermă, deoarece pe mătușa Janet o durea spatele și aveau nevoie de forțe proaspete, de cineva care să se ocupe de treburile casnice. Fără a mai pune la socoteală faptul că aveau doi copii la școală.

Trecuseră deja două săptămâni de când dăduseră curs invitației, iar mama ei se simțea deja mai bine. Îi revenise culoarea în obraji și strălucirea în priviri, ca și cheful de viață. De dragul mamei sale, Jane nu ezitase să renunțe la munca interesantă pe care o desfășura. Strânseseră o sumă frumușică de pe urma vânzării casei și mobilei, așa încât mama ei nu mai era nevoită să depună efort. Sau, cel puțin, nu atâta vreme cât ea, Jane Wheeler, va avea grijă de ea.

Se apropie de casă, străbătând câmpurile de lucernă. Când ajunse în pragul ușii de la bucătărie, se opri și se uită la cei doi neastâmpărați care puneau cu zgomot capacul la vasul în care se aflau fursecurile pe care le făcuse mai devreme chiar ea.

– Tony! Mick! Am stat toată ziua să le pregătesc. Ar trebui să ne ajungă câteva săptămâni! Iar voi ce faceți? Vă îndesați buzunarele cu ele. Dați-mi-le înapoi! Sunt sigură că nu vă e chiar atât de foame.

Dădu să se apropie de ei.

Tony, râzând cu superioritate de la înălțimea celor cincisprezece ani pe care-i împlinise, se dădu într-o parte și-și puse brațele în jurul trupului ei. Nici Mick nu se lăsă mai prejos, fiind totodată atent să nu-i cadă biscuiții din buzunare.

Tony se înălță pe vârful picioarelor, șoptindu-i la ureche :

– Bună strategie, nu-i așa? Ce spuneai, dulceață?

– Dați-mi drumul, bandiților ! Puneți înapoi în oală fursecurile pe

care le-ați luat, zise Jane, străduindu-se să scape din strânsoarea lor.

– Dragă Jane, dar n-am mai mâncat ceva atât de delicios de ani buni. Mama n-a mai copt ceva la cuptor de nu știu când. Doar nu vrei să ne răpești această plăcere de care am fost vitregiți atâta amar de vreme? șopti Tony la urechea ei.

Jane înălță capul, însă părul îi căzu pe ochi, împiedicând-o să vadă clar. Bluza i se deschise. În clipa aceea, o umbră uriașă se ivi în pragul ușii, iar Jane găsi momentul potrivit pentru a face o figură de judo, care-i luă pe cei doi băieți prin surprindere. Aceștia se clătinară, iar ea putu să se desprindă din strânsoare.

– Băieți, cum se poate să lăsați o școlăriță să vă scape printre degete? întrebă pe un ton sarcastic umbra din ușă. Există în acest balamuc o persoană serioasă cu care să pot discuta? continuă el, după ce rontăi câteva fursecuri, vizibil satisfăcut de ce mânca.

– Bună, Grant ! zise Tony. Ne-a dat o lovitură sub centură femeia asta, adică... școlărița asta, se grăbi el să adauge, pentru a-și justifica eșecul.

Bărbatul o privi critic.

– Asta se învață acum la școală? Figuri de judo?

– Da, adică nu.

Oare străinul acesta nu era în stare să vadă că nu e o școlăriță?

Tony își aminti că e gazdă și se grăbi să facă prezentările.

– Ea e verișoara Jane Wheeler, cea care a pregătit aceste fursecuri. Domnul Grant Saxon, de la reședința Saxon.

– O! Dacă nu mă înșel, mi se spusese că verișoara voastră muncește. Mai are vreo soră? Jane, trebuie să-ți spun că te pricepi la bucătărie, dar metodele tale de disciplină sunt cam drastice.

Vorbele acestuia i se părură lui Jane atât de aspre și de nedrepte

încât simți cum i se urcă sângele în cap.

– Un asemenea comportament necesită metode drastice de pedeapsă, domnule Saxon, zise ea. Mă bucur că v-au plăcut fursecurile făcute de mine. Îmi pare bine de cunoștință, adăugă ea în timp ce lua o țigară din pachetul de pe masă.

Grant Saxon stătu câteva clipe în cumpănă, neștiind ce să facă, după care îi aprinse țigara cu bricheta lui.

– Desigur, în școli se învață după metode avansate, dar oare profesorii știu că elevii lor fumează?

Cum ea trecuse de mult de vremea școlarității, putea să-i răspundă în modul cel mai cinstit cu putință. Trase din țigară, după care catadicsi să deschidă gura.

– Nu, habar n-au profesorii de apucăturile mele ciudate. Pe de altă parte, am observat că părinții sunt mult mai avansați, învățându-și copiii cum se fac bebelușii, precum și alte chestii de genul ăsta. Tony, poți să păstrezi ce ai luat, dar amintește-ți că, pe viitor, dacă te mai comporți în acest fel, nu mai vezi nimic de la mine.

Grant stătea cu spatele lipit de perete.

– Probabil că aluziile pe care le-ai făcut la început se referă la ce ți-a spus Sandra. Mama ei are unele metode mai neobișnuite de a spune unele lucruri, metode care ar putea fi considerate moderne. Sandy mi-a vorbit despre ... doamna, adăugă el cu o ușoară ezitare, care a salvat-o de la o soartă cumplită. Oare unde se afla Lemmy în clipa aceea? Doar era sarcina ei s-o păzească.

Probabil că Sandy nu-i spusese întreg adevărul, de aceea Jane se grăbi să adauge :

– Era pe undeva prin preajmă. S-a întâmplat ca eu să fiu mai aproape și am ajuns mai repede la ea.

Lui Jane nu-i păsa că bărbatul acesta n-o considera o "doamnă", însă simți cum îi ard obrajii gândindu-se la postura în care o suprinsese intrând pe ușă. Dar oricum, nu avea niciun drept să intre înăuntru, fără să bată la ușă. Dacă tot era marele proprietar al moșiei Saxon, trebuia să se comporte ca atare. Iar dacă i se părea că metodele de învățare ale mamei lui Sandy erau nepotrivite, de ce nu făcea nimic să le schimbe?

Mick se îndreptă spre ușă și spuse:

– Dacă-l cauți pe tata, cred că e pe undeva pe la cotețele cu porci. Mă duc după el, se grăbi Tony să adauge.

Grant Saxon și Jane Wheeler se cântăriră din priviri. Bărbatul avea ochii albaștri și niște trăsături ale feței foarte bine conturate. La rândul lui, Grant nu-și desprindea privirea de ea. Jane simți cum o trec fiorii, de accea se grăbi să rupă tăcerea :

– Doriți să mergem în sufragerie, domnule Saxon ? Unchiul Bart o să vină negreșit. Mama și mătușa Janet s-au dus la Kipersol să rezolve niște probleme de care eu habar n-am. Mă duc să pregătesc niște cafea.

– La urma urmei, nu ești chiar o școlăriță, dacă stau să mă gândesc la suita aceasta de momente în care când dai frâu liber sentimentelor, când te stăpânești foarte bine. Cum se simte mama ta?

– Mult mai bine. Schimbarea de aer îi prieste.

– Mă bucur să aud asta. Intenționam să-i vorbesc lui Bart despre un post de răspundere pentru fiica Elizabethei Wheeler. M-a asigurat că e o tânără competentă și potolită, dar acum... se întrerupse el brusc, măsurând-o din priviri, nu pot afirma decât că o să mă mai gândesc.

Spunând acestea, se grăbi să iasă din încăpere, lăsând-o pe Jane furioasă și fără grai.

Când aduse ceaiul, tresări ușor și mâinile îi tremurară văzând tonul familiar cu care se adresa unchiul ei bărbatului acesta nesuferit.

"Post pentru o persoană responsabilă!" Ca să vezi!

Era evident că o cunoscuse în împrejurări care nu-i erau tocmai favorabile. Se comportase foarte urât cu ea. Cu prima ocazie, i-o va întoarce.

Jane fusese foarte hotărâtă să-și ajute mătușa la treburile gospodărești. De când aceasta căzuse și se lovise, totul ajunsese într-o stare deplorabilă. Acum, după ce totul fusese pus din nou la punct, Jane luase în considerare posibilitatea de a-și găsi ceva de lucru. Din banii pe care-i strânsese din vânzarea casei putea să-și permită cumpărarea unei mașini cu care să se deplaseze la locul de muncă, oricare va fi fost acesta.

Pretextând că are ceva de rezolvat, Jane se duse la ea în cameră, intenționând să se schimbe. Dorea să îmbrace o rochie, pentru a-i arăta lui Grant Saxon că nu e o școlăriță, ci are douăzeci și unu de ani. Vru să-și dea jos bluza, dar se răzgândi, deoarece își dădu seama că, dacă s-ar fi schimbat, ar fi arătat că e în stare de orice pentru a obține acel post. La naiba cu aparențele!

Coborî din nou, luă tava și o așeză pe măsuță, între cei doi bărbați care stăteau de vorbă.

– Jane, stai puțin! L-ai întâlnit pe domnul Saxon în bucătărie, nu-i așa?

– Da, zise ea pe un ton tăios.

– Grant a venit să afle dacă te interesează să lucrezi pentru el, la birou. Ar fi foarte aproape și...

– Cine, eu? întrebă ea mărind ochii a uimire. Păi, știi și dumneata, dragă unchiule, că o tânără atât de fragilă ca mine nu poate să facă față unor asemenea responsabilități. Vă mulțumesc oricum, domnule Saxon.

Schiță un zâmbet, se răsuci pe călcâie și părăsi camera, lăsându-i pe cei doi chicotind.

Mai târziu, pe când o ajuta pe Alphina să pregătească masa, își aruncă privirea pe geam și-i văzu pe cei doi discutând afară.

Grant Saxon îi arăta ceva cu mâinile unchiului Bart, iar acesta dădea din cap în semn de încuviințare. Alphina văzu încotro privește.

– Stăpânu' e foarte îngrijorat în privința fructelor ălora nenorocite, zise femeia.

Jane se uită din nou la cei doi bărbați de afară.

– Dar cel care dă ordine pare a fi domnul Saxon, nu stăpânul.

– Dar domnul Saxon e stăpânul cel mare, veni ca o ghiulea replica Alphinei.

– Vrei să spui că toată plantația asta e a domnului Saxon? Dar pământurile astea sunt ale unchiului meu ! protestă Jane, nevenindu-i să creadă.

– Așa o fi, nu știu sigur, zise femeia ridicând din umeri și întorcându-se la cuptor.

Jane privea în continuare uimită. Era un lucru pe care trebuia să-l clarifice cu prima ocazie.

În după-amiaza aceea nu găsi momentul potrivit pentru așa ceva, deoarece unchiul Bart se întorsese foarte târziu. La fel, și mama și mătușa ei. Fuseseră în oraș pentru a cumpăra o mașină de tricotat. Luaseră această hotărâre deoarece numeroși prieteni își exprimaseră dorința de a cumpăra haine confecționate de ele. Bart se mărgini să

spună că acea mașină nu va fi suficientă. Se bucura că o vede din nou pe soția lui plină de viață. În ultima vreme, de când căzuse pe scări, intrase într-o stare de deprimare îngrijorătoare. Venirea Elizabethei și a fiicei acesteia îi mai schimbase dispoziția.

Jane își dădu imediat seama de profiturile pe care le vor scoate de pe urma acestei afaceri. De obicei, femeile se fereau să se aplece asupra unei meserii atât de plictisitoare, sau cel puțin foarte monotone.

– Grant va trebui să-mi spună care sunt măsurile lui. La fel și Sandy, declară Janet cu o sclipire în priviri.

– Dar ce, Mara nu poate să-i tricoteze ceva lui Grant, în loc să facă pe manechinul?

– Cine? Creatura aceea? Mai bine piere lumea decât s-o vezi făcând așa ceva.

Jane era sincer uimită de ceea ce afla.

– Grant și Sandy nu par a avea o viață prea ușoară cu o asemenea femeie în preajma lor, nu?

Bart era gânditor.

– Păi, dacă e să fim drepți, aceasta a fost dintotdeauna meseria ei, chiar înainte de a se căsători.

Îi place la nebunie ceea ce face. Lui Sandy îi place mult mai mult să urmeze cursurile aceleiași școli decât să se deplaseze pe unde o duce meseria pe mama ei. Grant nu are nimic împotriva acestui fapt. Ei îi place foarte mult să-și petreacă verile aici. Așa încât, toată lumea e mulțumită. Grant a primit chiar vești de la Mara. De îndată ce i se va termina contractul actual, va veni aici să se odihnească. E o femeie foarte frumoasă. E roșcată și are ochi albaștri.

– Dar pe Grant Saxon nu-l deranjează aceste deplasări ale ei?

Dacă e atât de frumoasă precum spui, sunt convinsă că ar vrea s-o aibă alături de el, nu?

Jane știa foarte bine că întrebarea ei nu-și găsea locul, dar nu se putu abține să nu i-o pună. Voia foarte mult să știe cum de un bărbat ca Grant Saxon îi permite soției lui o asemenea libertate. Părea genul de bărbat foarte viril, întotdeauna stăpân pe situație și nicidecum unul pe care puteai să-l joci pe degete.

Janet râse ușor și trist.

– Dacă e să vorbim pe șleau, n-o influențează în bine pe Sandy, iar din câte am putut să-mi dau seama, nici Saxon nu prea se simte în apele lui cu ea prin preajmă. Mick, nu mai plescăi așa. Dacă ar intra cineva acum pe ușă și te-ar vedea, ar zice că ești mort de foame.

Tony începu să râdă, întâlni privirea neclintită a lui Jane și, amintindu-și episodul petrecut în acea dimineață, se potoli.

În seara aceea, stând întinsă în pat și încercând să adoarmă, gândurile îi zburară la vecinul de pe proprietatea Saxon. Bărbatul era foarte chipeș, iar în puținul timp cât se nimerise în preajma lui, Jane îl simțise ca pe o prezență vibrantă. Era imposibil ca un asemenea bărbat să accepte ca soția lui să vină acasă doar la anumite intervale de timp. Mai ales că era o femeie atât de frumoasă și avea un copil de care trebuia să se îngrijească.

Unchiul Bart și mătușa Janet păreau să fi acceptat această stare de fapt cu nepăsare aproape, lucru de neînțeles pentru Jane. Mai ales că erau niște familiști convinși.

Jane se cuibări sub plapumă. Ce o preocupa cu adevărat era situația de la Mimosa. Probabil că Alphina se înșela... Va vorbi cu unchiul ei a doua zi dimineață.

Capitolul 2

Jane se tot învârtea prin preajmă, neștiind prea bine unde anume să se așeze. Pescarii erau cunoscuți pentru furia de care puteau da dovadă când cineva îi deranja, mai ales dacă erau foarte concentrați asupra prăzii.

Aruncă o privire asupra coșulețului așezat sub o salcie. I se părea că Sandy adusese foarte multă mâncare, mai ales că ea însăși nu catadicsise să vină decât cu niște ceai și biscuiți. Tony și Mick o rugaseră fierbinte să vină și ei la pescuit, iar Jane le spusese să-și aducă singuri proviziile. Înainte de asta însă, erau siliți să curețe cotețele porcilor. O sarcină "de-a dreptul dezgustătoare", după spusele lor.

Jane curățase cu o zi înainte grajdurile cailor, câștigându-și în acest fel dreptul de a petrece în tihnă această dimineață.

Cu o zi în urmă, Bart părăsise casa foarte devreme și se întorsese foarte târziu, obosit și morocănos, așa încât nu putuse să-i vorbească despre ceea ce o măcina.

Jane nu îndrăznise s-o întrebe pe mătușa ei despre acest subiect

delicat, așa încât consideră că e mai bine să aștepte cina, pentru ca după aceea să-i pună unchiului Bart toate întrebările care nu-i dădeau pace.

Sandy văzu că Jane se uitase nedumerită la coșul cu mâncare. De aceea, spuse :

– Lena a pus mai multe provizii deoarece Grant are o mare poftă de mâncare. Și eu la fel. Numai că nu mă îngraș deloc. Îți plac și ție sandvișurile cu carne de pui, Jane?

Fetița o îndrăgise pe Jane de la bun început, deoarece era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni și un tricou, ținută pe care mama ei n-ar fi purtat-o pentru nimic în lume.

– Ce legătură are pofta de mâncare a lui Grant cu acest coșuleț? întrebă Jane cu suspiciune în glas.

– O să vină să bea ceaiul cu noi. I-am vorbit despre peștele pe care l-am prins, ca și despre scorpionul acela pe care l-ai lăsat în viață. I-am mărturisit pentru că aveam conștiința încărcată, zise ea în cele din urmă, căutându-i parcă aprobarea.

– Bine, dar de ce vine la ceai? o întrebă Jane zâmbind, dar gândind cu amărăciune în sinea ei că vine pentru a vedea cât de în siguranță este fata cu ea.

– Pentru că sunt pasionat de pescuit ca oricare alt pământean, iar câteva momente de pauză petrecute într-o asemenea prezență sunt mai mult decât binevenite, se auzi în spatele ei vocea profundă a lui Grant.

Jane își întoarse uimită fața spre el. Obrajii i se împurpurară. Se pare că simpla prezență a acestui bărbat era suficientă pentru a o face să se comporte ca o adolescentă. Ceva greu de definit, un magnetism aparte, parcă voia s-o pună în gardă în privința pericolului care

plutea în aer.

Dar despre ce pericol putea fi vorba? se gândi ea. Nici măcar nu-l plăcea. Era exasperant!

Grant se așeză nepăsător pe o piatră, privind-o amuzat.

– Bună dimineața, domnule Saxon, bâigui Jane în cele din urmă.

Se simți ușurată când o văzu pe Sandy scoțând undița și apropiindu-se de el.

– Ce-ar fi să mâncăm ? propuse ea cu însuflețire. Am o foame de lup. Ți-ai adus undița ? Până acum, n-am prea avut noroc. Jane spune că o să vină și Tony cu Mick. Vai! Miroși grozav! zise ea în timp ce-și plimba nasul prin cămașa bărbatului.

Pe Jane mai că o pufni râsul când văzu că până și un bărbat din familia Saxon se poate înroși asemenea unei domnișoare.

Mirosul pe care-l degaja era, într-adevăr, ciudat : o combinație de aromă de portocal, after-shave și tutun.

– Dă-te la o parte din calea mea! Doar nu m-am dat cu Chanel 5 numai ca să mă miroși tu, o tachină Grant pe fetiță.

Jane se stăpâni cu mare greutate să nu râdă și întrebă pe un ton cât se poate de serios:

– Să fie acesta un nou mod de a ademeni peștii, domnule Saxon?

– E, cu siguranță, un nou mod de a ademeni, spuse el cu subînțeles.

Jane își plimblă privirea deasupra copacilor, după care ridică din umeri. Simți cum o trec fiorii când îl văzu pe Grant privind-o amuzat. Îi era ciudă pe ea însăși că e atât de tulburată, iar cuvintele pe care ar fi vrut să le rostească pe un ton nonșalant îi ieșiră cu foarte mare greutate.

– Câtă risipă ! Mai ales că e atât de scumpă! Sandy ar fi trebuit să

se bucure și ea de așa ceva!

– Nerecunoscătoareo! Doar n-o să-mi spui că nu ți s-au aprins simțurile, zise el pe un ton provocator.

Jane își îndreptă umerii, scuturându-se de praful care se așezase pe pantalonii săi scurți. Bărbatul acesta voia s-o agațe. Probabil că de vină pentru atitudinea lui era lipsa soției. Dar ea, Jane Wheeler, nu va fi genul acela de pradă de moment, o pradă care să satisfacă nevoia de distracție a unui bărbat frivol.

– Sigur nu s-a întâmplat așa, domnule Saxon! zise ea, după care se grăbi să plece și să deschidă termosul cu ceai.

Când aruncă o privire în urma ei, îl văzu pe Grant cum împletește părul lui Sandy într-o coadă, operațiune care părea a-i cere o mare putere de concentrare.

În cele din urmă, Sandy veni s-o ajute să întindă masa. Scoaseră din coșuleț carne de pui, sandvișuri cu felii de castraveți, ouă fierte și roșii. Pe măsură ce ele pregăteau masa, Grant se așeză confortabil la pescuit, la umbra unei sălcii.

Părea atât de relaxat, încât Jane cu greu se stăpâni să nu-l strige. În schimb, luă platoul cu sandvișuri și termosul și se îndreptă spre el. Grant își trase pălăria de pe ochi și o privi galeș.

– Mulțumesc, Jane, spuse el. Ai încercat vreodată să pescuiești?

– Am încercat chiar înainte de sosirea dumneavoastră, domnule Saxon.

– Poți să-mi spui Grant, zise el cu deferență.

Tonul pe care rostise aceste vorbe o făcu pe Jane să roșească.

– Mare scofală! se strădui ea să spună cât mai răspicat, dar replica ei păru mai degrabă o șoaptă.

Încercă să se ridice și să plece, dar Grant o prinse cu fermitate de

cot, așa încât fu nevoită să se așeze din nou.

– Toate femeile îmi cad la picioare imediat, fără să fac vreun efort. Spune-mi, rogu-te, de ce stai ca pe spini? Se întâmplă așa cu fiecare străin care-ți apare în cale, Jane Wheeler?

Inima începu să-i bată nebunește. Vecinătatea aceasta avea un efect ciudat asupra ei...

Încercând să-și analizeze sentimentele, își dădu seama că stă țeapănă, că e foarte rigidă. Nu-l plăcea prea mult: era prea arogant și prea sigur pe el. Felul în care se comporta cu ea o scotea din sărite. Pe deasupra, era căsătorit și avea o fetiță.

– Ia spune, Jane, să fie ură la prima vedere?

– Nu urăsc pe orice străin care-mi apare în cale, domnule Saxon.

– Grant!

– ... dar, de obicei, străinii nu mă jignesc.

Cuvintele acestea îi sunau ei însăși foarte politicoase, dar așa simțea. Tonul politicos o ajuta să-și ascundă emoțiile copleșitoare care o încercau și cărora nu le găsea o explicație.

– Draga mea, chiar te-am jignit? Credeam că-ți plac distracțiile de acest gen, văzând cum te jucai cu puștii ăia doi, spuse Grant pe un ton spășit. Te-am rănit cumva la cot? Sau ți-am rănit numai vanitatea? De fapt, am fost nevoit să te rețin în acest mod brutal pentru a avea o discuție serioasă cu tine.

– Dacă aceasta se vrea o scuză, mă tem că nu prea vă pricepeți la lucruri de genul ăsta, domnule...

– Grant, veni replica lui fermă.

– Cu toate acestea, am s-o accept ca atare, zise ea, înfășurându-și brațele în jurul picioarelor. Despre ce doriți să vorbiți cu mine? Ce discuție serioasă poate avea loc între noi?

În clipa aceea, un strigăt rupse tăcerea.

– Undița ta, Grant! Undița ta! Privește! tot striga Sandy.

Grant sări imediat și se duse la locul unde își lăsase undița.

– Ca să vezi! exclamă Grant admirativ. Ce captură!

În clipa aceea, își făcură apariția Tony și Mick, privind cu admirație. După toate aparențele, aceștia țineau foarte mult la Grant și se simțeau bine în prezența lui. Camaraderia aceasta era surprinzătoare și plăcută vederii.

Grant nu mai aduse vorba despre discuția aceea serioasă decât în clipa când se pregăteau de plecare. O invită atât pe ea, cât și pe copii să meargă cu el cu mașina, dar Jane îi refuză invitația.

– Nu, mulțumesc... Grant, i se adresă ea cu șovăială pe numele mic. Îmi place să merg pe jos, iar Mick mi-a promis că-mi va arăta ce vegetație sălbatică e în josul apei.

În mai puțin de două ore, Jane reușise să scape de sentimentele contradictorii care o încercau. Grant Saxon putea fi foarte fermecător când voia.

– Da, cunosc locul. O să trec pe la voi mai târziu. Trebuie să vorbesc cu unchiul tău despre unele lucruri și aș vrea să fii și tu prezentă. E ceva care te privește personal.

Rostise aceste cuvinte pe un ton politicos, dar ferm. Părea o cerere care nu admitea refuzul.

Jane îi privi îndepărtându-se cu sentimente amestecate.

De un lucru era sigură: era foarte hotărâtă să aibă acea discuție cu unchiul ei înainte de sosirea bărbatului acesta cu statură impozantă.

Îi trecu prin minte că s-ar putea să fie o legătură între subiectul discuției și starea ei psihică.

Mașina unchiului ei era parcată lângă casă, așa încât acesta era

fără doar și poate înăuntru.

Elizabeth și Janet erau ocupate cu mașina de tricotat pe care o așezaseră în birou, care era mai spațios. Cărțile lui Bart erau puse în dezordine într-un colț al dulapului, iar masa de scris fusese scoasă pe verandă. Janet îl asigurase că va lucra mult mai bine acolo, iar acesta acceptase această invazie a propriului teritoriu, pentru ca "afacerea" să meargă bine.

Jane își luă unchiul de braț și-l convinse să se plimbe puțin cu ea prin grădină. Se așezară pe o bancă.

Bart o privi intrigat, convins că are ceva pe suflet, că o macină ceva.

– Dă-i drumul, Jane! Dacă te pot ajuta cu ceva, sunt la dispoziția ta.

– Unchiule Bart, începu ea pe un ton șovăielnic, pe deplin conștientă de faptul că acesta s-ar putea supăra considerând că se amestecă în chestiuni care n-o privesc. Dacă nu te superi, ai putea să-mi spui dacă ești în vreun fel dependent de domnul Saxon? Sunteți cumva coproprietari ai livezilor și pământurilor acestora?

Bart Wheeler o cercetă din priviri. Își scoase pipa din buzunarul jachetei și începu să tragă din ea.

– Ce ți-a ajuns la urechi și în ce împrejurări? o întrebă el pe un ton potolit.

– Am auzit-o pe Alphina spunând ceva destul de confuz: cum că Grant e șeful cel mare aici. Asta s-a petrecut acum două zile, în timp ce priveam pe geam și te-am văzut discutând cu el. N-am vrut să pomenesc despre asta cu mătușa Janet sau cu el, dar trebuie să mărturisesc că sunt uimită. Părea să insinueze că Grant Saxon e propietarul întregului pământ.

– O, exclamă el scoțând fum pe nas. Grant Saxon e, într-adevăr, șeful cel mare aici. E proprietarul pământului, al casei, practic a tot ce e aici.

Cu toate că se aștepta la un asemenea răspuns, Jane simți cum i se pune un nod în gât și rămase fără grai. Bartholomew Wheeler trăia de o viață acolo, dar niciodată nu auzise că ar avea probleme financiare, că ar fi la strâmtoare cu banii sau că i-ar trece prin cap să-și vândă ferma lui cea dragă. Atunci, de ce... ?

– De ce, unchiule? îl întrebă ea în cele din urmă.

– Ei, draga mea, e o poveste lungă, dar am să încerc să-ți spun pe scurt despre ce e vorba. Am vrut să mă extind încercându-mi norocul cu tutunul, dar am ales unul dintre cei mai proști și mai secetoși ani. A fost un eșec total. Dincolo de asta, am făcut greșeala de neiertat de a neglija livezile. Rezultatul a fost că portocalii nu au dat deloc roade, iar plantarea tutunului a dus la un dezastru fără precedent. Cheltuielile pe care le-am făcut pentru a cumpăra tutun, dar și echipament pentru a-l planta, mi-au provocat o gaură imensă în buget. Grant mi-a sărit în ajutor și, fiind un tip de treabă, mi-a dat pe mână o parte din afacere, iar restul l-a luat în seama lui. E convins că până la urmă vom scoate ceva din tutun.

Mă aflu pe lista lui de plată și a insistat să continuu să locuiesc în propria mea casă. N-ai de ce să fii atât de abătută, Jane. E un parteneriat și un aranjament avantajos. Eu și cu Janet n-avem a ne teme că am putea fi nevoiți să ne mutăm, așa cum s-ar fi întâmplat dacă pământul ar fi intrat în posesia altcuiva.

Jane îl privi cum își ia din nou pipa în mână.

– Asta înseamnă, reluă Jane cu încăpățânare, că rămâi aici numai atâta vreme cât dorești și ești în stare să muncești pentru Grant, nu-i

așa? Ce se întâmplă dacă te îmbolnăvești? O să pierzi toate astea, toată... moștenirea?

– Nu fi atât de supărată și de îngrijorată, draga mea Jane. Nu intenționez să mă dau bătut sau să mă îmbolnăvesc. Mă înțeleg cu Grant foarte bine. Nici cu banii nu mai stau atât de prost. Grant e un om de toată isprava. Am avut mare noroc cu el ca vecin. Mă simt dator față de el, dar nu financiar, ci pentru că m-a ajutat să țin fruntea sus în vremuri de restriște pentru mine. Prietenul la nevoie se cunoaște, după cum bine spune o vorbă din bătrâni. Nu m-ar deranja să-mi vând moștenirea, așa cum o numești tu, unui asemenea om. Să fiu sincer, mi-e mult mai bine acum când povara răspunderii nu mai atârnă toată pe umerii mei. Nu mi-e teamă de muncă, dar Grant are idei mai avansate ca ale mele și e plin de entuziasm. Tony și Mick vor avea mai multe de învățat de la el și de la mătușa ta și Grant mi-a dat cuvântul de onoare că aceasta va rămâne pentru totdeauna casa noastră.

După ce termină de spus toate acestea, Bart o privi cu încredere și-i zâmbi.

– Am înțeles, unchiule. Îți mulțumesc pentru încredere. Mama și cu mine suntem niște intruse pe proprietatea familiei Saxon.

– Stai puțin! Cred că trebuie să clarificăm lucrurile: Grant știa că Janet și cu mine dorim să vă aducem la noi. Avem tot dreptul să ne primim rudele în casele noastre. Grant a insistat să vă stabiliți aici. Am făcut lucrul acesta cu mare plăcere, așa încât nu vreau să mai am discuții de genul ăsta cu tine, pentru că o să mă înfurii.

Spunând acestea, începu din nou să tragă din pipă.

Jane bâigui o scuză, dar continuă cu întrebările care o frământau.

– Toți cei care locuiesc aici lucrează exclusiv pentru proprietari?

– Se înțelege de la sine. Găsește cu mare greutate muncitori. Oamenii lui sunt mai fericiți locuind aici.

O bănuială încolți în mintea lui Jane.

– Să înțeleg că din această cauză Grant a pomenit ceva de un post pentru mine ? Dar e cu adevărat vorba de un post real sau de unul inventat ?

– După părerea mea, nu e vorba de un post inventat, deoarece la birou duce cu adevărat lipsă de personal. În ultima vreme, nu mai puțin de trei persoane au plecat. Dacă Grant mai aduce vorba despre asta, poți să accepți, dacă simți că poți face față. Amintește-ți, totuși, că sunt multe de făcut și aici. Ai arătat deja de ce ești în stare prin sarcinile pe care ți le-ai asumat în gospodărie. Pe de altă parte, dat fiind că ești foarte calificată în domeniul tău de activitate, cred că ar trebui să mergi în direcția respectivă. Așa încât, adăugă el făcându-i complice cu ochiul, dacă Grant mai aduce vorba de postul acela, acceptă fără ezitare. Plătește al naibii de bine!

– Îți mulțumesc, unchiule Bart, că ai dat dovadă de atâta răbdare față de mine. Te înțeleg foarte bine și cred că dai dovadă de mult curaj și de multă înțelepciune abordând lucrurile în acest fel. Nu știu dacă atitudinea pe care o ai față de Grant Saxon e potrivită, dar oricine poate să-și dea seama de avantajele pe care le ai cu un asemenea vecin.

– Jane, nu trebuie să fii atât de sarcastică! Cunoaște-l mai bine înainte de a-l judeca. N-ai adus vorba, dar Tony mi-a spus că Grant a petrecut dimineața împreună cu voi pe malul râului. E ceva neobișnuit pentru el, deoarece nu prea găsește nici măcar un scurt răgaz pentru a se relaxa, darămite o întreagă dimineață. Un om de afaceri în adevăratul înțeles al cuvântului, foarte greu de apreciat la o

primă întâlnire. Se bucură de un mare prestigiu în întregul ținut și e un om de ispravă. Ia spune, de ce ești atât de sarcastică? V-ați certat azi-dimineață?

– Ce-ar fi să mă scutești cu această înșiruire de virtuți! sări Jane ca arsă. Am și de ce să fiu supărată; mai întâi, m-a văzut luptându-mă cu băieții în bucătărie într-o ținută nu tocmai convenabilă mie; azi, aproape m-a silit să mă așez lângă el, nelăsându-mă să plec; mă privește de sus și mă face să mă simt în majoritatea timpului ridicol. Cine nu s-ar supăra, dacă ar fi în locul meu ? Dar pentru că te respect foarte mult, mă angajez să rămân calmă și să arăt cuvenitul respect unui asemenea model...

– Chiar din acest moment, modelul se apropie, o avertiză Bart în clipa când văzu o mașină apropiindu-se de ei.

Grant Saxon ieși din mașină, închizând portiera cu zgomot. Când îi văzu, porni spre ei.

– Hei! exclamă Jane la vederea mașinii, șoferul fiind ignorat complet.

– Să pun exclamația asta pe seama mașinii sau a șoferului? o tachină unchiul ei.

Jane își îndreptă privirea spre șofer și fu cât pe ce să scoată o altă exclamație. Arăta trăsnet și avea o grație de neegalat în mișcări. În clipa aceea, Jane Wheeler simți cum i se pune un nod în gât.

La urma urmei, orice femeie, dacă nu era de piatră, ar fi trecut prin asemenea simțăminte, la vederea unui asemenea bărbat.

Jane reuși să-și compună o atitudine corespunzătoare și se abținu să dea vreo replică unchiului ei.

Fața sa era numai zâmbet și își lăsă privirea să alunece din nou spre mașină.

Grant întinse mâna în semn de salut și urmări privirea lui Jane.

– Îți place, nu-i așa ?

– Dacă-mi place? E un cuvânt prea sărac pentru a-mi exprima admirația față de un automobil atât de puternic și de elegant.

– Bart, doamnei îi place mașina mea! zise el râzând ușor. Ca semn de apreciere pentru laudele sincere pe care le-a adus mașinii mele, îmi permit să-i sugerez lui Jane ca în cincisprezece minute să se schimbe în niște haine mai speciale, pentru a-i arăta că performanța e pe măsura frumuseții.

Jane se întoarse către Bart cu ochii măriți de uimire.

– Dialectul care se vorbește aici e atât de frumos, dar atât de greu de înțeles. Spune-mi, te rog, am descifrat bine mesajul: întrucât mi-am exprimat admirația pentru frumusețea și puterea mașinii, sunt invitată să...

Se opri brusc, pe deplin conștientă de faptul că spusese mai mult decât trebuia.

– Da, oricare va fi fost cuvântul pe care doreai să-l adaugi, confirmă el privind-o amuzat, de pe poziția unui cunoscător. Îmi dau seama că farmecul meu e devastator, dar în discuție era mașina, adăugă el oftând cu regret. Poate că la un moment dat... Da, Jane, o să vii cu mine la Mission Hospital. Îți sugerez să te îmbraci cu o rochie, în caz că ai una. Îți stă foarte bine cu tricoul și cu blugii, dar cred că e mai bine să-i cunoști pe membrii personalului medical îmbrăcată așa cum se cuvine. Ce zici?

– Păi... începu ea, dar simți cum limba i se încleștează în gură.

Bart o prinse de mână și se grăbi să-i spună :

– Jane, nu te mai certa. Du-te și schimbă-te ! În viață mai apar și evenimente neprevăzute, crede-mă!

– Am o rugăminte. În drum spre camera ta, spune-i mamei tale și mătușii Janet să vină cu niște cafea, da? spuse Grant pe un ton politicos.

Jane dădu să plece, dar se opri și întrebă :

– E totuși târziu. Crezi că vom reuși să ne întoarcem la cină?

– Doctorul David dorește să cinăm la el, așa încât n-avem de ce să ne grăbim, zise cu mult calm Grant.

– Dar nu mă cunoaște, nici nu așteaptă ...

– Ba ne așteaptă pe amândoi. Am vorbit cu el la telefon.

Jane era uluită de îndrăzneala bărbatului și rămase tăcută.

Grant Saxon își consultă ceasul.

– În douăzeci de minute trebuie să plecăm, conchise el.

Jane se duse înăuntru și transmise mesajul celor două femei printre dinți, fără prea mare tragere de inimă. În timp ce făcea duș și se îmbrăca, își analiză stările prin care trecea. Ar fi putut foarte bine să rămână fermă pe poziție și să refuze invitația. Doar trăiau într-o lume civilizată, iar Grant n-ar fi continuat să insiste, dacă atitudinea ei ar fi fost inflexibilă.

Realitatea era că dorea să se ducă, pentru a vedea cum se merge cu mașina aceea performantă, dar și pentru a-i cunoaște pe cei de la spital.

Doi medici albi și o soră erau, dacă era să dea crezare spuselor mătușii sale, punctul de atracție al așezământului. Doctorul David Muller, cel mai în vârstă, dedicat trup și suflet muncii sale, și tânărul său asistent, doctorul Peter Davis. Sora, Pat Nu-Știu-Cum – lui Jane îi era imposibil să-și amintească numele ei de familie – era tânără, blondă și atrăgătoare.

Da, se va duce de data asta cu Grant, dar întâmplarea nu se va

mai repeta. Unchiului Bart nu i se părea ciudat că nepoata lui iese cu un bărbat căsătorit și fermecător. Era evident că avea o încredere oarbă în proprietarul moșiei.

Jane era ferm hotărâtă să nu mai accepte nicio altă invitație, dacă i se va mai face vreuna. Ar deveni obiect de bârfă și de scandal. Iar asta ar putea ajunge la urechile strălucitoarei Mara.

Dar poate că Grant profita de această ocazie pentru a purta acea discuție despre care pomenise mai devreme, nu?

După ce aruncă o ultimă privire în oglindă tinărei firave care era, își înălță capul cu mândrie și începu să coboare treptele.

Tony îi deschise ceremonios portiera, iar Mick făcu același lucru pentru Grant. Elizabeth îi zâmbi fiicei ei și aruncă o privire aprobatoare spre proprietarul mașinii. Numai Jane o sesiză și fu șocată, deoarece era o reacție nespecifică pentru mama ei. Se întrebă uluită dacă aceasta știe că escorta fiicei ei e un bărbat căsătorit. Desigur că știa! Doar discutaseră despre Mara, iar micuța Sandra era dovada vie a acestui fapt.

Membrii familiei le făcură cu mâna în timp ce se îndepărtau.

Cum pe drum Grant nu găsi de cuviință să spună nimic, Jane încercă să iasă din uluiala pe care i-o provocase atitudinea mamei sale și să se bucure de confortul și starea de bine pe care i le dădeau mașina. Mireasma portocalilor o narcotiza parcă.

Privirea i se întoarse aproape inevitabil spre bărbatul aflat la volanul mașinii. Profilul acestuia degaja putere și o anume aroganță care-l făcea să fie atât de stăpân pe sine la volan.

Brusc, acesta își întoarse capul, îi întâlni privirea și-i zâmbi.

– E peste așteptările tale? Mă refer, evident, la mașină.

Jane deveni din nou rigidă. Bărbatului acesta chiar îi plăcea să

tachineze, mai ales acum că îi surprinsese privirea.

– E grozavă, răspunse ea plină de entuziasm. Parcă nu merge pe pământ. Nu face deloc zgomot. E superdotată.

– Transmisie automată, aer condiționat, radio. Mașina asta are tot ce vrei.

– Dacă aș avea o asemenea grozăvie, n-aș face altceva decât să călătoresc. Mai ales în Africa. Pot să pun prinsoare că scaunele astea pot fi potrivite de fiecare așa cum dorește, iar cele din spate se pot transforma în paturi. Parcă ai zis că are tot ce vrei, nu?

– De data asta m-ai prins, chicoti el. Scaunele nu se lasă pe spate, din păcate. Nu m-am gândit la așa ceva când am cumpărat mașina. Îți place să călătorești, Jane?

– Nici mai mult, nici mai puțin decât oricui altcuiva. Mașina aceasta pare a fi făcută pentru călătoriile lungi. Am fost în Cape și Natal, dar prin țară, în afară de nord și de est, n-am prea mers.

– Dacă stau bine și mă gândesc, zise Grant, nici eu n-am mai fost de mult într-o călătorie, iar mașina asta te îndeamnă parcă la plecare. Dar acum trebuie să revenim cu picioarele pe pământ, deoarece spitalul se află în fața noastră, iar tu trebuie neapărat să cunoști un om dedicat trup și suflet muncii sale. E vorba de David Muller.

Jane fusese atât de subjugată de vocea lui profundă, gravă, încât nu băgă de seamă că intraseră pe un drum străjuit de o parte și de alta de niște clădiri albe. Între acestea se afla destul de mult spațiu, fapt care arăta care le era destinația.

Grant se ghidă după indicatoarele puse pe marginea drumului pentru a ajunge la clădirea personalului.

Deși urmărea cu privirea grupurile de copii negri care se iveau pe ici și colo în drumul lor, mintea îi rămăsese totuși la călătoria despre

care adusese vorba Grant.

I-ar fi plăcut foarte mult să plece într-o asemenea expediție, dar numai când Mara se va întoarce acasă. La gândul acesta, o povară i se puse parcă pe inimă.

Capitolul 3

Grant o conduse pe Jane în biroul de primire, unde câteva surori medicale trebăluiau de zor. Sora-șefă îi întâmpină cu un zâmbet ca de perlă când îl recunoscu pe Grant. Era îmbrăcată într-un costum alb, iar boneta îi acoperea cu mare greutate părul negru și cârlionțat.

– Soră Marion, zise Grant prinzând-o de umeri pe Jane, aceasta e domnișoara Wheeler care a venit cu mama ei pentru a locui la rudele lor, domnul și doamna Wheeler.

Sora Marion șovăi puțin, apoi îi strânse cu putere mâna lui Jane.

– Sunt onorată, doamnă. Dacă doriți să-l vedeți pe doctorul Muller, urmați-mă, vă rog!

I se adresă apoi uneia dintre infirmiere în graiul de prin partea locului și-i invită politicos pe cei doi să se îndrepte spre holul care avea pe jos piatră rece.

O ușă se deschise brusc și o blondă îmbrăcată în uniformă și ținând în mână o bască se întoarse pe călcâie în prag, vorbind cu indignare unei persoane nevăzute.

– Îți promit, Peter Davis, că dacă te mai atingi de vreun fir de păr

de-al meu, o să te reclam superiorilor.

– Măi, măi! Ce se-ntâmplă aici, tânără Pat? Te-a molestat cineva?

– Grant Saxon! zise ea, de-abia venindu-i să-și creadă ochilor. Îmi pare rău, dar m-ai speriat de moarte.

– Se pare că te afli între doi bărbați răi, frumoasa mea, zise Grant aruncându-și privirea în cameră. Oare înăuntru să nu fie nimeni altul decât Pete Spintecătorul? Să se desfășoare o competiție aici? Și nu în termenii cei mai cinstiți?

– Bărbatul acela n-ar putea să intre în competiție cu unul ca tine!

– Evident că nu poate! se auzi vocea bărbatului dinăuntru. Nemernicul ăla are sute de mâini în vreme ce eu n-am decât două, adăugă el apropiindu-se.

Când o zări pe Jane, ochii îi sclipiră.

– Acum, pleacă de aici! i se adresă el blondei. Nu-mi pot lăsa pacienții să aștepte. Grant, bătrâne, n-ai vrea să te plimbi puțin cu sora Pat până se mai liniștește? I-am atins din greșeală boneta. Evident că n-am vrut.

Grant dădu să plece, dar vocea lui se auzi limpede spunând :

– Superintendentul Wheeler trebuie să scrie în raport că e vorba de neglijență și de comportament neadecvat din partea personalului. E informație obținută din sursă sigură, zise el pe un ton amuzat când văzu cum reacționară doctorul Davis și sora Marais.

Personalul de la spital era din nou în gardă. Peter se grăbi să-și încheie nasturii de la cămașă, iar blonda se înroși până la urechi, răsucindu-și nervoasă mâinile la spate.

Peter se uită când la unul când la celălalt și prinzând sclipirea din privirea lui Grant, își dădu seama de realitate și se relaxă, deși era foarte indignat.

– M-am gândit eu că e prea tânără și arată prea bine pentru a fi un inspector care vrea să taie în carne vie. Ești o adevărată figură, Grant! Să-mi faci mie una ca asta! Ce să mai spun de Pat! Sunteți cumva Elizabeth Wheeler? Ba nu, cred că e vorba de Jane, nepoata bătrânului Bart. Îmi pare bine de cunoștință, Jane Wheeler. Îmi dau seama după expresia feței tale că habar n-aveai de farsa asta urâtă pe care ne-a făcut-o Grant. Peter Davis. Încântat de cunoștință, zise el strângându-i călduros mâna.

– Jane, aceasta e sora Pat Marais, spuse Grant. De obicei, când nu trebuie să facă față prezențelor masculine din preajma ei, datoria ei e să facă de gardă.

Pat Marais îi dădu imediat replica :

– Tu nu faci parte din această categorie, nu-i așa? îl pironi ea cu privirea. Mai ales că ești greu de păzit?

– O! Nu credeam că ai o torță în permanență cu tine, o tachină Grant.

Jane își întări convingerea că Grant avea un comportament prea libertin pentru un bărbat căsătorit.

– Cum de te-a convins să vii cu el, Jane? întrebă sora Pat.

– Mașina lui, șopti Jane, m-a atras irezistibil, așa cum o pasăre este hipnotizată de un șarpe. Magie pură, ce mai!

Sora Marion plecă imediat, iar nu după mult timp își făcu apariția un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în halat alb. Îi strânse cu fermitate mâna lui Grant Saxon.

– Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, Grant. Am auzit cum unii membri ai personalului meu au făcut un spectacol ieftin, dar n-am putut să scap mai repede pentru a-ți sări în ajutor și...

Se opri și se întoarse cu fața spre Jane, pe care o măsură din

priviri.

– Îmi pare bine de cunoștință, doctore Muller, se trezi Jane spunând, ca pentru a scăpa de privirea fixă a acestuia.

– Gata cu admirația asta reciprocă atât de bătătoare la ochi, interveni vocea profundă a lui Grant. Mă dor picioarele și gâtul mi-e uscat. Tare mult aș vrea să beau ceva.

– Gelozia nu te duce la nimic bun, bătrâne. Haideți! Mi-am terminat ziua de lucru și pot pleca.

Se întoarse spre cei doi membri ai personalului, care tăceau, și le spuse:

– Puteți să veniți și voi la cină cu noi, dacă vă duceți îndatoririle la bun sfârșit și nu mai pierdeți vremea cu jocuri de copii.

Apoi o luă pe Jane de braț și se îndreptă spre ieșire. Grant îi urmă îndeaproape, nu înainte însă de a le arunca o privire superioară celor două victime rămase cu gura căscată.

Locuința lui David Muller nu era în clădirea principală, de aceea fură nevoiți să meargă puțin pe jos. În hol se aflau niște canapele înflorate, câteva măsuțe și un raft lung cât zidul. Un radio cu baterie zăcea într-un colț, iar lângă el era o măsuță joasă plină cu casete.

Doctorul o invită pe Jane să se așeze într-un fotoliu, în timp ce Grant se tolăni în cel din fața ei. David bătu din palme, iar în clipa următoare își făcu apariția un băiat de casă pentru a auzi preferințele lor în materie de băutură. Cei doi bărbați optară pentru whisky cu gheață. Jane ceru un suc de fructe, tot cu gheață. Cât timp îl așteptară pe băiat să revină cu tava, în încăpere se așternu tăcerea.

După ce adolescentul aduse comanda și se retrase cu o plecăciune, David îl întrebă pe Grant:

– Ce mai face micuța Sandra ?

Bronzatul proprietar al moșiei își dădu capul pe spate și zise zâmbind :

– Foarte bine, mulțumesc. Și-a făcut o prietenă care e, ca și ea, foarte pasionată de pescuit și e foarte încântată de lucrul acesta. Prietena aceasta e tot timpul singurul subiect de discuție... cum a salvat-o pe Sandra Saxon de la o moarte cumplită, cum această prietenă atât de înțelegătoare a ajutat-o să prindă și să scoată la mal primul ei pește, care e, cu fiecare istorisire, tot mai mare. Cum ea, Sandy, se roagă fierbinte în fiecare seară Creatorului să-i transforme oribilul păr roșcat într-unul castaniu.

Pe această prietenă uimitoare nu o deranjează deloc dacă se murdărește, ba mai mult, nu se sperie sau țipă când vede viermi de pământ puși în cârligul undiței. Sandra e foarte entuziasmată de noua ei prietenă.

Două perechi de ochi erau ațintițe asupra lui Jane. Aceasta se îmbujoră puțin la față, dar își înălță capul și le susținu privirea.

– Și mie îmi place de ea foarte mult. Am vrea să explorăm, dacă ni se va permite, șanțul și pârâul de lângă pini. Vrem să realizăm un fel de carte a naturii, cu specimene puse la presat și note despre ce-am văzut și ce-am găsit.

David vorbi înainte ca Grant să apuce să deschidă gura.

– O să fie grozav. Sunt convins că Grant n-are nimic împotrivă. E bine ca Sandy să afle lucruri noi despre natură din experiență directă, nemijlocită. Mă bucur să văd că și-a făcut o astfel de prietenă. Nu sunt prea multe persoane adulte cărora să le placă aceleași lucruri precum copiilor. Spune-mi, te rog, cum ai salvat-o de la o moarte cumplită?

Janei îi merse la suflet tot ce spusese doctorul. În timp ce-i povestea acestuia pățania, se întrebă în sinea ei ce gândea Grant

despre comparația dintre mamă și prietenă. Era sigură că admirația fetiței nu cântărea prea mult în ochii lui. O prefera pe Mara, așa cum era : strălucitoare și mofturoasă.

– Cred că Sandra a fost în al nouălea cer în ziua aceea. Dar de frumoasa Mara ce se mai aude? Progresează în modeling? întrebă David, făcându-se parcă mesagerul gândurilor lui Jane.

Răspunsul lui Grant fu laconic, dar Jane văzu cum își încleștează degetele pe pahar.

– E bine. Obligațiile pe care le are se termină în acest weekend. O să vină în curând la noi. Și-a cumpărat, în sfârșit, o altă mașină și insistă s-o conducă ea însăși. Cred că vrea să arate cât e de curajoasă.

În ochii lui David se putea citi tristețea.

– Asta înseamnă că a depășit, în sfârșit, teama de a conduce, teamă care n-a mai părăsit-o de la accident.

– Înseamnă doar atât: o proastă manevră cu volanul. Nu ea a provocat tragedia, ci persoana care se afla la volan.

– Da, așa e, zise David zâmbind. Să ne întoarcem la Sandy și la prietena ei. Marei n-o să-i pice prea bine ideea de competiție. Gândește-te, continuă el fixând-o cu privirea pe Jane, că aceste frumoase trăsături nu pot trece neluate în seamă.

Grant Saxon își înălță capul și-l privi drept în ochi pe prietenul lui, după care spuse cu răceală:

– Dacă insiști la infinit să nu aduci vorba decât de un anumit subiect personal, te asigur că nu vei avea sorți de izbândă.

– Prea bine, Grant Saxon, nu trebuie să arăți cât de puternic ești. Voiam numai să-ți amintesc că niciun bărbat nu poate declara foarte sigur pe sine că e impermeabil la insidioasa viclenie a celuilalt sex.

Jane se uita uluită când la unul, când la altul, neștiind ce să

creadă. Habar n-avea de ce tachinarea de mai devreme se transformase brusc în răceală. Nu știa la ce făceau aluzie când vorbeau despre Mara și despre accidente. Doar doctorul nu voia să spună că ea ar putea cauza cumva o ruptură, nu-i așa? Era de neconceput și arăta un fel de a gândi la care nu s-ar fi așteptat din partea lui David Muller. Nu era nicio mirare că Grant îl privea cu răceală. Aerul de voioșie și de ușurătate care umpluse până atunci încăperea se risipi... în clipa când fusese menționat numele Marei Saxon.

Când auzi vocile lui Pat Marais și a lui Peter Davis, răsuflă ușurată. David le zâmbi celor doi și mai ceru ceva de băut.

Grant se afundă în scaunul lui, aprinse o țigară și se lăsă învăluit în fum. În timpul ăsta o privea pe Jane, dar parcă fără s-o vadă, ca și cum ochii erau întorși spre sine, pentru a capta un secret ascuns adânc în sufletul său.

Jane își întoarse privirea spre nou-veniți, furioasă și uimită că nu simte nimic.

Când se așezară în sfârșit la masă, Peter Davis încercă să-i atragă atenția, lucru deloc dificil și chiar de dorit în situația dată.

Pat Marais era foarte sociabilă, deși era bătătoare la ochi obsesia pe care o avea pentru Grant cu care flirta de fiecare dată când se oferea ocazia. Răspunsurile derizorii sau ironice ale acestuia în loc s-o descurajeze, o incitau și mai mult. Jane n-ar fi acceptat pentru nimic în lume ca un bărbat să-i vorbească pe un asemenea ton, cu asemenea inflexiuni ale vocii, pe care Grant le stăpânea atât de bine. Era evident că-i plăceau jocurile de acest gen, de vreme ce nu avea soția lângă el.

Gândul acesta o făcu să pufnească, mai tare decât ar fi vrut. Toate

capetele se întoarseră spre ea. Grant, care stătea chiar în fața ei, o privi îngrijorat.

– Aceasta nu e o perioadă în care să răcești, Jane.

– Evident că nu e, răspunse ea pe un ton repezit. Chiar trebuie să mi se pună un diagnostic pentru un simplu sunet?

– Eu nu sunt medic, spuse pe un ton rece Grant, dar doctorul Muller îți poate confirma că a fost o epidemie de gripă în zonă. Te-ai vaccinat anul trecut? Ai scos un pufăit destul de neobișnuit.

– Păi.. zise ea înroșindu-se la față, a fost un simplu pufăit, nu un simptom de gripă. Credeți-mă pe cuvânt!

– Aș putea să-ți fac un test, propuse Peter.

Superiorul îi aruncă o privire de expert asistentului său.

– E foarte frumos din partea ta, dar deloc necesar, doctore Davis. Cunosc foarte bine nuanțele fiecărui pufăit, iar acesta a părut mai degrabă unul disprețuitor. Mă întreb ce anume l-a provocat.

Jane era foarte confuză și, neștiind ce să facă, prinse marginea feței de masă și începu să se joace cu ea. Pat râse scurt și zise :

– Asta e viața într-o comunitate mică, Jane. Tot ce faci e analizat, e întors pe toate fețele. Până și un simplu pufăit n-are cum să treacă neobservat. Vino cu mine într-una din după-amiezile când sunt liberă, într-o plimbare. Ne putem ascunde în spatele unui tufiș și putem să pufăim cât vrem. Nimeni n-o să stea să ne analizeze ca să vadă dacă pufăim cu dispreț, cu dezgust sau vulgar. Și, mai ales, nimeni n-o să se gândească din pricina cui se întâmplă asta.

Toată lumea începu să râdă la replica ei, iar Jane era pe deplin conștientă de faptul că Grant n-o slăbește din ochi. Abia când i-a oferit țigări, a îndrăznit să-și ridice privirea și să-l refuze. David își puse mâna pe umărul ei.

– Lăsând gluma la o parte, am avut într-adevăr cazuri de oameni care au contractat virusul. Trei dintre membrii personalului meu sunt în această situație. Spune-mi, te rog, te pricepi cât de cât la munca de birou și ești disponibilă să ne ajuți?

Jane dădu din cap în semn de încuviințare, dar Grant Saxon interveni imediat pe același ton rece și zise:

– Îmi pare rău, bătrâne, dar și noi ducem lipsă de personal. Jane te poate ajuta din când în când, dacă dorește sau nu e prea obosită, dar altminteri va fi foarte ocupată la mine la birou.

Își însoți vorbele cu un zâmbet fermecător, iar Jane nu fu în stare să zică nimic. Doctorul Muller ridică din umeri cu părere de rău.

– Evident că marele Saxon e întotdeauna cu un pas înaintea celorlalți. Orice ajutor, cât de mic, e binevenit. Sunt de acord cu propunerea ta, Grant. Asta dacă și Jane dorește.

– Noua mea asistentă va fi foarte ocupată, dar sunt convins că nu va rămâne insensibilă la suferința ta, zise Grant. O să-ți dau un telefon ca să-ți spun când e liberă și o s-o aduc aici eu însumi.

– Asta-i viața, Janey. Uite cum a fost a ta stabilită, fără măcar să te fi întrebat cineva ceva. Nu te mai uita atât de uimită. Mai am vreo șansă să te invit la dans peste două săptămâni?

Turnura pe care o luase discuția și siguranța cu care Grant vorbise o pironiseră locului. Cu greu reuși să se desprindă de sub privirea hipnotică a acestuia și să se uite la Peter. Spuse, în cele din urmă :

– Mulțumesc, Peter, pentru invitație. Mi-ar plăcea foarte mult să merg la club cu tine.

– Se pare că domnul Saxon nu te-a acaparat cu totul. Își exercită uneori puterea, dar nu-i iese întotdeauna, nu-i așa?

Apoi, întorcându-se cu fața spre Pat, o întrebă:

– Mergi și tu la dans, Pat? Cum e? Participanții sunt oameni de calitate? Nici măcar n-am văzut clubul.

– E un loc respectabil, interveni Grant. Pete s-ar putea comporta ca un copil cu fetele, dar o să fie cu ochii pe tine, așa că n-ai voie să faci un pas greșit.

Jane îl privi furioasă și-și spuse în sinea ei : " Tu, Grant Saxon, ești ultimul bărbat care are dreptul să dea altora lecții despre felul în care ar trebui să se comporte în societate. Îți arăt eu cu cine ai de-a face! Să spui pe un ton regesc că o să lucrez pentru tine, fără a mă fi întrebat înainte dacă sunt de acord? O să mai vedem noi!

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de intervenția lui Pat.

– Cum singurul bărbat care aș vrea să mă invite n-o face, am să accept oferta primului bărbat care-mi apare în cale, deoarece îmi place prea mult dansul. Probabil că șeful meu mă va pune în tura de noapte ca să-mi salveze sufletul inocent și să nu mă fac de râs.

– Sunt absolut convins că nu vei duce lipsă de pretendenți, Pat. Dacă bărbatul ăsta din viața ta nu catadicsește să te invite la club, sfatul meu e să-l uiți. Nu merită să te mai gândești la el, încercă el să-i aducă puțin confort.

– Păi, da! Ce profund poate fi un bărbat. Presupun că Mara va veni și ea în curând. Să înțeleg că nu ești disponibil?

– Nu face pe deșteapta, Pat, zise Grant după câteva clipe. Nu ți se potrivește. Ești prea tânără. S-ar putea să vin.

Spunând acestea, se întoarse spre David și-l întrebă care era starea de sănătate a oamenilor săi internați în spital.

Jane simți din nou cum ceva nespus, tainic, plutește în aer. Mara era un personaj intrigant din toate punctele de vedere. Începea să devină conștientă de faptul că femeia aceasta era un subiect de

discuție nu numai în familie, ci în întreaga zonă.

Mai târziu, Pat se duse la ea în cameră și se întinse pe pat. Între timp, Jane intră în baie și se spălă pe mâini, după care se întoarse în dormitor.

– E foarte frumos aici, zise ea rotindu-și ochii prin încăpere. E locuința ta permanentă? Familia ta locuiește și ea prin preajmă?

– Părinții mei locuiesc în White River. Îi vizitez cât de des pot. Am doi frați mai mici pe care-i iubesc foarte mult. Îmi place aici: e mult de lucru, dar e interesant. Ce părere ai despre Pete Davis? întrebă ea dintr-o dată.

– Despre Peter? Nu prea am avut timp să-mi fac o părere, dar mi se pare că are un viitor promițător, adăugă ea precaută.

– E un medic bun, dar nu se pricepe deloc la flirtat, conchise Pat într-un limbaj mai colorat, după care puse o altă întrebare: Dar Grant Saxon cum e?

Intensitatea vocii lui Pat o făcu pe Jane să fie și mai precaută.

– Nici pe el nu-l cunosc prea bine. E foarte dominator, foarte sigur pe el.

– Și cu toate acestea, te afli pe lista lui de plată. Îți place de el?

– Haide, Pat, zise Jane râzând, singurul lucru pe care l-am făcut a fost să accept invitația de a-l însoți la spital. Cât despre lista de plată, drept să-ți spun...

Fu cât pe ce să-i spună adevărul, dar se opri. Ceva îi spunea că e mai bine să tacă decât să rostească adevărul : anume că ea însăși aflase chiar în acea seară de propunere. În schimb, se pomeni zicând:

– Am nevoie de acest loc de muncă, mai ales că e atât de aproape. Cât despre întrebarea dacă-mi place sau nu de el... mi-e greu să-ți dau un răspuns.

– Sunt de acord cu tine ! Grant Saxon e un bărbat ciudat. Fie te îndrăgostești de el nebunește, fie îl urăști pe măsură. E cu adevărat paradoxal ce-ți spun, dar se poate la fel de bine să-l iubești și să-l urăști în același timp. Am început să cred că Mara e singura care...

Dar se opri și se duse să scoată niște ziare dintr-un dulap. Jane așteptă cu sufletul la gură ca Pat să-și termine gândul, dar aceasta se mărgini să spună :

– Mergem?

Simțindu-se frustrată, Jane luă hotărârea de a o întreba ea însăși pe Pat ce voia să mai adauge.

– Pat, ce s-a întâmplat cu Mara când a avut loc accidentul?

Pat se opri în pragul ușii și se întoarse mirată spre ea:

– Cum? N-ai aflat? Mara era cea care conducea – umblă vorba că ar fi fost beată, dar acum mi-a ajuns la urechi o altă versiune: se zice că ar fi fost o problemă cu volanul. S-au făcut cercetări... bietul John a murit pe loc.

– John? întrebă Jane, șocată.

– N-ai avut cum să-l cunoști, dar era o adevărată comoară. O adevărată tragedie! Nimic n-a putut și nu-l poate consola pe Grant. Își iubea foarte mult fratele. John Saxon era cu doi ani mai mare decât Grant, dar se înțelegeau de minune... în afară de cazul când venea vorba de Mara. Am auzit că o să se întoarcă și, așa cum o știu eu, o să obțină ceea ce-și dorește, indiferent de mijloc. Lui Grant nu i-ar pica deloc bine să mă audă bârfind în halul ăsta, dar îți spun ca să știi : N-o pot suporta pe femeia asta. Hai să mergem!

Între timp, Peter fusese chemat pentru o urgență, iar Pat se grăbi și ea să ajungă la camera de gardă. Cu un gest al mâinii, își luă rămas-bun de la ei. David Muller îi conduse pe cei doi la mașină.

– Să nu uiți ce mi-ai promis, Grant, le spuse el în timp ce mașina pleca.

Jane rămase tăcută până ajunseră pe șosea, impunându-și să nu-i pună nicio întrebare sau să tragă vreo concluzie. Deși nu știa exact de ce, avea senzația că trecuse pericolul de a-l asalta cu reproșuri. Explicațiile destul de amestecate pe care i le dăduse Pat o mai îmbunaseră. Chiar dacă nu arăta, probabil că în adâncul sufletului suferea foarte mult. Habar n-avea cum și de ce se produsese tragedia sau ce rol jucase Mara în ea. Cu toate acestea, Grant Saxon îi stârnise compasiunea și hotărî să nu se mai amestece în chestiuni care n-o privesc.

Cuvintele acestuia o dezarmară complet.

– Jane, aș vrea să-ți mulțumesc și să-ți spun cât te admir pentru stăpânirea de sine de care ai dat dovadă mai devreme. Am văzut cât de surprinsă și de furioasă ai fost și, ca să fiu cinstit până la capăt, am fost eu însumi surpins de ceea ce am spus. N-aveam deloc intenția de a face o asemenea declarație înainte de a vorbi cu tine. Dar când David a adus vorba despre faptul că duce lipsă de personal, am fost nevoit să intervin, pentru că am văzut că îi vei accepta propunerea.

Cum Jane continua să tacă, Grant încetini pentru a o privi cu atenție.

– N-ai de ce să fii furioasă, Jane. Te rog acum să vii să mă ajuți la birou. Bart mi-a spus că vrei să lucrezi în domeniul pentru care ești pregătită. Dincolo de asta, e foarte comod, pentru că e foarte aproape de casă. Am mare nevoie de asistența ta. Ce zici, Jane?

Iată-l pe Grant Saxon, cel atât de sigur pe el și de stăpânit cerându-și scuze și implorând-o să vină să lucreze pentru el. Inima ei capitulă, deși rațiunea îi spunea să fie prudentă.

– Nu mai sunt supărată acum, dar am fost la fel de furioasă pe cât erai tu de îndrăzneț. Cu toate acestea, îți accept explicația. Când vrei să încep munca?

– Îți mulțumesc, Jane Wheeler. Îmi place că ești atât de directă. Cât de repede vrei să fie?

– Poți trimite după mine chiar mâine. Să port o salopetă?

– Grozav ! La șapte și jumătate vei fi așteptată, iar în privința salopetei, nu e nevoie. Biroul meu e curat.

Spunând acestea, acceleră din nou .

O conduse până la ușă și-i mulțumi pentru companie. Jane stătu în fața ușii până când zgomotul mașinii dispăru, apoi se duse în camera ei pradă unor sentimente foarte amestecate și greu de definit.

Capitolul 4

Păsările ciripeau zgomotos când se întoarse în camera ei, după ce făcuse un duș. Jane deschise larg geamurile și se aplecă în afară, trăgând adânc aer în piept.

Se întoarse și-și luă peria pentru a-și pieptăna părul care adia în bătaia ușoară a vântului. Dimineața cea nouă și strălucitoare îi dădea un sentiment de bună dispoziție și o făcea să se simtă puternică. Munca pe care urma s-o depună și orice altceva mai presupunea aceasta nu i se părea grea. Se îmbrăcă și ieși din încăpere. Când ajunse în dreptul camerei mamei sale, bătu ușor în ușă înainte de a intra.

Elizabeth deschise ochii somnoroasă, pentru a se trezi apoi de-a binelea și a deveni pe deplin conștientă de faptul că nu i se adusese ceaiul, iar că în fața ei se afla fiica ei în carne și oase, îmbrăcată într-un costum de birou și nu în blugi și tricou, așa cum se întâmpla de obicei.

– Ce s-a întâmplat, draga mea? o întrebă mama ei, alarmată.

Jane îi zâmbi, ca pentru a o liniști.

– N-ai de ce să-ți faci griji, mamă! Ai în fața ta o fată cu un loc de muncă. Familia Saxon a obținut un om de toată isprava, zise ea cu un zâmbet strengar. Sau, cel puțin, așa sper. Mă duc să beau o ceașcă de cafea, al cărei miros îl simt deja. Aștept pe cineva să vină să mă ia. Am trecut pe la tine să te anunț. O să-ți dau mai multe detalii diseară.

Se aplecă ușor pentru a-și săruta mama care nu se dezmeticise încă, o atinse ușor pe obraz, după care dispăru din încăpere înainte ca aceasta să fi apucat să rostească vreun cuvânt.

Unchiul lui Jane se afla în bucătărie, așezat la masă. Adulmeca aroma de cafea. Când își văzu nepoata intrând, înălță capul și o privi mirat prin sprâncenele stufoase. Mirarea era determinată de ținuta specială, neobișnuită a acesteia.

– 'Neața, Jane! Unde te duci, îmbrăcată așa?

– Bună dimineața, unchiule Bart, răspunse Jane în timp ce-și turna cafea într-o ceașcă. Îți vine sau nu să crezi, mă duc la muncă.

– Ca să vezi! După câte se pare, șeful nu-și pierde vremea.

Tonul din vocea acestuia era ușor ironic și o deranjă. Așadar, unchiul ei considera că numai Grant Saxon putea s-o angajeze. Tare mult și-ar mai fi dorit în clipa aceea să-i arunce în față că se angajase la spital sau în altă parte. Dar ieșise cu Grant cu o seară mai devreme, așa încât raționamentul lui era de înțeles.

– Evident că nu-și pierde vremea. Aseară, aproape că am fost silită să accept. A declarat în fața tuturor că sunt angajata lui. Dacă lucrurile nu s-ar fi petrecut atât de repede, iar el nu m-ar fi lăsat să cred că neacceptând l-aș fi pus într-o situație delicată, probabil că aș fi negat totul, iar acum aș fi lucrat pentru doctorul Muller, explică ea indignată.

Bart îi ascultă istorisirea trăgând din pipă, iar în clipa când aceasta

îi povesti despre felul de a acționa al lui Grant, nu se putu stăpâni să nu chicotească.

– Înțeleg... Grant și căile lui mai puțin ortodoxe de a acționa. Lovește repede și, vrând-nevrând, te trezești că-i ești fidel, întrebându-te evident ce anume te-a lovit.

Jane oftă.

– Că bine zici! Acum, să vorbim despre sarcinile mele în această casă. Pot să le fac seara și nu dimineața, ca până acum?

– O, nu-ți face griji în privința asta. Am uitat să-ți spun că am angajat un om de prin partea locului, priceput la toate. Flip Olivier e numele lui. E un fel de pelerin. Nu poate să stea locului, dar e bun la orice fel de muncă. Să vezi ce bine conduce tractorul pe ogor. Va veni de două ori pe săptămână pentru a a face muncile grele: curățatul cotețelor găinilor și porcilor, dar și al grădinii. Nu e, oricum, genul de muncă pentru o fată.

– O, unchiule, nu mi s-a părut o muncă foarte grea. În afară de mirosul pestilențial, evident, adăugă Jane zâmbind.

– Nu țin neapărat să-l angajez temporar, dar se pare că îi place să-și câștige existența în felul acesta: lucrează pentru toți fermierii din zonă, iar fiecare îl plătește pe o perioadă anume.

În clipa aceea, o mașină se opri în fața casei, iar Jane se ridică imediat și se îndreptă spre Land-Rover-ul din care coborî un bărbat de culoare. Îi salută politicos și deschise portiera pentru a-i permite lui Jane să urce în mașină.

Când automobilul demară, Jane îi făcu unchiului ei cu mâna.

Tom, șoferul, conducea foarte bine. Pe măsură ce înaintau, Jane se simțea în continuare cuprinsă de acea stare de bună dispoziție pe care o avea de dimineață. Nu peste mult timp, ajunseră în fața unei

clădiri înalte și albe, în stil colonial.

Jane era destul de impresionată. Îi mulțumi lui Tom când acesta îi deschise portiera pentru a coborî.

Apoi, se dădu înapoi cu câțiva pași pentru a avea o perspectivă mai amplă asupra fațadei țuguiate a clădirii.

– Tom, aici trebuia să ajungem? Să înțeleg că aceasta este casa domnului Saxon? Trebuie să ajung la birou.

– Da, doamnă, aceasta e casa domnului Saxon. Am primit instrucțiuni să vă conduc pe aici, zise el.

Arătă către un grup de clădiri albe cu acoperișuri roșii, situate ceva mai departe și adăugă :

– Acolo sunt birourile celorlalți, dar biroul personal al domnului Saxon e aici. Urmați-mă, vă rog !

Când ajunseră în fața unor trepte care duceau spre o verandă, bărbatul se dădu într-o parte pentru a-i permite să pășească prima. Curând, se aflară în fața unei uși din stejar masiv.

Ușa se deschise ca prin minune și în fața lor apăru o femeie palidă căreia cu greu puteai să-i ghicești vârsta.

Îndeplinindu-și sarcina, Tom se retrase.

– Domnișoara Wheeler? Intrați, vă rog! Sunt Minna Du Toit, menajera domnului Grant. M-a rugat să vă arăt biroul și să vă aduc niște ceai. Vine și dumnealui imediat.

– Jane! Jane! auzi în urma ei.

Sandra dădu buzna pe una din uși, iar Jane nici nu apucă bine să-și dea seama ce se întâmplă că fetița se și afla în brațele ei.

– Vai, cât mă bucur să te văd! exclamă fetița. Dar ce-i cu tine aici? Mergem la pescuit? Dar de ce nu ești îmbrăcată în blugi?

– Sandra! interveni Minna Du Toit, desprinzând-o din brațele lui

Jane care de-abia mai putea să respire.

– Lasă-mă în pace! E prietena mea, Jane. Doar ți-am povestit despre ea. Jane a venit să mă viziteze. Îi stă foarte bine în costumul ăsta galben, nu-i așa?

– Bună, Sandy! Mă bucur că îți place cum m-am îmbrăcat. Sunt încântată să te văd, dar nu sunt în vizită. Am venit să lucrez, zise Jane zâmbind fetiței foarte emoționate.

– E o rochie foarte frumoasă, Sandy, dar asta nu înseamnă că trebuie să ai un asemenea comportament sălbatic. Bună dimineața, Jane! Sunt ferm convins că vrei să bei o ceașcă de ceai după acest atac, zise Grant din pragul ușii.

– Bună dimineața, domnule Saxon, îi răspunse ea.

– Minna, o să servim ceaiul în birou. Sandy, du-te și termină-ți micul dejun. Poți să stai de vorbă cu Jane la zece, când avem pauză. Asta, evident, dacă și ea dorește să-și petreacă timpul liber în compania ta.

Sandy se lăsă cu greu convinsă să plece. Jane o asigură din priviri că vor sta de vorbă peste două ceasuri. Fața fetiței se lumină brusc.

Grant și cu Jane trecură printr-un hol plin cu mobilă veche. Geamurile erau prevăzute cu jaluzele de culoare galben-portocalie care filtrau lumina soarelui.

O anumită atmosferă de eleganță, dar și de intimitate se degaja din întreaga casă.

Văzând-o cât de atentă privește în jur, Grant se grăbi să spună :

– Dacă te interesează, Sandy îți poate arăta restul casei mai târziu. E o casă foarte veche și are câteva puncte de atracție. Pe aici, Jane, zise el conducând-o spre ușa de la intrarea în birou.

Masa care îi era destinată se afla în fața unei ferestre imense cu

privire spre arbori, tufișuri și un gazon foarte bine întreținut. O mașină de scris zăcea pe o masă dintr-un colț, iar dulapurile împânzeau toate colțurile.

– Acesta e biroul tău. Am venit mai devreme ca să fac puțină ordine. Domnișoara Ames era o secretară excelentă, dar cam dezordonată. Tocmai s-a căsătorit. Sper că n-ai asemenea gânduri, nu-i așa? schimbă el brusc subiectul.

– Slavă Cerului, nu! zise ea, ridicându-și privirea și uitându-se în ochii lui.

– Foarte bine! răspunse Grant în timp ce se întorcea pentru a deschide un sertar.

Un teanc de dosare erau așezate pe biroul ei.

– După ce-ți bei ceaiul, uită-te prin astea și compară cifrele aflate în tabele, ca să vezi dacă sunt aceleași. Am găsit câteva greșeli, dar asta nu mă miră, având în vedere starea de spirit a domnișoarei Ames. Nu ne permitem să avem greșeli de acest gen, așa încât totul trebuie verificat în cele mai mici detalii. Crezi că o să te descurci?

– Bineînțeles, îi răspunse Jane în timp ce răsfoia foile primului dosar.

Era genul de treabă pe care ar fi putut să-l ducă la bun sfârșit fără nicio problemă. Nu la fel credea și Grant, care o considera o neștiutoare și o privea cu neliniște.

Jane se așeză pe scaun fără să mai spună nimic, neluându-l în seamă pe bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei.

Grant o mai privi câteva clipe, după care se retrase la biroul lui și se cufundă în muncă.

Peste două ore, Jane fu întreruptă din lucru în clipa când Grant se ridică brusc de pe scaun, schiță un gest de lehamite și spuse :

– Sper din tot sufletul ca domnișoara Ames să-și strice luna de miere tot așa cum a făcut cu dosarele mele. Asta ar merita! A sosit vremea ceaiului, Jane. O să petrecem o jumătate de oră la soare. Minna ni-l va aduce afară. Hai să mergem, zise el. Văd că ai făcut deja o treabă bună, adăugă el după ce-și aruncă privirea asupra dosarelor de pe biroul ei.

Jane îl urmă afară și se îndreptă spre locul unde o văzuse pe Sandy. Menajera o anunță că adusese ceaiul.

Jane turnă din licoare în ceașcă și se așeză confortabil pe un scaun de fier. Își aruncă ochii asupra casei, întrebându-se cum se adapta Mara atmosferei de aici.

– Doica mi-a spus că pot să beau ceaiul cu tine dacă mă pieptăn și mă spăl pe mâini, declară Sandy arătând radioasă două mânuțe curate și un păr neted.

– E grozav, Sandy, zise Jane turnându-i micuței ceai în ceașcă.

Fetița avea chef de vorbă, mai ales după tot ce se întâmplase de la ultima lor întâlnire. Scoase din buzunar o foaie de hârtie împăturită în interiorul căreia se afla aripa unui fluture pe care o găsise printre arbuști. Începură s-o studieze.

– Cred că e vorba de un funigel înaripat, zise Grant, care-și făcuse și el apariția. Va trebui să verificăm. S-ar putea să mă înșel. Jane, pune-mi și mie, te rog, o ceașcă de ceai!

Sandy își înfășură comoara la loc și se apucă să mănânce, tot mișcându-și ochii de la unul la altul.

– E grozav! Sunt cu cei mai buni prieteni ai mei și mănânc sandvișuri făcute de Minna, conchise ea mulțumită.

Jane zâmbi auzindu-i replica și văzu că și Grant avu aceeași reacție.

– Nu peste mult timp, Sandy, va veni și mama ta. O să fim mai mulți prieteni de-ai tăi, găsi de cuviință să spună Jane, dar se opri uimită când o văzu pe copilă făcând ochii mari.

Mâinile îi tremurau în timp ce punea ceașca de ceai înapoi pe farfurie.

– Da, așa cred și eu, bâigui fetița, grăbindu-se să plece.

Jane se întoarse uimită și neliniștită cu fața spre Grant.

– Am spus ceva care a supărat-o pe Sandy? îl întrebă ea cu șovăire. Credeam că știe și că va vorbi cu plăcere despre mama ei, își termină ea pledoaria pe un ton jalnic.

Grant își trecu mâna prin păr, vizibil iritat.

– Sandy știe că mama ei urmează să vină, dar de fiecare dată când îi pomenesc numele, se îmbufnează. Nu înțeleg ce se întâmplă cu ea în ultima vreme. Totul sfârșește așa cum s-a întâmplat mai devreme: cu o plecare bruscă. De parcă i-ar fi teamă de ceva.

– Îmi pare nespus de rău, zise Jane. Să mă duc după ea ? îl întrebă ea, făcând câțiva pași șovăielnici.

Grant o prinse imediat de braț.

– Nu, las-o singură! Îi trece repede. Poate ieși cu ea într-o plimbare după prânz. În calitatea ta de prietenă specială ai putea mai ușor să afli ce anume o supără, zise el ridicându-se de pe scaun. Acum, înapoi la lucru! Cu cât vei pune mai repede ordine în dosarele alea, cu atât mai bine va fi.

Jane își impuse să nu se mai gândească la comportamentul ciudat al lui Sandy, pentru a se concentra asupra sarcinilor pe care le avea de îndeplinit.

După o oră, Grant se ridică de pe scaun și rosti :

– Eu mi-am terminat treaba aici. Ia-ți o oră liberă la amiază. Minna

vă va aduce prânzul atât ție, cât și lui Sandy. O să mă întorc după-amiază. Dacă te duci cu ea în cameră, poate reușești să afli ce anume o frământă. Ți-aș fi recunoscător dacă măcar ai încerca, adăugă el.

Jane încuviință din cap, după care începu să coboare treptele.

După ce mâncară, Jane o rugă pe Sandy să-i arate restul casei. Fetița răspunse cu entuziasm cererii ei și porniră în periplu. Dormitoarele, în număr de șase, erau spațioase și frumos mobilate. Bucătăria era visul oricărei gospodine, iar cele două băi străluceau de curățenie.

Camera lui Grant era austeră, dar patul era acoperit cu o cuvertură frumoasă din tweed. Era o cameră pentru o singură persoană.

Când pătrunseră în cel de-al treilea dormitor, Sandy se grăbi să iasă imediat ce o pofti pe Jane.

"Aceasta e camera Marei", cugetă Jane în sinea ei. Aruncă o privire asupra felului în care era mobilată încăperea, remarcând că totul era foarte feminin, de la nuanțele culorilor până la decorațiuni.

– Hai să vedem acum camera ta, zise Jane închizând ușa de la dormitorul Marei. Fetița o pofti pe Jane în camera ei, cu zâmbetul pe buze.

– Camera mea e cea mai fainâ, iar Grant mi-a promis că va fi a mea pentru totdeauna, chiar și atunci când o să fiu foarte bătrână și n-o să mai pot merge pe jos.

– De ce n-ar face-o? se miră Jane cu voce tare în timp ce admira carpetele de pe pereți, pline cu animale și perdelele roz. Pot să mă întind puțin pe patul tău? Pare atât de confortabil, iar camera ta e cea mai grozavă dintre toate, spuse ea cu sinceritate.

– Îți place mai mult decât cea a Marei?

– Mult mai mult. Aici mă simt în largul meu.

Sandy se duse la dulap și scoase de acolo o păpușă.

– Aș fi vrut să fi fost mama mea, mărturisi fetița.

– De ce, comoară? o întrebă Jane pe un ton care voia să pară cât mai obișnuit. Mama ta e frumoasă și te iubește foarte mult.

Sandy își strânse păpușa la piept cu tandrețe.

– E foarte drăguță și cred că mă iubește, dar... continuă ea pe un ton ciudat, nu vreau s-o mai văd niciodată.

Jane se ridică de pe pat și îngenunche în fața fetiței.

– Draga mea Sandy, sunt prietena ta și mă doare să văd că ai ceva pe suflet, că te frământă ceva. Nu mă supăr dacă nu vrei să-mi spui despre ce e vorba. Uneori, te ajută să ai cu cine să vorbești. Vreau să te văd fericită.

– Ești prietena mea cea mai bună, spuse fetița suspinând, dar nu pot mărturisi nimănui că mama i-a făcut ceva tatălui meu și n-am s-o iert niciodată.

Disperarea cu care rostise aceste vorbe o făcu pe Jane să simtă o strângere de inimă. Oare ce se întâmplase? Ce văzuse sau auzise această copilă de era atât de nefericită?

Își aminti că trebuie să-și păstreze calmul și de aceea i se adresă pe un ton potolit:

– N-are importanță, draga mea. Nu trebuie să mai continui dacă nu vrei. Ce-ar fi să-ți aranjezi părul și să vii să stai cu mine în birou în timp ce lucrez. Ia-ți cu tine și o carte frumoasă, da?

Sandy se ridică și-și șterse lacrimile cu dosul mâinii.

– Chiar pot veni în biroul tău? Grant nu m-a lăsat niciodată să intru acolo.

În sinea ei, Jane și-ar fi dorit ca Sandy să fi spus "tata" în loc de Grant. Vocea ei trădase un sentiment adânc în clipa când îi dezvăluise parțial secretul și când îl pomenise pe tatăl ei.

– Sunt sigură că de data asta nu se va supăra, o liniști Jane. Evident, dacă stai liniștită și citești. Trebuie să te părăsesc, acum. Du-te și ia-ți o carte și urmează-mă !

Știa că încălca o regulă foarte strictă, dar nu-i păsa. Grant n-avea decât să se supere. Doar o rugase să încerce să stea de vorbă cu Sandy pentru a afla ce anume o frământă, chit că nu aflase mare lucru.

În timp ce se îndrepta spre birou, lui Jane îi trecu prin minte că suferința fetiței era legată de părinți. Oare cum ar putea ea, o străină, să sape mai adânc pentru a afla cauza primară, iar apoi să-i spună lui Grant ce descoperise? Era ceva foarte personal. I-ar vorbi lui Grant despre animozitatea lui Sandy pentru mama ei și i-ar sugera să rezolve el însuși problemele. Dar dacă ar face asta, s-ar afla într-o situație foarte delicată, iar Grant nu i-ar fi foarte recunoscător pentru că s-a amestecat în viața conjugală a altora.

Sandy își făcu în sfârșit apariția în birou, iar Jane îi zâmbi și-i arătă măsuța la care să se așeze.

Fetița era atât de pătrunsă de importanța momentului, încât uită cât de necăjită fusese mai devreme. Acum, pătrunsese într-un spațiu interzis.

La ora patru după-amiază, Jane corectă ultima pagină. Ieși din nou afară cu Sandy pentru a bea ceaiul.

După aceea, fetița începu să se joace cu Lemmy, iar Jane se întoarse în birou. Cu ce să-și ocupe timpul? Să vadă dacă mai sunt și alte dosare de verificat sau să nu întreprindă nimic în acest sens, de

teamă că șeful ei s-ar putea supăra?

Dilema fu repede rezolvată în momentul apariției Minnei.

– A telefonat domnul Grant și mi-a spus că, dacă v-ați terminat treaba, puteți să vă petreceți timpul cum doriți. O să se întoarcă și o să vă ducă acasă.

Menajera dădu să plece, dar Jane o opri:

– Numai puțin, îi spuse ea. Mulțumesc pentru mesaj. Îmi puteți spune cum anume să mă adresez dumneavoastră: cu domnișoara sau doamna Du Toit?

Femeia se întoarse din drum și spuse:

– Doamna Du Toit. Soțul meu a murit în urmă cu mulți ani, iar eu am devenit dădacă a domnișoarei Mara, pe când aceasta era copilă. Când s-a căsătorit, n-a vrut să... Domnul Grant s-a oferit să mă angajeze pe post de menajeră și am rămas, conchise ea cu un zâmbet care-o întineri. Puteți să-mi spuneți Minna, dacă doriți. Sandy mi-a spus "Toicky", aceasta fiind versiunea ei pentru Du Toit și aproape toată lumea a adoptat-o.

Jane era pe deplin conștientă de faptul că nu era una de-a casei, de aceea era mai nimerit să nu i se adreseze atât de familiar. Va aștepta să se cunoască mai bine. După toate aparențele, îi era dedicată trup și suflet lui Grant, iar Jane se întrebă cum se va comporta la apariția Marei.

Faptul că nu-și dusese mărturisirea până la capăt în privința conduitei Marei trăda, dincolo de reținere, o mare durere.

După plecarea Minnei, Jane își curăță biroul cu o soluție, șterse praful de pe dulapuri, de pe pervazul ferestrei, închise ușa în urma ei și ieși să se plimbe prin grădină.

Când zări Land-Rover-ul apropiindu-se, inima începu să-i bată cu

putere.

Trebuia neapărat să nu se mai lase subjugată de acest bărbat. Cu atât mai mult cu cât totul era zadarnic.

– Bună, Jane, o salută el când se apropie. Ai terminat treaba? Sper că ai reușit să pui totul în ordine, iar eu o să pot, în sfârșit, să trag niște concluzii.

Oare i se părea, sau vocea lui trăda puțin sarcasm?

– Mai distrează-te puțin, pentru că vreau să fac un duș, adăugă el în timp ce urca scările.

Cuvinte banale! Asta e tot ce a găsit de cuviință să-i spună. Jane ridică din umeri cu tristețe. Era evident că secretarele nu se bucurau de prea mare trecere în ochii lui. Se îmbătase cu apă rece. Totul fusese o plăsmuire a minții ei. Între ea și acest bărbat nu puteau fi spuse lucruri profunde.

Când dădură să plece, Sandy își făcu apariția ca prin minune și începu să-l implore pe Grant:

– Te rog, Grant, ia-mă și pe mine cu tine!

– Sigur, dulceață, dar du-te mai întâi și spune-i lui Toicky, o îndemnă el în timp ce o urmărea cu privirea cum se năpustește în casă. Când stă pe bancheta din spate, i se pare că e Miss Univers. Nu se așază niciodată lângă mine, șoferul ei. Copiii au o imaginație foarte bogată.

" La fel stau lucrurile și cu unii adulți", își spuse Jane în sinea ei.

Sandy se așeză ca o regină pe bancheta din spate a mașinii. După ce Grant îi deschisese portiera, aceasta îi adresă un "Mulțumesc" regesc.

Când ajunseră la reședința familiei Wheeler, Grant se duse să vadă ce face Bart, iar Jane și Sandy merseră în casă pentru a vedea

cum merge "Operațiunea Tricotat". Elizabeth își ridică privirea și le întâmpină cu un zâmbet.

– Toate cele bune, mamă! Ți-o prezint pe prietena mea, Sandra Saxon. Aceasta e mama mea, Sandy.

Sandy aproape că se lipise de Jane și spuse sfioasă:

– Îmi pare bine de cunoștință, doamnă Wheeler.

– Bună, Sandra! Ia uită-te la acest model frumos. Deocamdată mă antrenez numai, dar nu crezi că e interesant să vezi cum capătă contur o haină?

Jane o prinse cu afecțiune pe mama ei de umăr și o întrebă :

– Cât de multe exemplare ați făcut astăzi?

Elizabeth râse și o luă pe micuță de mână. Gestul acesta fu de natură s-o ajute pe Sandy să-și depășească timiditatea și să se ducă să vadă modelul.

– Nu stăm prea bine cu producția pe ziua de astăzi, zise Janet de pe verandă. Avem nevoie de timp până vom reuși să ne obișnuim cu mașinăria asta. Cafea pentru doamne, strigă din nou Janet.

Când ajunseră pe verandă, mătușa Janet se grăbi s-o întrebe pe Sandy :

– Cum te distrezi în vacanță, draga mea?

– Grozav ! îi răspunse aceasta.

Tony și Mick, adevărați experți în detectarea mirosului de mâncare, își făcură apariția, plini de praf și obosiți, din cine știe ce excursie misterioasă. O întâmpinară pe Sandy în felul acela condescendent, atât de specific băieților. Nu peste mult timp, ieșiră toți trei afară. Rămase singure, cele trei femei se simțiră în largul lor și putură să vorbească fără ocolișuri despre problemele care le frământau.

În cele din urmă, apărură și Bart cu Grant. Janet îl invită pe acesta din urmă să rămână la cină.

– Mulțumesc, Janet, dar nu în seara asta, declină el invitația. Au fost unele turbulențe la blocul șase și, după câte se pare, cauza acestora este țiganul acela pe nume Olivier. Fii cu ochii pe el când vine, îl sfătui el pe Bart, iar îndată ce-și termină treaba, trimite-l imediat de aici. Ai grijă să stea departe de casă, adăugă el privind-o pe Jane.

Bart văzu încotro privește și se grăbi să spună:

– Îl cunosc pe Flip... l-am mai angajat și o să fiu cu ochii-n patru.

Grant se ridică, pregătindu-se să plece.

– Nu sunt prea încântat de faptul că o să lucreze aici. Cred că a sosit vremea să-l trimitem la plimbare. Jane, însoțește-mă, te rog, până la mașină. Vreau să-ți dau câteva instrucțiuni pentru mâine.

În timp ce se îndreptau spre ieșire, Grant îi prezentă succint despre ce e vorba:

– Mâine n-o să apar la birou, dar am să-ți las o listă cu ceea ce trebuie să faci. Trebuie să mă ocup de o mulțime de alte lucruri. Apropo, ai reușit să afli ceva de la Sandy?

Jane roși la față. Grant aștepta un răspuns, deși observase starea de confuzie care-o cuprinsese.

– Haide! o încurajă el, prinzând-o de umeri. Nu poate fi atât de greu. Din câte-mi dau seama, ai reușit să afli ceva. Dă-i drumul!

Roșeața din obraji fu înlocuită de paloare.

– Păi... n-am aflat mare lucru. A mărturisit că mama ei a făcut ceva și că n-o va ierta niciodată.

– A spus Sandy că n-o va ierta pe Mara pentru ceva ce aceasta a săvârșit? Ce anume? o întrebă el, strângând-o de umăr.

– Grant, mă doare! zise ea, ridicându-și privirea. E o problemă de familie, iar eu n-am de gând să mai spun altceva sau să mai aflu ceva. Sandy ține foarte mult la tine și, dacă te porți cu ea frumos, va vorbi și-ți va dezvălui care sunt problemele ei.

Cu mâinile în buzunare, Grant rămase nemișcat o bună bucată de timp, privind în gol. Expresia feței sale era inflexibilă. Jane simți un ghimpe în inimă, iar în clipa când acesta își întoarse din nou privirea asupra ei, se simți ușurată.

– Știi mai mult decât mi-ai spus. Dar nu vrei să-mi spui mai mult, nu-i așa? Îți admir reticența, dacă e vorba de un subiect delicat. Îmi cer scuze dacă te-am implicat într-o problemă spinoasă de familie. Nu trebuie să mai spui sau să mai faci nimic. Am să încerc să abordez chestiunea cu Sandy în modul cel mai blând cu putință. Nefericirea și tulburarea care se citesc pe chipul tău mă fac să nu mă mai comport ca un om cu morală.

Spunând acestea, își puse mâinile în jurul gâtului ei și o sărută.

Năucită de un asemenea gest, tot ce făcu fu să constate că buzele acestuia sunt foarte reci. Curând, se lăsă purtată de intensitatea sărutului și-i răspunse cu aceeași patimă.

Când se opriră, Grant o privi în ochi și-i spuse:

– Un adevărat vulcan în fierbere, iată ce am descoperit în seara asta.

Jane se îmbujoră, iar felul derizoriu în care Grant rostise aceste cuvinte o ajută să revină cu picioarele pe pământ. Își recăpătă stăpânirea de sine și spuse pe un ton indolent, neluând în seamă roșeața din obraji. Îi zâmbi în modul cel mai fermecător cu putință, chiar dacă furia și frustrarea o rodeau pe dinăuntru.

– Nici tu nu te-ai descurcat prea rău, dragule. Spune-mi, te rog,

renunți întotdeauna atât de ușor la principiile tale de morală? Ce bacșiș gras primește o fată pentru că împărtășește secrete de familie?

Expresia feței lui Grant deveni și mai intensă. Puse o mână pe portieră și-i aruncă:

– Gras, ai spus? Vai, ce cuvânt trivial ! Va trebui să mărim secretele de familie. Cu cât sunt mai mari secretele, cu atât mai grase vor fi bacșișurile. Începutul e mai mult decât promițător, iar viitorul se anunță strălucitor.

Intră în mașină, porni motorul și-i deschise ușa lui Sandy, care-și făcuse între timp apariția :

– Haide! Ți-a plăcut vizita asta, nu?

– Da, Grant. Pa, Jane! Ne vedem mâine?

– Desigur, Sandy, reuși Jane să spună în cele din urmă. Asta, dacă îmi va fi asigurat transportul, adăugă ea privindu-l pe Grant.

Expresia feței acestuia se îmblânzi.

– Da, transportul e asigurat. Presupun că reușești să obții întotdeauna ceea ce-ți dorești. Păcat că nu te vei bucura de compania mea prea curând. Munca e înaintea plăcerii. Cu bine !

Jane privi furioasă cum mașina se îndepărtează. Și odată cu ea și cel care o conducea, șoferul atât de îndrăzneț și de sigur pe sine.

Capitolul 5

Jane se opri să culeagă o roșie chiar de pe arac. Roșiile luate direct de pe ogor erau foarte gustoase. Văzu că acestea erau udate și încercă să-și dea seama din ce direcție erau făcute irigațiile. Un bărbat care se sprijinea cu mâinile de cazma stătea și se uita la ea cu insolentă admirație. Brusc, Jane se simți cuprinsă de frică, dar nu se lăsă pradă șovăielii. Trebuia să ajungă pe cealaltă parte a șoselei, deoarece de acolo urma s-o ia mașina pentru a ajunge la birou. Lui Jane îi plăcea foarte mult să se plimbe dimineața printre copaci și zarzavaturi.

Flip Olivier își duse mâna la pălărie pentru a o saluta.

– Bună dimineața, domnișoară.

– Bună dimineața, domnule Olivier, îi răspunse ea, privindu-l fix.

Probabil că acesta era bărbatul despre care se discutase în urmă cu două zile, se gândi ea.

– Roșiile sunt foarte bune anul ăsta, nu-i așa? Probabil că ați aflat cine sunt. Încântat să vă cunosc, domnișoară Jane. Vă place la noi?

– Foarte mult, mulțumesc.

Cu aceste vorbe, Jane consideră că discuția e terminată și că poate

merge liniștită mai departe. Bărbatul se postă în calea ei cu insolență și spuse :

– Pământul dă roade dacă ai apă pentru irigații, dar în ultimii ani a fost secetă.

– Așa este, încuviință ea. E mare nevoie de ploaie. Unchiul meu spune că atunci când se formează ceață în munți, se va schimba vremea, adăugă ea privind în zare.

Bărbatul își îndreptă privirea spre direcția în care arăta ea.

– Pare promițător. Să sperăm că va ploua în curând.

În depărtare, se auzi motorul unei mașini, iar Jane îi zâmbi lui Flip. De fapt, se simțea foarte ușurată că va pune capăt astfel acestei conversații.

Tom o întâmpină cu un zâmbet până la urechi și imediat mașina demară.

Grant nu se afla la birou. Era a treia zi când lipsea. Nu se mai văzuseră din seara aceea când o adusese acasă și o ironizase cu privire la sărutul-bacșiș. Îi lăsa în fiecare dimineață o listă cu sarcinile pe care le avea de îndeplinit, așa încât nu dispăruse fără urmă. De fiecare dată când ajungea la serviciu, Jane se simțea ușurată că nu-l găsea. Cum să te comporți cu un șef care te-a sărutat, iar apoi te-a ironizat?

Cu toate acestea, recunoștea în sinea ei că îi simțea lipsa. Prezența lui era cu adevărat fermecătoare. Tare mult ar mai fi vrut să se dueleze cu un asemenea bărbat care se juca cu sentimentele ei.

Cea mai bună strategie ar fi fost să nu ia în seamă felul în care se comportă cu ea. Era un egoist. Un bărbat care nu se gândea decât la el.

Dar sărutul acela nu fusese atât de respingător, chiar dacă nu

însemnase nimic pentru niciunul dintre ei. Grant era obișnuit să flirteze cu oricine. Cu sora cea blondă de la spital, lucrurile stătuseră întocmai. Ridicase aceea vreo obiecție?

Jane văzu că a făcut o greșeală în timp ce scria la mașină. Se opri pentru a face corectura de rigoare și încercă să-și alunge din minte alte gânduri pentru a se concentra asupra muncii pe care o avea de îndeplinit. Dacă va continua în ritmul acesta, va fi concediată.

La prânz, gândurile îi zburară totuși la Grant. Oare descoperise care era problema ce o frământa pe Sandy?

În ultima vreme, fetița era lipsită de energie, nu avea poftă de mâncare și de fiecare dată când i se permitea, stătea în preajma lui Jane.

Oare Grant fusese prea aspru cu ea sau îi era pur și simplu dor de el? Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Sandy spuse:

– Grant e atât de obosit seara când vine acasă, știi are milioane de... cum le spui oilor acelora care stau în văile munților și par niște stane de piatră. Trebuie să meargă foarte mult până ajunge la ele, iar seara trebuie să se întoarcă pentru a sta cu mine.

– Oi merinos. Zici că are milioane, Sandy?

– Ei, nu chiar milioane, dar oricum foarte multe. Stau la marginea pădurii. În vacanța viitoare, mi-a promis că mă va duce acolo. Cel puțin o săptămână. O să avem unde să ne scăldăm și o să putem și pescui. Vii în după-amiaza asta cu mine să călărim? Ți-l dau pe Dicky. E bătrân și sunt sigură că n-o să te arunce din șa. Tony și Mick spun că pentru ei e o mârțoagă.

– Așa o fi pentru ei, zise Jane râzând, dar pentru mine e tocmai bun.

Încercă să nu mai vorbească despre cai și echitație, un sport care

n-o prea entuziasma, deoarece nu stătea prea bine în șa.

– Ca să fiu cinstită, am foarte mult de lucru astăzi, așa încât am să te refuz, dar poate că am să vin să-ți văd caii înainte ca Tom să mă ducă acasă.

– Sunt foarte supărată pe Grant, decretă fetița.

Jane avu o strângere de inimă, dar preferă să tacă, uitându-se la ea.

– Sunt foarte supărată pe el pentru că îți dă de lucru pentru întreaga zi și de aceea nu putem să mai mergem la pescuit.

– O, draga mea Sandy, îmi pare rău să aud asta, dar chiar dacă n-aș fi lucrat aici, aș fi lucrat în altă parte. Așa că, te rog, nu fi supărată pe el. Dar să știi că sunt liberă sâmbăta și duminica. Weekend-ul ăsta sunt liberă, iar școala începe abia marți. Ce-ar fi să facem un plan? Întreb-o pe Toicky dacă poți veni cu mine în această după-amiază. Eu sau unchiul Bart te vom aduce acasă cu mașina. O să mergem să pescuim și să ne scăldăm. Sunt convinsă că Grant nu se va supăra.

– O, da! Toicky o să mă lase, exclamă fetița, entuziasmată.

– Atunci, mănâncă toată salata, ca să nu aibă nimic de zis.

Menajera se ivi chiar în clipa aceea, iar Jane hotărî să-i pună întrebarea.

– Cu o singură condiție, îi răspunse aceasta, Sandy trebuie să termine de mâncat tot ce e în farfurie.

Aruncându-și ochii asupra fetiței care aproape răsese totul din farfurie, Minna își dădu seama că Jane o prevenise deja pe Sandy.

Minna o privi pe Jane aprobator.

– Trebuie să dormi puțin după masă. Dacă domnul Grant nu se întoarce până atunci, am să-i spun unde ești, adăugă menajera.

– Mulțumesc, doamnă Du Toit. O să am grijă de ea și o s-o aduc

înapoi acasă. Nu e nevoie ca domnul Grant să vină după ea sau să trimită pe cineva.

– Bine, domnișoară.

– Aș vrea s-o iau pe Sandy și sâmbătă, dacă se poate...

– O, am uitat să vă spun că ați primit un mesaj de la doctorul Davis. Acesta m-a rugat să vă reamintesc că sâmbătă vrea să vă invite la dans. Dincolo de asta, nu cred că se cuvine s-o luați pe Sandy sâmbătă, zise Minna cu ezitare.

– Păi, de ce, Toicky? o întrebă fetița cu neliniște în glas.

– Știi prea bine că vineri sau sâmbătă va sosi mama ta. De asta nu poți pleca.

– La naiba! exclamă Sandy, aruncând furculița în farfurie.

– Sandra! E foarte urât gestul tău! spuse Toicky șocată.

– Dar am dreptate să fiu furioasă! N-o să mă ducă la pescuit pentru că soarele arde, iar furnicile o vor pișca și...

– Ajunge, domnișoară! Mama ta nu te-a văzut de mult și va dori să-ți petreci timpul cu ea cât e aici.

Dar Sandy o ținea pe-a ei.

– Tot ce-o să facă va fi să mă sărute. După aceea, se va ține scai de Grant.

– Sandy, sunt sigură că te înșeli în privința atenției pe care ți-o acordă. Cât despre faptul că se ține scai de Grant, e normal să se întâmple așa. Doar îl vede la fel de puțin ca și pe tine, zise Jane, dar în sinea ei lăsă să-i scape un "La naiba!", asemănător celui rostit cu voce tare de Sandy, la gândul că Mara va sosi în curând.

Chipul fetiței se întunecă și spuse cu voce joasă :

– Lemmy spune că pentru o mamă un copil e "sânge din sângele ei și carne din carnea ei". Dacă e așa, de ce de fiecare dată când vine

încuie ușa biroului și nu-mi dă voie să intru? Seara când stau pe verandă mă trimite la culcare, iar ea se îmbracă cât se poate de frumos și ce... ce i-a făcut...

Își duse mâna la gură, ca și cum ar fi spus prea mult.

Jane veni imediat lângă ea.

– Liniștește-te, draga mea. Probabil că mama ta va fi obosită după călătorie, așa încât o să-l întreb eu însămi pe Grant dacă poți să-ți petreci sâmbăta cu mine. Seara o să ies cu Peter Davis la club, dar am să-mi petrec întreaga zi cu tine.

Jane o privi pe Minna, așteptând să fie contrazisă de aceasta. Însă menajera se uita când la una, când la alta și schiță un gest neputincios:

– E responsabilitatea dumneavoastră, domnișoară.

Zicând acestea, se întoarse și se îndepărtă mormăind:

– Nici nu știți ce vă așteaptă.

Jane se întoarse cu fața spre fetiță pentru a-i vorbi, încercând să-și ascundă uimirea provocată de felul în care aceasta detectase că Mara are ochi numai pentru Grant, precum și de privirea ciudată pe care i-o aruncase Minna.

– Sandy, nu vreau să te mai văd așa. O să te îmbolnăvești și n-o să mai poți merge cu mine la pescuit după-amiază. Du-te și odihnește-te, iar când o să ne bem ceaiul o să stabilim exact cum ne vom petrece vremea: la pescuit sau la înotat. De acord?

– Da, Jane, zâmbi Sandy printre lacrimi.

Acum chiar că încurcase de tot ițele ! Mașina de scris nu reușea să țină ritmul cu gândurile ei. Își făcuse deja o părere proastă despre Mara Saxon, ceea ce nu era cinstit. Poate că mama lui Sandy era o persoană foarte de treabă și poate că avea o explicație foarte clară

despre ceea ce fetița numea "ce i-a făcut lui tati". Câteodată, copiii se comportă foarte ciudat, mai ales cei care sunt singuri la părinți. Poate că nu era vorba decât de gelozie. Sau poate că neînțelegerea dintre părinți căpătase în mintea ei proporții uriașe, iar acum dădea întreaga vină pe mamă.

Grant Saxon, în pofida rezervei de a aduce vorba despre Mara, cât și în pofida faptului că flirta cu alte femei, pesemne că se bucura de sosirea acesteia.

Jane simți un ghimpe în inimă închipuindu-și cum va fi primită Mara...

Reunirea aceasta nu avea nicio legătură cu ea. Era o străină, atâta tot!

Atunci, oare de ce se uita cu un aer absent pe fereastră, ca și cum ar fi așteptat ca durerea să-i treacă de la sine?

***

– Haide, Sandy, să ne scufundăm pentru ultima dată! o îndemnă Jane.

Peste câteva clipe, fetița veni din nou în apă. Hotărâră să înoate cu spatele, pentru a avea soarele de partea lor. Din păcate, acesta era umbrit de două stânci de care se lovea apa înspumată. Tony și Mick râdeau, deoarece credeau că nu vor fi prinși din urmă. Din păcate pentru ei, fetele fură mai brave, iar ei fură nevoiți să se recunoască învinși.

Ochii lui Grant Saxon se întunecară în clipa când o privi cum

înoată în apă. Jane îl observă și-i aruncă o privire languroasă.

Deveni foarte încordată în clipa când privirile li se întâlniră. Se simțea ca fermecată de el.

Se rupse din vraja care o cuprinsese și ieși din apă. Grant mai rămase pironit locului câteva clipe, de parcă și el ar fi fost vrăjit, după care se duse să-i aducă un halat.

După ce se înfășură în halat, Jane își căută cutia cu țigări.

– Domnișoara Wheeler e absolut fantastică. E un lucru care trebuie știut. Cu câteva minute înainte, ochii tăi păreau aceia ai unei pantere, iar acum n-a mai rămas nimic. Ce păcat! Totul era atât de promițător.

– Cum poți recunoaște un suflet poetic studiind exteriorul? întrebă ea pe un ton detașat.

– Studiul trebuie să meargă în profunzime, pentru a descoperi adevărata valoare. Te deranjează înfățișarea mea exterioară? E prea aspră, prea austeră? Nu te opri la ea, ci caută în profunzime, în adâncul sufletului, iar eu...

– Nu mă deranjează deloc! îl întrerupse Jane. Ne-am simțit foarte bine în apă, iar Sandy e o înotătoare foarte bună. Cine a învățat-o să înoate? Ți-a spus Minna că mă voi duce să-i văd casa? Am reușit să termin teancul acela de dosare pe care mi l-ai lăsat. Te-ai întors devreme astăzi. Îi dai voie lui Sandy să petreacă ziua de sâmbătă cu mine?

– S-o luăm pe rând, zise Grant vârându-și din nou mâinile în buzunare. Sunt de acord cu tine că apa e grozavă. Da, Minna mi-a spus. Ai remarcat într-adevăr foarte bine că m-am întors mai devreme. Sâmbătă... da, cred că se poate. Dar nu te duci la cumpărături și la coafor, ca să te pregătești pentru petrecerea care

are loc seara?

– Părul mi-l aranjez singură, iar cumpărături nu fac, zise ea cu șovăială în glas. M-am gândit că mama ei ar putea fi deranjată dacă lipsește... Adică...

– Înțeleg unde bați, dar nu cred că pe Mara o va deranja în mod deosebit. Va sosi cel mai probabil vineri și se va duce în oraș la un salon de frumusețe, nepricepându-se așa de bine ca tine la lucruri de genul ăsta. Un model se adresează unui profesionist în situații de acest gen. Să nu te superi, deoarece nu-ți criticam îndemânarea, ci făceam numai o constatare. Unde rămăsesem? A, da! Sandy poate veni fără nicio problemă sâmbătă la tine.

– Mulțumesc, Grant.

Probabil va fi mai mult decât încântat să rămână singur cu soția lui.

– Mătușa ta m-a invitat la cină în seara asta, așa încât am s-o duc eu pe Sandy acasă.

– O! exclamă Jane.

Așadar, va trebui să-i suporte prezența întreaga seară.

Soția lui va sosi peste puțin timp, iar Grant va avea ochi și urechi numai pentru ea.

La masă, Grant fu cum nu se poate mai curtenitor cu toată lumea, în afară de ea.

Elizabeth era foarte emoționată de atenția pe care acesta i-o acorda, așa încât Jane nu încercă să-i schimbe părerea despre el, deoarece era o luptă dinainte pierdută.

În mod surprinzător, seara aceea fu foarte plăcută. Sandy propuse ca fiecare dintre ei să povestească o întâmplare palpitantă sau memorabilă, al cărei protagonist fusese.

Grant îi ceru lui Jane să povestească o întâmplare romantică, dar aceasta nu-l luă în seamă și spuse:

– Nu încerca să te eschivezi!

Sunt convinsă că și tu ne poți povesti un episod periculos sau romantic din viața ta.

O tăcere neobișnuită se lăsă în încăpere. Râsetele se stinseră toate, deoarece Grant se încruntă. Îi oferi o țigară lui Bart, după care spuse :

– Aventurile mele sentimetale nu pot fi ascultate de oricine, iar viitorul îmi va oferi momente și mai glorioase. Sunt sigur de asta.

Își consultă ceasul și adăugă :

– A trecut de mult vremea de când trebuia să te culci, Sandy. Astăzi, am vorbit la telefon cu cei de la spital. Apropo, David Muller îți transmite complimente și speră să te vadă sâmbătă la club. Veniți cu toții?

– Desigur, răspunse Bart.

Toată lumea o să fie acolo. Femeile vor purta toalete frumoase, iar bărbații vor avea de unde alege.

– O să vii și tu? îl întrebă Janet pe Grant.

– Dacă sosește Mara până atunci, sigur o să vin. Ce face Olivier?

– Până acum, totul a mers bine.

Jane nu pomeni nimic de faptul că se întâlnise cu el pe câmp. Nu era treaba lui Grant Saxon, iar bărbatul se comportase politicos, chiar dacă privirea aceea i se întipărise în minte și-i dădea fiori de câte ori își aducea aminte de el.

Grant și Sandy mulțumiră pentru masă și plecară.

Ziua de vineri trecu fără ca nimic semnificativ să se fi întâmplat. Asta chiar dacă Jane ciulea urechile la fiecare mașină care trecea pe

drum. Dar în pofida curiozității ei, își dorea din tot sufletul să plece acasă înainte de sosirea Marei Saxon.

Grant nu-și făcuse apariția în timpul dimineții, ajungând abia la prânz. La birou, se uitase absent pe câteva din dosarele pe care le avea pe masă, după care dispăruse pentru o bună bucată de vreme.

Minna o reținuse pe Sandy ocupată în bucătărie, cu pregătirea unei prăjituri. La ceaiul de după-amaiză, fetița venise triumfătoare cu o tavă plină cu plăcintă. Jane o lăudase foarte mult pentru plăcinte, chiar dacă acestea aveau o formă neobișnuită. Grant lipsea în continuare.

După-amiază, Grant și Tom, șoferul, plecară de acasă. Grant flutură mâna în semn de rămas-bun.

Jane se frecă la ochi, nevenindu-i să creadă că e adevărat. Un bărbat care se ducea să-și ia soția să se comporte în acest fel!

În drum spre casă, încercase din răsputeri să nu se mai gândească la asta. Un sentiment copleșitor de tristețe pusese stăpânire pe ea.

Când intră în casă, telefonul suna. Era Peter Davis.

– Bună, Jane! Ce faci?

– Mulțumesc, bine. Dar doctorul nostru ce face?

– Păi... taie și coase de zor. Parcă întrega populație a Bantu-ului s-a vorbit să se accidenteze tocmai acum. Rezultatul e o mulțime de oase rupte și de anatomii dislocate. Pot să jur că fac toate astea numai pentru ca medicul să nu-și iasă din mână și să nu care cumva să-i zboare gândurile la o anume fată. Că tot veni vorba despre această fată, cum își petrece ea timpul liber? Te-a folosit Saxon pe post de sclavă? Ai primit mesajul meu de la Toicky?

– Da, am primit mesajul, deși mă îndoiesc că vei reuși să vii cu toate problemele pe care le ai pe cap.

– Toate aceste operații pot să aștepte până mâine. La șapte fix o să fiu la ușa ta.

– Bine, doctore. O să fiu gata. Mă întreb dacă mă vei recunoaște sau va trebui să port un trandafir roșu în gură ca să mă identifici, zise Jane râzând.

– Te-aș recunoaște dintr-o mie, dulceață! îi declară Peter încrezător.

– O, ce perspectivă! N-am de gând s-o iau în considerare. Știi, Peter, toată familia mea merge la club. Ce-ar fi să vin cu ei, iar pe tine să te scutesc de un drum până aici?

– În niciun caz, frumoaso. Chiar vrei să-mi răpești această plăcere? O, Doamne! Mă cheamă șeful de urgență. Trebuie să închid. Pa! Ne vedem mâine, zise el punând brusc receptorul în furcă.

Sandra veni dis-de-dimineață în sâmbăta aceea, dotată cu undiță și cu momeală pentru pești. Jane îi mulțumi lui Tom pentru că o adusese pe fată, iar după aceea o chemă pe Sandy în bucătărie, ca să pregătească sandvișurile pentru ieșirea lor. Mirosul de pâine proaspăt coaptă, de șuncă și de roșii îi stârni pofta de mâncare. Acasă nu mâncase, deoarece era prea emoționată pentru ce urma să se întâmple în ziua aceea, recunoscu ea. Jane o pofti la masă.

Bart luase deja micul dejun și plecase, iar Janet, Elizabeth și băieții se îmbrăcau, așa încât cele două fete erau singure în bucătărie.

În timp ce întindea unt pe pâine, Jane puse întrebarea care nu-i dădea pace de la sosirea fetei:

– A fost foarte bine că te-a adus Tom. Ajungem mai devreme la apă. A sosit mama ta?

Sandy mușcă din felia de pâine cu unt și spuse :

– Mara, adică mama, a venit aseară la cină și a fost bucuroasă că

mă vede. Spune că arăt mai bine și că nu mai sunt atât de slabă. N-am să fiu niciodată la fel de frumoasă ca ea, deși nu cred că... reflectă ea. Am fost foarte politicoasă, pentru că Grant mi-a spus că așa trebuie să fiu. A stat de vorbă cu mine aseară și m-a întrebat dacă mă neliniștește prezența ei.

În tăcerea care se lăsă după aceea, Jane o întrebă :

– I-ai spus ce anume te neliniștește?

– Nu, nu i-am spus, dar a fost foarte drăguț cu mine și mi-a spus să am încredere în el și să-i vorbesc când o să mă simt pregătită. Mi-a mai spus că probabil nu puteam să judec, deoarece nu știam unele lucruri. Trebuie să fiu sigură de... de...

– De fapte, îi termină Jane propoziția.

– Da, asta e! Trebuie să fiu sigură, înainte de a gândi lucruri urâte despre cineva. Dar știi, nu pot să spun nimănui ce-am auzit, pentru că e groaznic și, continuă ea plecând privirea, am tras cu urechea.

– Chiar așa, Sandy?

– Da, dar am auzit... ce-am auzit.

– Bine, Sandy. Te-ai comportat frumos, iar asta e minunat. Sunt mândră de tine. Ar cam fi vremea să plecăm. Timpul nu stă în loc. Soarele strălucește sus pe cer, iar eu vreau să prind mult pește astăzi.

O luară pe scurtătură, prin grădina de zarzavaturi și prin lucernă. Pe Jane o trecură fiorii când îl văzu pe Flip Olivier ridicându-se în picioare pentru a se uita la ele cum trec.

Petrecură ziua cum nu se poate mai bine. Bucuria lui Sandy fu fără margini când reuși să prindă patru peștișori, iar Jane își arătă încântarea de a fi prins un pește tocmai în clipa când, datorită soarelui, ațipise.

Soarele apărea pe cer aidoma unei imense mingi portocalii când

ajunseră acasă. Nu peste mult timp sosi și Tom, așa încât cei doi plecară, iar Jane intră în casă, ca să se pregătească pentru petrecere.

Când coborî scările în ținută de seară, toată lumea o privi aprobator. Pielea i se bronzase, iar îmbrăcămintea scotea în evidență tocmai acest aspect. Cerceii se potriveau cu ochii. Sandalele aurii măreau efectul întregii ținute.

Curând, sosi și Peter în mașina lui sport, iar Jane îi aprecie dintr-o privire ținuta. Bart îl invită să bea ceva cu el înainte de plecare. Doctorul era fermecat de felul în care arăta cea care urma să-i fie parteneră în acea seară.

Copacii care se aflau în jurul clubului erau plini de luminițe colorate, iar gazonul era foarte bine întreținut. Un chelner aduse scaune. Jane îi puse din priviri o întrebare lui Peter. Voia să stea la aceeași masă cu întreaga familie sau dorea o masă numai pentru ei doi?

Peter n-avea nimic împotrivă să stea la masă cu ceilalți membri ai familiei.

Merseră cu toții în hol și se lăsară în voia ritmului muzicii. Peter era un bun dansator, iar Jane știa că se va simți bine în compania lui.

Când se întoarseră pe verandă, se întâlniră cu Pat Marais și cu partenerul ei, Julius Davenport, un bărbat înalt, probabil un fermier din zonă.

Jane își plimbă privirea dintr-o parte în alta, dar nu zări umbra unui alt bărbat înalt, a cărui sosire o aștepta fără să-și dea seama de asta.

Janet și Bart hotărâră că vor să-și dezmorțească picioarele afară, nu înăuntru. Chelnerul aduse băutură pentru toată lumea.

La un moment dat, privirea lui Jane fu atrasă de forfota care se

iscase la ușa de la intrare. Grant Saxon, îmbrăcat într-un costum negru, arăta foarte chipeș. Jane își deplasă apoi atenția asupra însoțitoarei sale.

La vederea unei asemenea femei, cu o coafură desprinsă parcă dintr-un tablou de Tițian și care pășea cu o grație nespusă, nu puteai să folosești decât cuvântul "frumusețe". Machiajul discret, subtil, îi scotea în evidență ochii albaștri, iar rochia silueta voluptuoasă. Era pe deplin conștientă de efectul pe care-l producea în rândul celor care o priveau.

– Ciupește-mă, te rog, pentru că nu-mi vine să cred. Zeița apare din nou în scenă. Oare ce dezastru va mai face de data asta? îi șopti Peter lui Jane la ureche.

– Ești imun la dezastre, doctore? i-o întoarse ea.

– Sunt dezastre și dezastre, dulceață. Tu ești unul plăcut, dar femeia aceea e periculoasă, șireată, dată naibii și, dacă nu mă înșel, își va canaliza tot farmecul asupra bărbatului de lângă ea.

– Și de ce ți se pare atât de neobișnuit? Sau faci parte dintre cei care cred că o căsătorie te schimbă? îl întrebă Jane cu intensitate în voce, mai mult decât și-ar fi dorit, iar Peter își înălță ochii nedumerit la ea.

– Jane, ce vrei să spui sau să insinuezi?

– Bună, Jane! auzi în spatele ei vocea cunoscută a lui Grant.

Peter și Julius se ridicară politicoși pentru a o saluta pe Mara.

– Ți le prezint pe Elizabeth și pe Jane Wheeler, zise Grant. Elizabeth este cumnata lui Janet și Bart, iar Jane este fiica ei. Două femei fermecătoare, binevenite în comunitatea noastră.

Mara Saxon își înclină ușor capul, cu grație. Numai un model cu experiență sau o doamnă cu o grație înnăscută ar fi putut face un

asemenea gest fără să se simtă stânjenită.

– E grozav că există mai multe femei în acest colț uitat de lume. Sandra ține foarte mult la dumneata, domnișoară Wheeler, și și-a folosit întreaga putere de persuasiune pentru a ne determina s-o lăsăm să-și petreacă ziua în compania dumitale. Cred că era cumva previzibil, scoase ea un oftat provocator, fiind atât de mult timp plecată, ca fetița să-și transfere afecțiunea asupra cuiva apropiat și dornic să dea în mintea copiilor.

Pe Jane o cuprinse indignarea.

– Atunci, se pare că am dat cu toții în mintea copiilor, ripostă ea râzând. Întregii mele familii îi place să pescuiască, să înoate și să meargă în drumeții. Chiar și Grant a intrat în jocul nostru și nu mi se pare că e genul de persoană care să dea în mintea copiilor.

"Na, că ți-am zis-o!" gândi Jane în sinea ei.

Mara își îndreptă privirea asupra lui Grant.

– Foarte drăguț din partea ta că ai răpit din timpul dedicat muncii pentru a te distra puțin, dragă Grant.

Va trebui să iau lecții de la ele pentru a te determina să faci lucruri care sunt pe placul meu. Chiar dacă nu sunt deloc copilărești, conchise ea.

Chiar dacă zâmbetul grațios nu-i dispăru de pe față, totuși Jane simți puțin venin în vorbele și în atitudinea ei.

Privirea lui Grant se întunecă puțin, dar răspunse laconic :

– Oare când îți vei da seama că sunt impenetrabil la viclenia sexului frumos?

Uite cine vorbea! își spuse indignată în sinea ei Jane. Din fericire, Peter deschise gura, așa încât Jane fu nevoită să tacă.

– Ha! Nici măcar tu, Grant Saxon, nu poți afirma că ești infailibil

sau imun. Niciunul dintre noi. Iar eu sunt primul care o recunoaște.

Cum discuția se aprinsese, Jane îl invită pe Julius la dans. Grant trebui să se dea la o parte ca să-i lase să treacă pentru a ajunge pe ringul de dans. Parcă pentru prima dată, Grant băgă de seamă cum e îmbrăcată Jane. Privirea acestuia o făcu să devină conștientă de propriul trup.

Jane și Julius Davenport îl depășiră pe Grant. Mara era martora scenei, dar zâmbetul din colțul gurii nu o părăsi deloc. Îl luă pe Grant de braț și-i spuse:

– Cred că i-am reținut prea mult pe prietenii tăi de vorbă. Ce-ar fi să mergem la masa noastră?

Când ajunseră pe ringul de dans, Julius îi zâmbi lui Jane și-i spuse:

– O adevărată păruială, ce mai! Marei nu i-a plăcut deloc intervenția ta cu privire la datul în mintea copiilor.

Știi, Jane, tare mult aș vrea s-o scot acum afară și s-o pun să facă muncile pe care le fac eu: pescuit, înotat, călărit, cățărat, numai ca să văd cum se descurcă. Tare mult aș mai vrea să aflu ce lucruri necopilărești, serioase, îi place să facă, adăugă el cu o expresie mucalită.

Umorul acestuia o ajută pe Jane să-și revină.

Oare cum de o trăda atât de rău limbajul trupului? Grant avea un magnetism aparte, dar ea nu era o fetiță pe care s-o duci cu zăhărelul.

Când se întoarseră la masă, Jane răsuflă ușurată că stătea cu spatele la masa unde erau serviți Mara și Grant.

Pat și Peter se împăcaseră, Bart și Janet discutau la cealaltă masă, iar băieții ieșiseră afară, pe gazon.

Elizabeth parcă dispăruse.

Pat aduse buna dispoziție în rândul lor, povestind despre escapadele pe care le avusese cu Peter din și în spital. Peter și Pat se uitau adesea unul la altul pentru a se completa, iar Jane își spuse în sinea ei că se potriveau. Își dădu de asemenea seama de faptul că Peter nu mai părea atât de interesat de ea. Fusese pur și simplu o figură nouă. Atâta tot.

Reveni cu picioarele pe pământ în clipa când Grant o invită la dans.

Capitolul 6

– Arăți grozav în seara asta, Janey, îi spuse Grant.

Privind peste umărul lui, o văzu pe Mara dansând cu un alt bărbat. Acum, "fata cea strălucitoare" dansa cu un alt bărbat, așa încât el nu pierduse vremea și-și invitase angajata la dans.

Angajata ardea de nerăbdare să danseze cu șeful ei, pentru a afla dacă tulburarea de care suferea se datora apropierii de el sau unei boli încă nedepistate. Din păcate, fu incapabilă să pună un diagnostic.

– Ce culoare te orbește, șefule? Auriul sau galbenul de caisă?

– În seara asta nu sunt șeful tău și nu te-am invitat la dans din obligație. Ei, da! Pot să-ți citesc în suflet. Caisă sau măr auriu, ce importanță are? Arăți atât de bine, încât te-aș mânca din priviri. Ești la fel de delicioasă precum fructele aurii din livada mea.

"Să-mi citești în suflet!"

– Fructe rotunde și zemoase, nu? îl întrebă ea.

– Mda! zise el, pentru a fi în ton cu gravitatea ei.

– Partenera ta e destul de frumoasă, Grant.

– Partenera mea? o întrebă el cu o privire scânteietoare. Te referi la Mara?

– La cine altcineva?

– Că bine zici! Mara arată întotdeauna trăsnet.

– Iar eu nu, trase Jane concluzia.

Grant îi prinse bărbia în mână și o privi drept în ochi.

– Nu. De aceea e o adevărată plăcere să te văd că arăți atât de bine în seara asta. Un bărbat nu poate și nu vrea să mănânce prăjitură în fiecare zi.

Jane se înroși până la urechi. Mara de-abia sosise cu o zi în urmă, iar el făcea remarce nelalocul lor despre ea. Oare îl lăsase să creadă că se lasă atât de ușor prinsă în plasa vanității?

Îl săgetă cu privirea și i se adresă cu voce joasă:

– Grant Saxon, după acest dans ți-aș fi recunoscătoare dacă nu te-ai mai apropia de mine.

Grant preferă să tacă. Când se opri muzica, o prinse de încheietura mâinii, obligând-o aproape să-l urmeze. De-abia când ajunseră afară, îi dădu drumul din strânsoare.

– Luminează-mă, te rog! spuse el simplu.

– Te faci că nu înțelegi, pentru că-ți convine de minune această stare de fapt. Cunoști foarte bine cauzele care se ascund în spatele cererii mele.

– Jane, te-ai supărat pentru că ți-am spus că nu ești șic și fermecătoare în fiecare zi?

– Nu, domnule Saxon, nu te face că nu înțelegi. Bucură-te de prăjitura pe care o ai acum, pentru că nu se află mereu la dispoziția ta.

– Asta e tot ce ai să-mi spui? Nimic altceva? Poate ar trebui să

găsim un leac pentru inima aceea geloasă, conchise el în timp ce-și lipea buzele de ale ei. Janey, de ce te împotrivești cu atâta încăpățânare... Știu că ești atrasă de mine, tot așa cum sunt și eu atras de tine. N-am deloc intenția de a încerca să te seduc, oricât de dulce și de atrăgătoare ai fi. De ce pui bariera asta între noi? Ce-i cu vorbele astea în doi peri? Ce se-ntâmplă, Jane?

Ochii tinerei se umplură de lacrimi. Își dăduse seama că-l iubește.

– Dacă continui să mă întrebi, înseamnă că nu știu să-ți răspund. Conștiința loialității nu înseamnă nimic pentru tine? Dacă nu înseamnă, atunci nu mă folosi pe post de recipient al favorurilor tale.

Grant se dădu înapoi, își scoase o țigară din pachet și începu să fumeze. Trecu o bună bucată de timp până vorbi din nou.

– Habar n-am ce insinuezi, dar pare ceva insultător. Mi-am pierdut răbdarea. Nu-mi stă în obicei să mă apropii atât de mult de o fată. Se pare că mi-am cam pierdut instinctul care-mi spune ce e bine și ce nu pentru mine.

Privirea lui deveni rece și închisă, ca de granit.

Mara și Julius erau la câțiva metri de ei. Era și-așa destul de șocată de brusca schimbare de atitudine a lui Grant. Va trebui oare să suporte și mânia Marei? Oare dăduse vina pe cine nu trebuia ? Să fi fost acesta motivul lungilor absențe de acasă ale Marei? Faptul că soțul ei era atât de libertin în comportament?

Mara schiță un zâmbet.

– E răcoare afară. Julius și cu mine am vrut să vedem cum e afară și așa am descoperit că nu suntem singurii.

Lui Julius i se măriră ochii, auzind asemenea vorbe mincinoase. Ea îi ceruse s-o însoțească.

– Nu prea pare să-ți fi priit ieșirea afară, continuă Mara. Grant

mi-a povestit că te solicită foarte mult. Ce-a făcut acum? Ți-a dat niște indicații prețioase? E atât de obsedat de afaceri! Arăți bine când ești agitată, draga mea.

– Nici nu știți câtă dreptate aveți, doamnă Saxon. Ne chinuiam să rezolvăm o problemă de importanță universală. Dar, de obicei, aceasta își pierde măreția la contactul cu realitatea. Nu știu dacă ați observat asta. Grant va înțelege ce vreau să spun când va înceta să mai fie obtuz.

Acesta îi aruncă o privire fioroasă. Jane se așeză lângă Julius, ascunzându-și teama cu un zâmbet. Julius o luă de braț și spuse :

– Nici plimbarea noastră n-a avut nimic romantic. Mara a găsit ceea ce căuta, zise el neluându-l în seamă pe Grant. Gata cu aerul proaspăt! Ce-ar fi să mergem să dansăm?

– Va fi o plăcere pentru mine, Julius, zise Jane înălțând capul și pornind spre ringul de dans.

Fură urmați îndeaproape de Grant și de Mara. În timpul dansului, o singură dată îndrăzni să-și înalțe ochii spre Grant și observă că acesta avea un zâmbet ironic pe față.

După dans, Jane simți nevoia de a se arăta veselă, chiar dacă n-avea niciun motiv. Faptul că tot râdea atrase atenția mamei sale, care o întrebă scurt ce se întâmpla cu ea.

Grant și Mara stăteau pe verandă și discutau cu Julius. Jane era prea departe ca să audă ce vorbesc, dar văzu că Grant face un gest de acceptare, iar Mara le zâmbește amândurora.

Muzica zgomotoasă, ca și vocile ridicate ale invitaților aproape îi spărseseră timpanele. Încercarea de a-și ține în frâu emoțiile o făcea să se simtă ciudat. Șampania pe care o băuse avusese drept consecință o durere de cap sinistră. Își dorea cu disperare să fie sin-

gură, undeva în întuneric. Să se gândească la clipele când Grant o sărutase. Asta era ceea ce-și dorea cu toată ființa să facă, având ciudata iluzie că, procedând în acest fel, va putea să-și exorcizeze iubirea care creștea în ea, va putea s-o ucidă înainte ca aceasta s-o copleșească.

Julius Davenport se întoarse, ochii sclipindu-i de mulțumire. Îi aruncă o privire conspirativă lui Jane, înainte de a-și dezvălui planurile.

Erau cu toții invitați să-și petreacă duminica acasă la el. Bunica lui se va bucura foarte mult de oaspeți. Trecuse de șaptezeci de ani, era sănătoasă, în afară de durerile pe care i le cauza arterita și care o împiedicau să facă prea multe vizite. Se va bucura nespus dacă vor veni cu toții.

Familia Wheeler acceptă invitația. David spuse că după ce-și va îndeplini obligațiile pe care le avea dimineață, le va da liber celor doi asistenți și va veni și el.

– Mi-am început campania asupra princiarei Mara.

– Las-o în pace, îi șopti Jane furioasă. Vrei să creezi alte probleme, de parcă n-ar fi destule în familia Saxon. Eu, oricum, nu vreau să vin. Am stat toată ziua în soare și sunt complet epuizată.

– Taci, draga mea. Am de gând să sparg masca asta a complexului de superioritate. Trebuie să existe ceva în capul acela care să merite efortul. Iar tu trebuie neapărat să vii s-o vizitezi pe bunica. Am aprecia foarte mult gestul.

– De ce nu-l lași pe Grant să ajungă la partea valoroasă din ea?

– O să vii?

Jane era prost dispusă și dorea să ajungă mai repede acasă, cât mai departe de intrigile care se țeseau din toate părțile.

– Da, o să vin, acceptă ea în cele din urmă.

– Ce puneți voi acolo la cale? întrebă Peter. Jane, ești palidă. Spune-mi dacă vrei să te duc acasă.

– Mulțumesc, Peter. Dacă n-ai altceva de făcut, ți-aș fi recunoscătoare dacă m-ai duce acasă.

– Desigur! Și eu m-am săturat.

Jane le făcu un semn cu mâna și dispăru imediat, înainte ca vreuna dintre persoane să aibă ceva de spus.

O bătaie insistentă în ușa camerei sale o făcu pe Jane să se trezească dintr-un somn de plumb. Ceasul nu arăta mai mult de ora șase. O, Doamne ! Era duminică. Oare de ce nu putea și ea să doarmă măcar în această zi cât îi poftea inima? Ca prin minune, își aduse aminte că-i promisese lui Julius Davenport că va merge să-i facă o vizită. Ca să adoarmă, fusese nevoită să ia o pastilă de la mama ei. Îi fusese teamă că va rămâne trează, pradă singurătății. Știa că pentru iubire nu există leac. De mai multe ori, crezuse că iubește. Când sentimentul te lovește, e imposibil să nu-l recunoști, așa cum se întâmpla acum cu ea.

Dar cu ce o ajuta faptul că știa toate astea? Cu absolut nimic.

Dorința ei de a rămâne acasă nu fu luată în seamă de ceilalți membri ai familiei, așa încât fu nevoită să se scoale și să se îmbrace. Iat-o acum în mașină, pe bancheta din spate, așezată lângă doi copii neastâmpărați. Tristețea ei deveni deplină în clipa când mașina intră pe unul din drumurile pe care Grant îi promisese solemn că o va duce.

Casa familiei Davenport era construită în stil tradiționalist. De pe verandă, puteai privi gazonul bine întreținut și piscina străjuită de copaci. Jane observă toate astea abia în clipa când Elizabeth îi atrase

atenția asupra varietății copacilor și a peisajului.

Doamna Davenport stătea într-un fotoliu, pe verandă. Julius era îmbrăcat în pantaloni scurți înfloriți și într-un tricou. În clipa când îi zări, veni bucuros să-i întâmpine. Pat și Peter sosiseră deja și-și exprimaseră dorința de a bea ceaiul cât mai repede, așa încât Julius hotărîse să nu mai prelungească tortura. Pentru noii oaspeți, se putea face din nou ceai când soseau. Tony și Mick o salutară repede pe doamna Davenport, apoi se duseră la piscină. După ce-și potoliră setea, adulții urmară exemplul celor mici și se duseră la piscină. Jane fu singura care preferă să rămână pe verandă, alături de doamna Davenport. Pat observă că petrecerea de aseară lăsase urme asupra ei, iar Jane nu putu decât s-o aprobe, cu o ușoară aplecare a capului.

Cele două femei stătură de vorbă o bună bucată de vreme, după care mama lui Julius o duse pe Jane în dormitorul ei și-i arătă o cuvertură veche, mirosind a camfor și care nu fusese brodată în întregime. Cuvertura era rezultatul efortului a generații întregi de femei, iar acum o aștepta pe viitoarea soție a lui Julius.

– Nepotul meu va împlini în curând patruzeci de ani și nu și-a găsit încă o fată. Ar trebui să se grăbească, deoarece sunt hotărâtă să strâng în brațe un nepot, vreau să zic un strănepot, preciză ea cu un zâmbet șiret pe față. Am cam obosit așteptând. Vreau să ajung cât mai repede în ceruri, la soțul meu. Haide, ajută-mă s-o împăturesc. Cu auzul stau bine, și cred că aud motorul unei mașini care se apropie. Trebuie să fie Grant. N-am mai văzut-o pe Sandy de cel puțin un an.

Mara, Sandy și Grant se îndreptară spre piscină. Când ajunse pe marginea piscinei, Sandy o căută din priviri pe prietena ei, fără a o zări. Însă Elizabeth făcu un gest cu mâna prin care voia să le semnaleze că e în casă. Sandy îi făcu la rândul ei un semn cu mâna

lui Grant, iar acesta o luă înapoi spre casă. Va veni s-o salute pe doamna Davenport, își spuse în sinea ei Jane, cu disperare.

– Doamnă Davenport, începu Jane prinzând-o de mână, nu vreau să dau ochii cu Grant Saxon. Nu încă. Nu-ți pierde vremea pentru a mă întreba de ce. Arată-mi pe unde aș putea să ies ca să nu mă întâlnesc cu el.

Doamna Davenport o privi cu neliniște și spuse:

– Ține-o drept până ajungi la ușa din spatele casei. Când ai ieșit afară, faci la stânga, mergi pe lângă copaci. O să dai peste cotețele porcilor. Vezi cum te împaci cu scroafa care alăptează. Mai e acolo și un coteț de pui. Asta e tot ce pot face pentru tine, draga mea.

– Doamnă Davenport, ești o comoară. Mulțumesc, lansă Jane fără să se uite în urmă.

Dădu mai întâi peste cotețul păsărilor, pe care-l lăsă în urmă. Scroafa stătea liniștită, pentru a le permite celor doisprezece purcelușii să sugă. Jane se sprijini de zidul de piatră, ascultând animalele cum mormăie liniștite. Unul dintre purcelușii intrase într-un loc strâmt din care nu mai putea să iasă și făcea o gălăgie de mama focului.

Fără să stea prea mult pe gânduri, Jane se apropie. Dar scroafa simți că e vorba de un pericol și veni amenințătoare spre ea. Jane se dădu înapoi și nimeri cu picioarele chiar în murdăria din cocină.

O umbră înaltă se putea distinge pe zid. Sandy și Grant Saxon se uitau la ea, uimiți.

Fetița nu reușea să se controleze la fel de bine ca Grant, de aceea mai scotea din când în când câte un chiot.

– Am auzit gălăgie și am venit să vedem ce se întâmplă. O, Jane! Ce faci aici? explodă ea, nemaiputându-se abține.

– Mă uitam la porci, răspunse aceasta printre dinți.

Să-l ia naiba! Iar Sandra la fel, pentru că a fost atât de curioasă.

– Să știi că cealaltă piscină e chiar mai plină decât aceasta, zise Grant ridicând din sprâncene. Te înțeleg că vrei să fii singură, dar aceasta nu e o soluție.

– Să te ia naiba! șuieră ea printre dinți.

– Vai, draga mea! Să folosești un asemenea limbaj în fața unui copil!

– S-o iei și pe ea cu tine! ripostă ea și mai furioasă.

– O, Jane! Nu te supăra, dar chiar arăți caraghios. Te-ai lovit? o întrebă ea, deși îi venea în continuare să izbucnească în râs.

Jane nu catadicsi să-i răspundă și se întoarse cu spatele la ei, blestemând situația disperată în care se afla.

– Aveți nevoie de ajutor, domnișoară Wheeler? Nu păreți într-o situație tocmai plăcută, începu Grant, dar se opri văzând furia din privirea ei.

– V-aș fi foarte recunoscătoare dacă ați pleca.

Grant se aplecă și-și întinse mâinile pentru a o ajuta să iasă de acolo.

– Mulțumesc, spuse ea cu amărăciune.

– Sandy, arată-i lui Jane baia. Du-i ceva cu care să se îmbrace... și un deodorant, adăugă el gânditor.

Abia după ce el plecă, Jane îndrăzi să întoarcă privirea. Observă că umerii lui sunt parcă zguduiți. Frustrarea ei atinse culmea.

Sandy îi aduse repede schimburi și un săpun parfumat cu care să se spele, după care așteptă afară ca Jane să-și termine dușul. Simțindu-se vinovată, îi povesti fetiței despre încercarea ei de a salva un purceluș, încercare soldată cu pățania de mai devreme.

După aceea, Sandy se întoarse la piscină, iar Jane se duse și-i povesti doamnei Davenport ce se alesese din încercarea ei de a nu da ochii cu Grant Saxon. Bătrâna doamnă încercă să fie cât mai serioasă, dar ochii îi sclipiră poznaș.

– Grant n-a pomenit nimic de asta. S-a mărginit să spună că porcii sunt la locul lor și că te afli în termeni foarte amiabili cu ei. Îmi pare rău că n-am putut să-i țin alături de mine, dar Sandy ținea neapărat să afle de unde se aude toată hărmălaia, iar el a însoțit-o. Trebuie să-ți dau în dar acel purceluș care e cauza tuturor problemelor.

– Mulțumesc foarte mult pentru gest, dar nu e cazul. Nu vreau să-l mai văd, iar dacă o să mi-l aduci la ușă, cred că am să-l omor.

Când în sfârșit Jane ajunse la piscină, toată lumea era în apă, cu excepția a două persoane : Mara, care stătea la soare, purtând ochelari pentru protecție și Grant care, dacă era să judece după stropii de apă de pe piele, înotase deja.

Jane o salută scurt pe Mara și-i aruncă o privire. Nu percepu nicio umbră de zâmbet batjocoritor, ceea ce o făcu să conchidă că Grant păstrase tăcerea asupra întâmplării de mai devreme. Dar probabil că o va face când va găsi un moment potrivit. Nu îndrăzni să-l privească.

Toată lumea se săturase de bătăile cu apă, așa încât încetul cu încetul piscina se goli, lăsând-o să se bucure de apă. Era cât se poate de conștientă de faptul că Grant o studia cu atenție din cealaltă parte a piscinei, dar prefera să arboreze o expresie nepăsătoare. De aceea, închise ochii și se lăsă purtată de apă.

În clipa când deschise ochii și-l văzu lângă ea, fu șocată.

– Ia spune-mi, miroși mai bine acum? o tachină el.

Jane se mărgini să-i arunce o privire în loc de răspuns. Dar lucrul acesta nu-l descurajă pe Grant care continuă:

– Referitor la ce am discutat aseară... tot nu reușesc să înțeleg ce anume te-a deranjat atât și cum am ajuns să ne vorbim urât.

– S-o lăsăm baltă ! Gândește-te la discuția de aseară ca la un episod prostesc și, mai ales, uită-l! Îmi cer scuze dacă te-am insultat în vreun fel.

– Nu te-a mai sărutat nimeni până acum, de te-ai comportat ca o fecioară neprihănită? o întrebă el curios.

– Ba da, nu sunt chiar atât de inocentă. Și, oricum, nu-i treaba ta. Dacă nu ești în stare să-ți dai seama și singur, nu pot intra în detalii.

– Pentru numele lui Dumnezeu, la ce detalii te referi? Nu mă pot gândi decât la cine știe ce plăsmuiri ale minții tale sau la faptul că există ceva ce te revoltă la mine.

– O, Doamne! exclamă Jane zăpăcită.

Dac-ar ști el ce sentimente o încercau! Întoarse capul și rămase tăcută.

Grant o mai privi câteva clipe, își trecu mâna prin păr, oftă și zise:

– Prea bine, Jane. N-o să te mai deranjez. Dacă te încăpățânezi să taci, n-are niciun rost să te conving și totul devine plictisitor.

Spunând acestea, plonjă în apă și ajunse în partea cealaltă a piscinei, unde îl aștepta Mara, zâmbitoare.

Jane nu mai putea să rămână singură, deoarece toată lumea se strânsese pe gazon.

Fu nevoită să iasă din apă și să se îndrepte spre ceilalți. Mara hotărî că trebuie să se schimbe.

– Cred că am stat destul la soare, zise ea.

– Dar n-ai intrat deloc în apă, se grăbi să-i replice Julius.

– Apa e pentru persoanele odihnite, nu pentru mine care mă resimt după petrecerea de aseară.

– Ne-am culcat cu toții târziu, remarcă Julius.

– O, dă-mi drumul! Julius, lasă-mă! protestă ea în timp ce el se îndrepta spre piscină cu ea în brațe. Dă-mi, drumul, Julius ! Nu te comporta copilărește! zise ea cu groază în priviri.

Julius fu singurul care-și dădu seama că Marei Saxon îi era frică de apă.

– Nu știe să înoate, veni replica lămuritoare a lui Grant.

– Ca să vezi! Cât costă costumul ăsta de baie? Cu cât începe mai repede să învețe, cu atât mai bine. Am să fiu peste măsură de încântat să-ți dau lecții de înot.

Mara se retrase din calea lui, iritată, iar masca persoanei aceleia sofisticate dispăru ca prin minune. Îl privi pe Julius furioasă, deoarece acțiunea lui o pusese într-o lumină nefavorabilă.

Toate încercările lui John și ale lui Grant de a o învăța să înoate sfârșiseră lamentabil. Îi era frică să între într-o apă mai mare de douăzeci de centimetri. Iar acum bărbatul acesta aflase că nu știe să înoate. Ar fi vrut să dispară din fața tuturor acestor persoane, chit că nu era vorba decât de Peter și de Pat, de trista secretară a lui Grant – oare ce făcea aseară afară cu el? – de Julius care o privise compătimitor... pe ea, care era atât de obișnuită cu admirația. Să-ți pierzi cumpătul era una din cele mai mari crime pe care le putea face!

Ca și cum ar fi știut ce gândește, Grant spuse într-o doară :

– Nu e o crimă să nu știi să înoți, Mara.

– Mulțumesc, Grant, spuse ea cu recunoștință.

– Nu e o crimă, dar e necesar să știi să înoți, îl completă Julius pe Grant. Din fericire, Sandy înoată ca un pește, dar ce-ai face dacă în cursul uneia dintre ședințele tale foto te-ai trezi în apă și ar trebui să

te descurci singură?

După ce-și consultă ceasul, adăugă :

– Cred că ar trebui să luăm prânzul, iar după aceea să mergem în plimbarea pe care am planificat-o.

Pat îi explică lui Jane despre ce e vorba: cei mai tineri vor urca pe munte, iar Bart, Janet, Elizabeth și doamna Davenport li se vor alătura mai târziu pentru picnic, venind cu mașina.

Hainele lui Jane erau curate și destul de parfumate. Sandy era întruchiparea discreției, de-abia clipind în clipa când Jane apăru în blugi și-n tricou. Oare Grant îi spusese să nu sufle o vorbă, sau se comporta așa din proprie inițiativă? Foarte frumos, nimic de zis! Nu voia însă să tragă vreo concluzie pripită. Poate că Grant aștepta momentul potrivit pentru a da totul în vileag.

Dorința Marei de a veni mai târziu cu mașina a fost respinsă în unanimitate, ceea ce a făcut-o să arboreze o mină tristă. Pășea șovăielnic în sandalele ei și se sprijinea mai tot timpul de brațul lui Grant. Era evident că toată lumea înainta cu dificultate din pricina ei, așa încât băieții, Sandy și Jane o luară înainte. Pat, Julius și Peter îi prinseră din urmă. Jane își aruncă privirea în urmă și o văzu pe Mara stând pe o stâncă, iar pe Grant în genunchi la picioarele ei, încercând să-i scoată o pietricică din sanda.

Merseră destul de mult când Julius se opri și dădu semne de iritare.

– Mă întorc să-l ajut pe Grant. Cred că răbdarea i-a fost pusă la grea încercare. Am s-o port eu în brațe, dacă e nevoie, zise Julius pe un ton hotărât.

Răsucindu-se pe călcâie, o luă înapoi și dispăru printre copaci.

După ce urcară o porțiune de drum foarte abruptă care-i făcu pe

toți să gâfâie, se opriră pe marginea unei ape care curgea în cascade.

Jane se opri chiar pe buza prăpastiei. Ceva îi spunea că Grant se apropie, asta înainte de a-l auzi cum îi spune lui Sandy să fie atentă. Când întoarse capul, îl văzu cum o privește mânios.

– Pleacă de aici și stai laolaltă cu ceilalți, îi spuse el pe un ton aspru, după ce o prinse de braț. Chiar nu-ți dai seama de pericol? E suficient ca vântul să sufle o dată mai puternic pentru a-ți pierde echilibrul și a te prăbuși în hău. Dacă tu nu-ți dai seama de așa ceva, măcar Peter sau băieții ar fi trebuit s-o facă.

Vorbea cu asprime și se albise la față.

Jane plecă imediat de acolo, iar Grant o eliberă din strânsoare. Inima începu să-i bată nebunește, dându-și seama abia acum de pericolul căruia i se expusese.

– Îmi pare rău, Grant, nu mi-am dat seama, și de aceea nu mi-a fost frică, bâigui ea speriată.

– Ai fi putut măcar să te gândești la ceilalți, la ce-ar fi simțit ei dacă ar fi pățit ceva vreunul dintre membrii grupului.

Cinismul cu care rostise aceste vorbe o făcu să pălească. De parcă ar fi vrut să spună că numai ea putea să fie cauza unei catastrofe. Resentimentul puse din nou stăpânire pe ea, iar asta îi readuse culoarea în obraji. La urma urmei, își ceruse scuze.

– Te-a indispus cumva Mara? Dacă așa stau lucrurile, nu-ți vărsa năduful pe mine. Sunt convinsă că eram destul de în siguranță până în clipa când ai apărut tu să mă sperii.

Cum bărbatul se încruntă, Jane se grăbi să adauge:

– O să fiu mai atentă de acum înainte, nu trebuie să sari la gâtul băieților.

– Se pare că ești genul acela de femeie care parcă-l îndeamnă pe

un bărbat s-o scuture zdravăn ca să se dezmeticească, Jane Wheeler.

Jane o luă pe Sandy de mână și amândouă începură să urce din nou.

– Mă întreb de ce toată lumea e atât de supărată astăzi, spuse fetița. Mara e supărată pentru că o dor picioarele, tu ești supărată pe Grant, iar el nu se comportă deloc drăguț.

Jane se opri brusc și-și puse brațele în jurul umerilor fetiței.

– Draga mea Sandy, știu că nu sunt o companie prea plăcută astăzi. Îți mulțumesc pentru faptul că n-ai spus nimănui despre pățania mea de azi-dimineață. Cred că de aceea nu sunt în apele mele. E foarte umilitor să te găsească cineva în cocina porcilor, mai ales dacă acel cineva e Grant. Dacă ai fi fost numai tu, nu m-ar fi deranjat. Cred că a fost foarte amuzant. Probabil că m-a părăsit simțul umorului.

Sandy îi întoarse zâmbetul.

– Ba ești o companie foarte plăcută, dar... de când a venit Mara...

– De ce nu le spui mami și tati? o întrebă Jane.

– Dar tatăl meu a murit.

Capitolul 7

Vorbele acestea, spuse pe un ton atât de liniștit, avură un efect năucitor asupra lui Jane. Avu nevoie de ceva vreme pentru a le înregistra și a-și da seama de adevărata lor semnificație.

– Sandy, șopti ea în cele din urmă, ce... ce-ai spus?

Fetița avea privirea plecată, așa încât nu-și dădu seama de efectul pe care-l produsese asupra lui Jane.

– Toată lumea știe că tatăl meu s-a dus în ceruri. Mara conducea mașina și a avut un accident, iar tata a murit, iar Toicky și Grant au spus că s-a dus în ceruri. Cred că a fost vina ei, deoarece se certa cu tata mereu, așa încât Dumnezeu l-a luat la el. Eram cuminte și-l iubeam foarte mult. De ce m-a pedepsit Dumnezeu și pe mine?

– Să nu uiți niciodată că Dumnezeu e bun. Trebuie să fi fost un motiv pentru care l-a luat pe tatăl tău. N-a vrut să te rănească pe tine sau pe mama ta și sunt sigur că asta nu s-a întâmplat ca s-o pedepsească. Și ea avea nevoie de tatăl tău.

– Nu i-am spus niciodată tatălui meu John, dar mama preferă să-i spun Mara. Am de gând s-o întreb despre accident, dacă băuse

sau dacă se certase cu tata.

– Cine ți-a spus toate astea? o întrebă Jane.

– Nimeni. L-am auzit pe Flip spunându-i altui bărbat că "doamna era sub influența alcoolului în momentul producerii accidentului". Cred că am să-l întreb pe Grant, deoarece mi-e frică s-o întreb pe ea. Poate că Flip e un mare mincinos. Jane, o să vii cu mine când o să-l întreb? Mi-e inima cât un purice, dar aș vrea să știu. Grant a afirmat întotdeauna că trebuie să fii cinstit cu celălalt.

– Are dreptate. Am să vin cu tine.

Jane își aminti brusc seara petrecută la spital. când Grant a vorbit despre o defecțiune la volan, iar David a găsit de cuviință să adauge: "Vei afla că lucrurile nu sunt niciodată ceea ce par a fi. Nu astăzi, draga mea, întrucât trebuie să mergi în vizită la familia Davenport, ci mâine, după lucru."

Dar cine știe, poate că mâine nu va mai avea un loc de muncă, se gândi Jane.

– Haide, vino! îi spuse ea fetiței. Probabil că ceilalți ne așteaptă. Trebuie să ajungem la drum, acolo unde e mașina, ca să mergem să ne bem ceaiul.

Își dăduse cuvântul de onoare că o va însoți pe Sandy la discuție. Spera ca Grant și Mara să fie în măsură să-i alunge îndoielile. Grant îi spusese lui David că eroarea fusese din pricina mașinii, nu a celeilalte. "Cealaltă" fiind Mara, o femeie incapabilă să conducă în siguranță?

Se alăturară celorlalți înainte să fi putut asimila vestea că Grant nu era tatăl lui Sandy. Julius și Mara apărură și ei, iar doamna nu era în dispoziția cea mai bună. Ținuta ei impecabilă era deja istorie. Iar soarele făcuse deja ravagii asupra tenului ei. Se pare că Julius își

ducea la îndeplinire planul de răzbunare. Jane simți un val de simpatie pentru Mara.

În mintea ei, totul era amestecat. Răspundea mecanic întrebărilor celorlalți, iar picioarele îi tremurau.

Niciunul dintre membrii familiei n-o contrazisese când îl cuplase pe Grant cu Mara. Pat pomenise de accidentul lui John și spusese că atunci când Mara se va întoarce, va obține ce-și dorește. Bart o descrisese pe Mara. Sandy întotdeauna îi spunea lui Grant pe nume. Toată lumea privea ca de la sine înțeles faptul că Mara îl va însoți pe Grant la petrecere, iar el n-a obiectat în niciun fel. Mara avea camera ei în casa familiei Saxon. De fapt, era stăpâna casei, dar nu era căsătorită cu proprietarul moșiei.

Câte neînțelegeri și câtă suferință!

Iar ea l-a insultat. Nu mai era de mirare că Grant Saxon, după ce-i ceruse să-și clarifice remarcele insultătoare, se înfuriase, iar apoi arborase un aer plictisit. Ea, care-l iubea atât de mult, distrusese practic orice șansă de primi același lucru de la el. Îi spusese chiar să se ducă la naiba.

Oare de ce nimeni nu fusese suficient de explicit în privința relației dintre cei doi?

Pur și simplu pentru că nimeni nu ghicise că n-avea de unde să știe. La naiba!

Probabil că scosese această exclamație cu voce tare, deoarece îl auzi pe Peter întrebând-o cu promptitudine :

– Ce s-a întâmplat, Jane?

– M-am lovit la genunchi, minți ea cu nonșalanță.

– Avem un medic cu noi, remarcă el cu umor.

Jane se strâmbă puțin la el, dar continuă să meargă și zise:

– N-am mai participat la o asemenea călătorie cu oameni atât de tăcuți și de posomorâți.

Când ajunse la marginea drumului, întoarse capul și privi în urmă. Grant stătea în continuare lângă Mara. Era ceva care nu se potrivea în această situație. Mara avea tot dreptul să stea în casa fostului soț – cu cumnatul?

Acum, când datele problemei se schimbaseră, își aminti o mulțime de bârfe și de aluzii pe care le auzise: că Mara nu reușea să ajungă la Grant, că acesta iubise pe cineva care-l părăsise... Nu putea fi decât Mara. Cu toate acestea, tot o iubea. Dar atunci, de ce nu se căsătorise cu ea? Trecuse suficient de mult timp de la moartea fratelui său. Oare era vorba de o lege care interzice unui bărbat să se căsătorească cu soția fratelui său?

Atunci, de ce se mai obosise atâta cu ea? De ce o sărutase?

Văzuse cum o tachina pe Pat. Oare și pe ea o săruta, numai pentru că nu reușea s-o aibă pe cea pe care și-o dorea?

Se uită la el.

– Ai văzut stafii? o întrebă el, încruntându-se.

– Nu, domnule Saxon.

În clipa aceea, Julius o chemă, iar ea se grăbi să ajungă la el.

Mașina fusese parcată într-un golfuleț cu privire spre munte. Un șofer negru adusese camioneta. Janet și Elizabeth beau ceai la o masă pliantă.

Mara atrase din nou atenția asupra ei în clipa când începu să numere cu voce tare pe nou-veniți.

– Janet, Elizabeth, doamna Davenport și Bart, plus șoferul. Sunt cinci. E loc și pentru mine în mașină. Refuz să mă întorc tot pe jos și să nu îndrăznești să mă mai inviți vreodată într-o plimbare atât de

lungă. E pentru păsări și pentru...

– Și pentru copii și adolescenți? o completă Julius cu dulceață în glas.

– Cât despre tine, Julius Davenport, începu ea întorcându-se spre bunica acestuia, după care i se adresă acesteia : doamnă Davenport, nepotul dumneavoastră e cam necivilizat. M-a luat în brațe de parcă aș fi fost un sac cu cartofi. Îngrozitor!

– E răbdător, îndură multe și e foarte fermecător, conchise doamna Davenport cu zâmbetul pe buze.

– Taci! Ar putea s-o cuprindă furia, i-o tăie scurt nepotul ei.

– Pot să vă însoțesc pe drumul de întoarcere, doamnă Davenport?

– Desigur, draga mea, spuse doamna pe un ton împăciuitor.

– Ce femeie slabă! șuieră Julius printre dinți, dar nu mai încercă să-i schimbe hotărârea.

– Ce-ți spuneam eu, Jane? șopti Sandy. Parcă toată lumea e cuprinsă de nebunie.

Jane dădu din cap în semn de încuviințare. Ea era cea mai nebună dintre toți.

Cât timp mâncară și băură, domni o tăcere deplină. Jane ar fi vrut și ea foarte mult să nu se mai întoarcă pe jos, dar văzând cum fusese primită cererea Marei de a merge cu mașina, se răzgândi. Și, oricum, nu mai erau locuri.

Pe drumul de întoarcere, mersul nu-i mai era la fel de sprințar. Peter și băieții păreau a fi singurii care-și păstraseră forma. Ea, Pat și Sandy mergeau împreună, iar în urma lor veneau Julius și Grant.

Drumul pe care se întorceau era mai abrupt și necesita o mare putere de concentrare. Pe Jane, asta o ajuta să nu se mai gândească la adevărurile pe care vorbele lui Sandy le dezvăluise.

Când ajunseră acasă, Mara își revenise complet. Coborî imediat în clipa când îl văzu pe Grant. Acesta o ținea de mână pe Sandy.

– Biata de tine! Sunt o fire foarte nesimțitoare, deoarece nu mi-am dat seama că ar fi trebuit să te iau cu mine în mașină. Cred că ar trebui să plecăm, Grant.

"Cam târziu, gândi cu amărăciune Jane în sinea ei, să faci pe mama grijulie, doamnă John Saxon."

Afară se înserase, iar cum toți invitații se aflau departe de casă, crezură de cuviință să-și ia rămas-bun de la gazde și să se îndrepte spre casă. Mara fu singura care-i mulțumi numai doamnei Davenport, ignorându-l complet pe Julius. Acesta zâmbi cu nonșalanță la aerele unui manechin care se credea centrul universului.

– Tom va veni la aceeași oră, îi spuse scurt Grant.

Ea încuviință și se urcă în mașină, pe bancheta din spate, alături de băieți.

Jane stătea pe pat, așezată pe spate, cu mâinile sub cap. Privea țintă prin fereastra larg deschisă stelele care străluceau pe cer. Recentele descoperiri erau prea proaspete și nu-i dădeau pace. Nu știa exact ce se întâmplase. Totul i se părea neclar. Scoase un suspin adânc, stinse veioza, își puse mâinile sub obraz ca un copil obosit și închise ochii. Trebuia neapărat să adoarmă pentru a alunga din minte figura întunecată și rece a lui Grant. Avea nevoie de odihnă, deoarece a doua zi urma să înfrunte dura realitate.

Până la urmă, fața lui Jane, chinuită de atâtea întâmplări, se liniști când o cuprinse somnul.

Luni dimineață, Jane intră în biroul lui Grant Saxon cu capul sus. El o privi scurt și-i zâmbi absent.

– Sâmbătă au sosit rapoartele pentru ultimele expedieri.

Verifică-le și îndosariază-le. Trebuie să te duc într-una din zilele următoare în locurile de împachetare, așa încât să-ți formezi o părere mai clară despre ce se petrece aici. E mai ușor pentru tine.

Apoi, își plimbă absent privirea asupra bărbiei înălțate a acesteia. Gestul acesta o făcu să se simtă prost și să freamăte.

– Bună dimineața, domnule Saxon. Grant.

Ezitarea din vocea ei îl făcu să zâmbească ironic.

– Sfârșitul de săptămână a trecut pașnic, în pofida numeroaselor probleme care s-au ivit, nu-i așa? Fără oase rupte, regrete sau revanșe.

Scoase imediat niște hârtii pe care i le întinse, nepermițându-i practic să-i dea un răspuns.

– Acum, la muncă!

– Da, șefu'! spuse Jane, recunoscătoare pentru modul direct în care-i vorbise.

Maniera aceasta directă de abordare o ajută să-și recapete cumpătul pe care și-l pierduse în clipa când îl văzuse stând la birou, întunecat și distant.

Nu va ști niciodată cât de mult însemnase pentru ea apropierea care se produsese între ei, chiar dacă pentru el nu fusese decât un flirt. Acum, prin prisma celor descoperite, totul căpăta altă dimensiune. Dar, mai ales, nu trebuia s-o uite pe Mara.

Jane își plecă privirea asupra hârtiilor de pe propriul birou și se cufundă în muncă. În clipa când descoperi o eroare la calculul sumei totale, scoase un murmur de nemulțumire.

Grant o privi imediat și se încruntă.

– Ia spune! Care-i problema?

Jane se ridică și se duse la biroul lui, punându-i hârtia în față.

– Arată-mi ce și unde.

Jane își puse una din mâini pe umărul lui, iar cu cealaltă îi arătă locul unde descoperise greșeala.

Chiar în clipa aceea, Mara intră în birou neanunțată.

– Suport moral din cauza unei mari lipse sau deficit moral? zise ea, privindu-l când pe unul, când pe altul în ochi.

Grant căută stiloul, iar Jane încercă să adopte o ținută care n-ar mai putea fi interpretată ca nepotrivită.

– Bună dimineața, dragă Jane. Te rog, nu mă lăsa să-ți întrerup ședința cu șeful tău. Grant, Sandy se plictisește de moarte și ține neapărat să-l călărească pe Sugarbush în această dimineață. E un cal sigur?

Mara arăta superb. Era îmbrăcată într-un costum de un galben-sălciu. Avea părul strâns cu o panglică verde. Totul îi punea în evidență tenul de culoarea magnoliei.

De parcă ar fi vrut să evidențieze prin atitudinea ei că Jane nu e decât o femeie ștearsă, lipsită de rafinament, spre deosebire de ea, care putea obține tot ce-și dorea.

Jane, care nu se machia deloc și doar din când în când își dădea cu ruj pe buze, avea senzația că e o amatoare prin comparație cu această femeie atât de șic.

Grant nu luă în seamă sau nu vru să-și dea seama de tonul sarcastic din vocea Marei, fiind sensibil numai la felul în care aceasta arăta. Veninul din replica acesteia parcă nu existase.

– Sandy e în siguranță cu Sugarbush. Lemmy o însoțește întotdeauna, așa încât e exclus să facă vreun gest nebunesc, zise el zâmbindu-i cumnatei sale, iar tu nu prea cred că i-ai putea fi de ajutor, dacă i s-ar întâmpla ceva.

Mara îi zâmbi și ea, însoțindu-și vorbele de gesturi sugestive.

– Mă cunoști foarte bine, dragul meu. Nu sunt genul de persoană care să salveze vieți. O s-o las pe Sandy să facă ce dorește. Te pot ajuta cu ceva, sau secretara ta e eficientă în toate cele? întrebă ea, pronunțând apăsat pe "toate cele".

Jane se întoarse la masa ei, studiind dosarele care se aflau în fața ei. Sub masca nepăsării, se ascundea un vulcan în fierbere. Tare mult ar mai fi vrut să-i arunce dosarele în față și să-i strige că ar fi cazul să renunțe la aerele ei de superioritate.

– N-am de ce mă plânge. Jane e secretara perfectă. Secretara pe care și-ar dori-o orice bărbat, adăugă Grant, ca pentru a-i demonstra că i-a înțeles foarte bine aluzia cu privire la scena la care fusese martoră mai devreme. Mulțumesc pentru că te-ai oferit să mă ajuți, dar ne descurcăm foarte bine. Du-te și distrează-te oriunde altundeva. O să ne vedem la ceai.

Mara o privi cu reproș, înainte de a ieși din birou.

"O bilă albă pentru tine, șefu'" comentă Jane în sinea ei, replica acestuia mergându-i la suflet. Insistă să bea ceaiul în birou, pe de o parte pentru că avea foarte mult de lucru, iar pe de altă parte pentru că nu voia să fie martoră a încercărilor Marei de a-l manipula pe Grant.

Nici Grant nu insistă ca ea să ia puțin aer proaspăt, așa cum se întâmpla de obicei. Pentru Jane, acesta era un indiciu clar că se schimbase de la sosirea Marei. Chiar și Sandy întârzie să apară la ceai, ea căreia îi plăcea atât să ia ceaiul împreună cu Jane.

Serviră prânzul fără ca nimic semnificativ să se întâmple. Numai că, acum, conversația nu se mai realiza între Sandy și Jane, ci între Mara și Grant.

Scenariul se repetă în zilele următoare. Jane deveni mai prudentă

și mai închisă în sine, în pofida încercărilor lui Grant de a restabili relația în vechii termeni. El simți schimbarea și nu mai insistă. Era pur și simplu șeful ei. Atâta tot.

Mara tot găsea pretexte pentru a veni în birou, petrecându-și foarte puțin timp afară în timp ce-și făcea manichiura sau o supraveghea plictisită pe Sandy în timp ce se juca.

De fiecare dată când Grant își făcea apariția, parcă se însuflețea, iar pe Jane o trata cu indiferența stăpânei față de servitoare.

Jane preferă să-și ascundă simțămintele care o încercau, îndeplinindu-și îndatoririle într-o atitudine demnă, senină. Grant Saxon era șeful ei, nu Mara. Iar dincolo de asta, plătea foarte bine. Se străduia să-și alunge din minte ideea că lucrează în continuare pentru el, deoarece asta îi permitea să se afle în preajma lui. Era conștientă de faptul că prelungirea acestei stări de fapt semăna a tortură. Ar fi putut găsi un alt loc de muncă. Luă chiar în considerare această posibilitate, dar inima refuza să asculte de vocea rațiunii.

Într-o după-amiază, Tom o rugă să mai aștepte puțin deoarece are de înlocuit o piesă la mașină. Jane îl asigură că nu se grăbește și o luă pe o potecă străjuită de eucalipți frumos mirositori.

Sandy veni după ea și porniră amândouă în plimbare.

– Știi, Jane, am strâns o mulțime de insecte și de aripi de fluturi pentru insectarul pe care vreau să-l fac, dar tu nu ești niciodată liberă să mă ajuți. Vreau atât de mult să-l realizez, ca să i-l dau lui Grant cadou. Ești atât de ocupată! Mă ajuți, așa cum mi-ai promis? Le am pe toate în camera mea, dar nu știu numele tuturor.

Jane nu uitase de promisiunea făcută și dorea s-o ajute pe fetiță, dar gândul de a petrece o singură seară în casa lui Grant Saxon îi dădea fiori. De dragul lui Sandy, va trebui să facă efortul de a rămâne

într-o seară pentru a-i da o mână de ajutor. Asta în timp ce mama fetiței încerca să-l farmece pe stăpânul casei. Dar oare de ce nu putea Mara să-și ajute copilul? De când venise, nu realizase nimic constructiv. Își canalizase întreaga atenție și energie asupra stăpânului.

Gândurile care-i treceau prin minte o făcură să se cutremure. Ca și cum erau independente de ea, ca și cum îi era cu neputință să le mai țină în frâu.

– Hai să vedem cât îi va lua lui Tom să repare mașina. Poate vom începe chiar în seara asta și s-o terminăm în alta, zise Jane luând-o de mână pe Sandy și făcând cale întoarsă.

Grant apăru în colțul casei. Sandy îl văzu și se opri pironită locului.

– Jane, șopti ea, ești cu mine acum și mă simt curajoasă. Ce-ar fi să-l întrebăm despre tata.

– Nu, nu acum, îi răspunse ea cu durere în glas.

– Te rog, doar mi-ai promis! pledă fetița.

Grant întoarse capul, le văzu și se îndreptă spre ele.

Mâinile lui Sandy se încleștară, iar Jane rămase parcă țeapănă. Bărbatul se opri la câțiva metri de ele, își vârî mâinile în buzunare și le întrebă :

– Ce s-a întâmplat ?

– Nimic. Totul e în regulă, de-abia reuși să rostească Jane. Sandy vrea să..., dar se opri brusc, nesimțindu-se în stare să continue.

– Vreau să te întreb ceva, începu Sandy, care prinsese curaj. Asta dacă ai timp. N-am putea să ne așezăm jos, pentru că picioarele mele se comportă cam ciudat. E vorba despre tata, zise ea prăbușindu-se în iarbă.

Grant își plimbă privirea în depărtare, probabil să vadă dacă Mara putea fi zărită prin preajmă.

– Bine, păpușico, dar înainte de a mă întreba, pot să-ți împărtășesc un secret? Voiam de foarte mult timp să vorbesc despre John cu cineva, mai ales cu tine. Mă bucur foarte mult că te-ai hotărât să faci tu primul pas și să mă întrebi. Așază-te, Jane! Cred că tu ai convins-o.

Jane încercă să-și alunge din minte gândul că, de fapt, el fusese cel care o rugase să încerce să afle ce se întâmplă cu Sandy. Se așeză tăcută pe iarbă.

– Grant, te rog, nu te supăra, dacă stă și Jane cu mine. Ea m-a încurajat să te întreb.

– Bine, îți accept păzitorul în preajmă, zise el după ce se uită la ea cu o sclipire în privire. Dă-i drumul !

– Știu că tata a murit într-un accident de mașină, când Mara, adică mama, conducea. E numai vina ei ?

Grant își trecu mâna prin păr, gest pe care Jane îl interpretă ca pe un moment de răgaz de care avea nevoie înainte de a răspunde.

– Sandy, îmi pare nespus de rău că nu mi-am dat seama mai demult că s-ar fi putut să fi auzit această versiune a accidentului. Se pare că ai auzit unele zvonuri care circulă invariabil în asemenea situații. Moartea tatălui tău s-a datorat unei defecțiuni tehnice. S-a întâmplat ca mama ta să se afle la volan, dar asta nu înseamnă că din cauza ei s-a produs accidentul. Mașina a sărit peste pod. Mara a avut noroc, dar tatăl tău... n-a suferit, pentru că Dumnezeu l-a luat imediat la el. Înțelegi ce vreau să-ți spun?

– Da. Știu că nu m-ai minți și mă bucur că tata n-a suferit, spuse Sandy cu lacrimi în colțul ochilor. Mă bucur și că mama n-a fost

rănită.

Pentru câteva clipe, se așternu tăcerea peste cele trei persoane.

– Spune-mi, te rog, te mai neliniștește și altceva? zise el după ce scoase un lung oftat.

Sandy își înălță privirea și spuse pe un ton la fel de grav:

– Da, Grant. Mă îngrijorează și mi-e rușine de toate gândurile urâte pe care le-am avut despre Mara.

– Dar acum totul s-a sfârșit și-i poți arăta mamei tale că o iubești, zise el prinzând-o de umăr. Ce-ar fi să începi prin a-i spune mamă în loc de Mara?

– Jane mi-a spus același lucru la picnic, dar ei îi place să-i spun Mara și nu cred să se bucure foarte tare dacă-i zic "mamă". Să-i mărturisesc gândurile mele urâte și să-i cer iertare?

– Nu, Sandy. N-a fost vina ta. Nu poți fi învinovățită pentru niciun gând rău. Toate astea s-au întâmplat pentru că ai auzit niște zvonuri. Dacă i-ai aminti de toate astea, n-ai face decât s-o superi. Fii tu însăți și totul va merge de la sine. Sunt convinsă că prietena ta e de acord. Nu-i așa, Jane? o întrebă el, aruncându-i o privire.

Jane se bucura în sinea ei de răspunsul lui Grant, întrebându-se cât de greu trebuie să fie pentru un copil să nu poată discuta cu propria mamă. Să-i fie teamă să-i pună întrebări.

Întrebarea lui o luă pe nepregătite, dar din fericire el își îndreptă privirea în altă parte. Mara se îndrepta spre ei cu nesfârșită grație. Îi văzuse așezați în iarbă, dar h-abar n-avea despre ce se discutase.

Jane se ridică brusc din iarbă și spuse în timp ce se scutura:

– Sunt întrutotul de acord cu tine. Îmi pare rău că Sandy n-a vorbit până acum. Să trăiești cu asemenea suspiciuni e îngrozitor.

– Cu toții trecem prin astfel de momente. Sandy a dat dovadă de

mult curaj, dorind să afle adevărul. Foarte puțini oameni sunt în stare de așa ceva.

Grant se ridică în picioare, cu ochii ațintiți asupra Marei. Cine știe? Poate dacă n-ar fi fost neînțelegerea care a planat între ei de la bun început, acum altele ar fi fost raporturile dintre ei, chiar în pofida Marei.

Simțea cum evenimentele trecute se întorc împotriva ei. Un gol imens în stomac i se formă văzându-l pe Grant cum o privește apreciativ pe Mara.

Ajunge! Nu te mai iluziona, Jane Wheeler. Ai fost doar persoana care a umplut un spațiu liber între două sosiri. Seara aceea pe care tu o consideri ca fiind grăitoare înseamnă foarte puțin pentru Grant Saxon.

Capitolul 8

– Doar ți-am promis, Sandy, că am să termin cu presatul și am să-ți completez insectarul, spuse Jane, prinzând-o de mână.

– Îmi promiți că vei scrie și denumirile? o întrebă ea, după care întoarse capul pentru a-i privi pe Mara și pe Grant coborând scările. Am să fiu foarte bună la școală, iar ea va fi mândră de mine. O să-mi iau revanșa pentru că am gândit urât despre ea, nu-i așa, Jane?

Jane o aprobă dând din cap, apoi își retrase mâna pentru a-i permite Marei să-și ia rămas-bun de la fiica ei.

– Îmi pare rău că nu mă simt suficient de bine pentru a te însoți alături de Grant, dar mă doare îngrozitor capul, zise ea, sărutând-o pe obraz. Fii cuminte și am să vin să te mai văd peste două săptămâni. Pe cuvânt, Grant, Tom sau unul dintre șoferii tăi ar fi trebuit s-o ia.

Jane îi aruncă o privire scurtă lui Grant, după care se întoarse și se îndreptă spre casă. Din câte putea să-și dea seama, ceva îl supărase pe stăpânul casei. În cursul dimineții, primise instrucțiuni foarte clare pentru ce urma să facă, iar acum îl auzi repezind-o pe Mara.

– Vreau s-o duc eu însumi pe Sandy. Sper că-ți va trece cât mai

repede durerea de cap. La revedere, încheie el cu sarcasm.

Mașina demară în forță.

Jane munci cu mult spor întreaga dimineață. Singura care o întrerupsese fusese Minna, care-i adusese ceaiul și-i spusese că Mara stă în cameră, pradă unei dureri de cap pentru care luase niște pastile.

Servi masa de prânz în liniște, simțind lipsa lui Sandy și fixându-și ochii asupra scaunului gol al lui Grant. Încercă să scape cât mai repede de sentimentul de singurătate care i se cuibărise în suflet și nu stătu prea mult la masă. Ieși afară și făcu de două ori înconjurul lăptăriei. Târziu, după-amiază o zări pe Mara ducându-se la garaj, îmbrăcată în pantaloni și într-un pulover. Peste cinci minute, mașina ei sport ieși din garaj și dispăru în depărtare. Jane trase concluzia că-i trecuse durerea de cap și că încerca să-și petreacă vremea în altă parte până la revenirea lui Grant.

Tom o aștepta. Lucrase mai mult în acea zi, așa încât se înserase.

– Aceasta e mașina doamnei, exclamă Tom, în timp ce lua o curbă.

– Încetinește, Tom, poate că are probleme cu mașina, zise ea, dar în clipa următoare îl văzu pe bărbatul care stătea sprijinit neglijent de una din portiere. Flip Olivier! De ce Dumnezeu a oprit Mara aici și de ce bărbatul acesta adoptase o atitudine atât de familiară?

Mara își luă mâinile de pe volan în clipa când zări Land-Roverul oprindu-se lângă ea. Tom sări de pe scaun și o întrebă :

– S-a stricat ceva la mașină, doamnă?

– Nu, acum. Acest... domn a reparat totul. Am plecat. Nu-ți face griji, zise ea demarând atât de brusc încât Olivier trebui să se dea înapoi pentru a nu-i intra praf în ochi.

Se uită după mașina care plecase, o bună bucată de timp. Într-un târziu, catadicsi să-și întoarcă privirea spre ocupanții din mașina care staționa.

Tom se așeză din nou la volan, iar Olivier veni lângă Jane, care era mai mult decât surprinsă de plecarea bruscă a Marei.

– Ce mai femeie! exclamă el zâmbind. Plecați târziu în seara asta, domnișoară.

– Ce s-a întâmplat cu mașina doamnei Saxon? întrebă Jane înălțându-și capul și privindu-l în ochi.

– Era nevoie doar de o mică potrivire. Mă pricep la chestii de genul ăsta, zise el cu ochii sclipindu-i din pricina cine știe cărui gând ascuns.

Jane îi făcu semn lui Tom să pornească, iar acesta răsuci cheia în contact.

– Îți mulțumesc foarte mult, domnule Olivier, zise Jane.

– E un om rău, decretă Tom în timp ce se îndepărtau. Doamna Mara ar trebui să fie mai atentă și să nu oprească pentru un asemenea bărbat. Mă scuzați că spun asta.

– Ai dreptate, Tom. O să-i spun. Poate că s-a nimerit să fie prin preajmă și a ajutat-o deoarece se afla la ananghie. Bine că n-a fost ceva grav cu mașina, conchise ea, ca pentru a-și ascunde propriul disconfort.

Avertismentul politicos al lui Tom era dovada clară a faptului că-i cunoștea reputația. Prefera să păstreze deocamdată tăcerea, dar cu prima ocazie o va preveni pe Mara. Poate că nu știa care e reputația acestui bărbat. Privirea aceea scânteietoare nu prevestea nimic bun.

Nu cu foarte mult timp în urmă, Grant îl vorbise de rău pe acest Olivier. Era posibil ca bărbatul să vrea să se răzbune, și ce mijloc mai

bun putea găsi decât printr-unul din membrii familiei acestuia? La gândul acesta, Jane se înfioră.

Când ajunse acasă, totul era cuprins de o liniște neobișnuită. Jane se bucură că poate să petreacă seara liniștită, fără să fie nevoită să-și arate veselia sau să se arate dornică de discuții. Resimțea asta ca pe o binecuvântare.

Jane era așezată într-un șezlong pe verandă, încercând să se relaxeze și să nu se mai gândească la numeroasele probleme pe care le avea. Era cea mai bună soluție. Niciun doctor de pe lumea asta n-ar fi avut ce să-i prescrie pentru așa ceva. Va trebui să lase lucrurile să meargă de la sine. Dacă va trebui să părăsească acest colț din Africa pentru a-și recâștiga liniștea interioară, așa va face. Panaceul era munca.

A doua zi dimineață, se trezi odihnită și într-o stare de spirit foarte bună. Soarele strălucea pe cer, iar Jane se simți gata pentru o nouă zi, orice îi va aduce aceasta.

Stătea deja la biroul ei în clipa când Grant intră înăuntru, iar zâmbetul larg cu care-l întâmpină provocă la acesta o reacție de nedumerire. Jane își plecă însă din nou privirea asupra hârtiilor de pe masă, iar întrebarea nepusă rămase suspendată în aer.

Grant era concentrat asupra unui teanc de hârtii. Jane se relaxă, își așeză mașina de scris în față și aștepta instrucțiuni. Fără să vrea, degetele ei scriau pe claviatură : "Te iubesc... te iubesc, dragule".

– “Oprește-te, pentru numele lui Dumnezeu! o mustră o voce interioară. De ce nu rostești aceste vorbe? Mă calcă pe nervi ce faci”.

– “Îmi pare rău”, își zise Jane, întrebându-se imediat ce i se putuse întâmpla de ajunsese într-o asemenea stare.

În clipa aceea, își făcu apariția Minna, aducând tava cu ceai.

– Domnule Grant, Mara mi-a spus să vă transmit că dorește să vă vadă după ceai. O doare capul.

– Prea bine, Minna. Trebuia să mă însoțească astăzi la Sabie. Spune-i că o să mă duc singur.

Minna dădu din cap în semn de încuviințare și ieși din birou.

Jane se ridică în picioare pentru a turna ceai, însă vorbele lui Grant o făcură să rămână pironită locului.

– Nu te mișca, îi porunci el cu o sclipire jucăușă în priviri. Trebuie să te avertizez că ți s-a descheiat fusta. O să mă întorc discret ca să poți s-o închei.

Jane reuși în sfârșit să iasă de sub transa privirii lui. Se întoarse prudentă și puse ceașca pe masă. Dacă ar mai fi făcut un pas, fusta i-ar fi căzut pe covor.

– Gata ! zise ea după ce-și încheie fermoarul de la fustă.

– Cum crezi că poate un bărbat să lucreze într-o asemenea situație? o întrebă el, îndreptându-se să-și ia ceașca de ceai de pe masă.

– Nu-i nimic de făcut într-o asemenea situație, spuse Jane pe un ton voit rece.

Grant puse ceașca goală pe masă și se îndreptă spre ușă.

– Trebuie să mai văd și altceva. E o situație insuportabilă. Oare ce se va alege de morala mea?

Jane luă o țigară și începu să fumeze gânditoare. Va trebui să aștepte alte instrucțiuni. Grant se întoarse abia după zece minute.

– Ai aflat ce doreai să știi ? Cum stai cu morala? îl întrebă ea curioasă.

– Foarte bine, mulțumesc, zise el în timp ce-și săruta vârfurile degetelor.

Jane izbucni în râs, iar Grant făcu la fel. O veselie copleșitoare puse stăpânire pe ea. Ar fi vrut să-i șoptească la ureche cât de mult îl iubește și că și-ar dori ca această stare de bine să dureze o veșnicie. Dar, dacă ar face așa, i-ar pieri zâmbetul de pe buze.

– Ar trebui să râzi mai des, Janey. E plăcut și ți se potrivește.

Vorbele acestea erau aproape un ecou a ceea ce gândise ea mai devreme... în afară de partea referitoare la dragoste. Hai să facem glume ! O să-mi câștig în acest fel existența.

– Cine-i șeful aici? o întrebă el, îndreptându-se spre ușă. Domnișoară Wheeler, vei veni astăzi cu mine într-o călătorie de afaceri. O să plecăm în mai puțin de o jumătate de oră. Mara nu mă poate însoți, iar eu am nevoie de ajutorul unei femei. Aceasta va fi îndatorirea ta pentru ziua de azi. Am să-ți spun pe drum ce ai de făcut. Și, adăugă el întorcând capul, din fericire ești îmbrăcată pentru călătorie.

Jane reuși să-și ascundă surpriza, dar constată cu amărăciune că era o înlocuitoare. Înlocuitoarea Marei.

– Nu de puține ori, cea de-a doua alegere se dovedește a fi cea mai bună. Ar fi trebuit să te rog de la bun început să mă însoțești, dar cum Mara s-a oferit să vină, iar în ultima vreme ai fost cam posomorâtă, am renunțat la intenția mea.

Jane preferă în continuare să tacă. Bărbatul acesta își alegea foarte bine cuvintele. A doua alegere. Posomorâtă. Chiar așa să fi fost?

– Draga mea, nu trebuie să faci mutra asta. A fost un compliment din partea mea, oricât de obscur ți se va fi părut. O să-i dau telefon mamei tale ca s-o anunț că vei ajunge târziu în seara asta.

Jane își spuse în sinea ei că Mara trebuie să fi avut o durere de cap cumplită dacă renunțase la această călătorie. Sau poate că se gândea

că va trebui să muncească, reflectă cu perfidie Jane în sinea ei. Se scuturǎ, ca și cum ar fi vrut să scape de un gând atât de urât, spunându-și că, deși era a doua alegere, își va petrece ziua împreună cu el. Sau măcar drumul dus-întors. Trecuse atât de mult timp de când nu mai fuseseră împreună, doar ei doi. Jane își dădu seama că va avea parte de o zi deosebită. Va încerca să profite cât mai mult de ea, pentru că s-ar putea ca soarta să nu-i mai fie la fel de favorabilă pe viitor.

Abia atunci îi trecu prin minte că, aflând cine o va înlocui, Marei s-ar putea să-i treacă durerea de cap. O, Doamne, te rog, nu face să-i treacă durerea de cap în câteva minute!

– Ești gata, Jane? o întrebă Grant din pragul ușii.

– Da, zise ea, luându-și geanta și urmându-l imediat. Grant deschise portiera pentru a-i permite să intre în mașină, după care se duse și se instală în fața volanului. Scoase un carnețel din buzunar și se concentră asupra unor cifre în timp ce Jane își arunca ochii, neliniștită, asupra ușii de la intrare, așteptându-se ca aceasta să se dechidă în orice clipă, iar Mara să-și facă apariția, gata de drum.

Grant răsuci în sfârșit cheia în contact și mașina demară.

Era un șofer foarte bun, conducând cu lejeritate când trebuia să ia o curbă sau când drumul era prea abrupt. Peisajul era foarte frumos, dar Jane își tot întorcea privirea asupra bărbatului care conducea cu atâta îndemânare. Peisajul care se perinda prin fața lor i se părea destul de familiar. Își dădu seama imediat că se aflau în preajma fermei familiei Davenport. Jane își aminti ziua aceea, lipsa ei de interes în timpul drumului. Se îmbujoră la față.

– Vrei să facem un popas ca să bem un ceai? o întrebă el, privind-o amuzat. Bătrâna doamnă se va bucura să te vadă din nou.

Nu vrei să-ți satisfaci curiozitatea cu privire la un animăluț pe care l-ai salvat în circumstanțe nu tocmai plăcute? o întrebă el pe un ton potolit.

Indignarea puse stăpânire pe ea. Tare mult ar mai fi vrut să-i spună vreo două, dar se abținu, aducându-și aminte că nici el, nici Sandy nu suflaseră o vorbă despre cele întâmplate în curtea cu animale. Atunci, ca prin minune, reuși să se detașeze de cele întâmplate și să privească pățania prin ochii celuilalt. Asta o făcu să-i apară un zâmbet în colțul gurii. Grant ridică mirat din sprâncene.

– Cred că a fost foarte nostim să vezi o persoană aflată într-o asemenea situație. N-am apucat să vă mulțumesc pentru că ați păstrat tăcerea asupra acestei întâmplări neplăcute pentru mine. A fost foarte umilitor pentru mine, dar acum pot vedea și partea comică a situației.

– Comică, într-adevăr, admise Grant zâmbind, dar să știi că arătai grozav. Mă rog, dacă nu punem la socoteală fulgerele din priviri. Erai mai fierbinte decât locul unde voiai să ne trimiți.

– Orice fată ar fi trecut prin aceleași stări, îl întrerupse Jane cu veselie. Mai ales, dacă ar fi fost găsită într-o asemenea stare chiar de cel care...

Se opri brusc, mușcându-și buzele.

– Care...ce, Jane ?

– De cel care îi e șef, spuse ea în cele din urmă.

– O! exclamă Grant. Nu credeam că știi atât de mult la părerea șefului tău. Uite că am ajuns! Iată-l pe Julius și calul... E un tip grozav, nu crezi?

– Minunat! exclamă ea cu entuziasm, iar Grant ridică din nou din sprâncene mirat. Nu mai făcu nicio remarcă, deoarece Julius se

îndrepta spre ei.

Mașina se opri, iar Julius veni să-i deschidă portiera.

Servirea ceaiului fu un moment foarte plăcut, iar Jane îi era cum nu se poate mai recunoscătoare doamnei Davenport pentru primirea călduroasă pe care i-o făcuse.

Când ajunseră la mașină, își luară rămas-bun de la Julius. Acesta stătea cu coatele sprijinite de portiera lui Jane și zise:

– Am să trec pe la tine într-o zi sau două. Ai cumva un pat liber pentru mine ?

– Desigur, confirmă Grant zâmbind.

Porniră din nou la drum, iar Grant îi vorbi în sfârșit despre motivul pentru care avusese nevoie de o femeie care să-l însoțească. Domnul Dixon venise special de la Johannesburg pentru un interviu, iar soția și fiica lui îl însoțeau.

– Cred că interviul va dura destul de mult, așa încât aș aprecia foarte mult dacă te-ai ocupa de doamne. Domnul Dixon mi-a spus că soția lui ține morțiș să viziteze o proprietate de citrice foarte cunoscută din această localitate. Cunoștințele tale, împreună cu cele pe care le-ai primit de la mine ar trebui să le intereseze pe cele două doamne. Și pentru tine, o asemenea vizită se poate dovedi profitabilă, întrucât capeți experiență în mod nemijlocit. Marei n-aș fi putut niciodată să-i sugerez așa ceva, adăugă el zâmbind, deoarece urăște mersul pe jos. Așa se face că ai venit tu cu mine. Mașina îți stă la dispoziție.

– Dar nu știu nimic despre citrice, iar mașina asta e prea puternică pentru mine. N-am mai condus până acum așa ceva, spuse ea cu disperare în glas, gândindu-se cu groază la perspectiva de a conduce cu două perechi de ochi ațintiți asupra ei.

Grant puse imediat capăt discuției.

– Din moment ce ai condus, n-ai de ce să-ți faci griji. Un membru al personalului vă va însoți în plimbare. Nu trebuie decât să fii fermecătoare și să arăți că știi. Nu-i mare lucru, nu-i așa?

– O, nu, domnule Saxon!

Emoția o copleși din nou când ajunseră în fața hotelului. Anxietatea ei era deplasată. Familia Dixon era prietenoasă și deschisă. Grant îi cunoștea de mai mult timp. Toți o primiră cu brațele deschise, așa încât se simți foarte bine.

După ce luară masa, Grant le conduse pe cele trei doamne la mașină, o privi complice pe Jane care era foarte nervoasă și încerca să se concentreze asupra șofatului. Ca pentru a confirma suspiciunile celor două femei care credeau că ei sunt împreună, Grant o sărută tandru pe obraz.

– E o fată minunată, vreau să spun ca șofer. Am deplină încredere în ea. E atât de competentă, adăugă el privind-o drăgăstos.

Trebui însă să se dea imediat la o parte, deoarece mașina porni brusc. Intrase într-adevăr pe "mâini foarte competente".

– O, Doamne! Plecarea asta bruscă îmi aduce aminte de vremea tinereții mele, zise doamna Dixon.

Ajunseră tefere la birourile de pe plantația de citrice. Jane constată că mașina nu era până la urmă chiar un monstru, ci doar un fel de tigru care putea fi cu ușurință îmblânzit.

Plimbarea pe plantație se dovedi foarte interesantă, iar ghidul lor cum nu se poate mai fermecător.

Când se întoarseră, un chelner zâmbitor le informă că sunt așteptate în bar. Jane îi mulțumi și-i spuse că vor sosi în zece minute. Serviră câte un cocteil, iar Grant își exprimă regretul că nu pot

accepta invitația la cină. Aveau mult de mers până acasă și voia să facă un ocol pentru a-i arăta un peisaj magnific. Vorbise deja cu chelnerul și-l rugase să-i pregătească un coș cu mâncare.

Amândoi bărbații păreau mulțumiți de rezultatul întrevederii. Familia urma să se întoarcă la Johannesburg.

Se despărțiră în termeni cordiali. Jane și Grant erau invitați să-i viziteze cu prima ocazie când vor ajunge la Johannesburg.

Deși soarele era la asfințit, căldura nu scăzuse. Jane deschise fereastra pentru a respira aer mai răcoros. Grant avea o mână pe volan, iar cu cealaltă încerca să slăbească nodul cravatei. Însoțitoarea lui, văzând una ca asta, se aplecă spre el, îi scoase cravata și-i desfăcu primii doi nasturi de la cămașă. Grant îi mulțumi cu un zâmbet, nu însă fără a-i remarca roșeața din obraji. Roșeață care se datora pe de o parte căldurii și băuturii, iar pe de altă parte gestului pe care-l făcuse mai devreme.

Trecură pe lângă un indicator care arăta că mai era un kilometru până la un garaj. Când ajunseră în dreptul lui, Grant opri mașina și-i spuse :

– Du-te și schimbă-te! E o toaletă înăuntru.

Văzând-o că ezită, adăugă:

– Ce mai stai? Trebuie să fii mai comod îmbrăcată, căci drumul e lung. Vreau să te duc într-un loc special.

Nu avu nevoie de mai mult de șapte minute pentru a se schimba. În plus, își strânse și părul într-o coadă. Când se întoarse la mașină, Grant o privi aprobator, după care se concentră asupra drumului. De fapt, îi era recunoscătoare pentru sugestia pe care i-o făcuse. De-abia după o oră, Grant catadicsi să-i vorbească despre întrevederea din acea seară. Făcuse un târg foarte profitabil pentru pădurea de pini.

Ajunseră în cele din urmă la o răscruce. Grant coti pe un drum lăturalnic, arătând cu mâna spre un indicator fixat în pământ.

– Fereastra Domnului.

Jane fremătă, cuprinsă dintr-o dată de emoție. Când ajunseră pe un platou, Grant opri mașina, se dădu jos, o luă pe Jane de mână și începură să urce pe jos. Peisajul era, într-adevăr, mirific. Dacă priveai în jos, aveai într-adevăr senzația că ceea ce vezi e o fereastră deschisă spre lume. La dreapta, puteai percepe așezările omenești, iar la stânga numai pădure. O pădure foarte deasă.

Senzația de pace care o cuprinse, o făcu pe Jane să pășească înainte. O mână fermă o prinse.

– Fii atentă, draga mea! Dacă mai faci un pas, cazi în prăpastie.

O trase înapoi și o eliberă din strânsoare. Își puse însă mâinile în jurul taliei acesteia. Proximitatea îi dădea lui Jane un sentiment și mai acut al nenorocirii. Începu să tremure.

– Janey, Janey! începu Grant, prinzându-i bărbia în palme. Cine-ar fi crezut că o tânără voluntară ca tine poate ajunge într-o asemenea stare?

Spunând acestea, o sărută pe frunte. Gestul acesta o făcu să izbucnească în lacrimi.

Jane se întoarse într-o parte pentru a se șterge la ochi și a-și sufla nasul. Tare mult și-ar mai fi dorit să-l audă mărturisindu-i: "Te iubesc, Janey cu tot cu părul tău negru și cu inima ta sensibilă."

– Mi-e o foame de lup, zise Grant. Ce-ar fi să deschidem "cutia Pandorei" pe care am adus-o cu noi și să vedem ce a pus ospătarul în ea pentru desfătarea noastră? Hai să mergem! adăugă el, luând-o de mână.

Jane îl privi ca un copil pierdut în timp ce scotea din mașină

coșul cu mâncare și-l văzu ca prin ceață întinzând fața de masă pe iarbă.

– Nu-ți face griji în privința machiajului! N-am timp acum să mă uit la tine. Mi-e prea foame pentru a te studia cu atenție. Uite aici carnea și ceștile. Ocupă-te tu de ele! A început să-mi pară rău că te-am adus aici. Habar n-aveam că te va afecta atât de mult.

– Să nu mai spui asta niciodată, Grant. Nici să regreți că m-ai adus aici. Numai cu tine aș fi putut trăi asemenea momente. N-am să le uit niciodată până în clipa când voi muri. Îți mulțumesc, Grant Saxon. Nu-mi pare deloc rău nici pentru faptul că am plâns, adăugă ea în timp ce turna ceai în cești.

Grant nu-o slăbea din ochi și abia după un minut schiță un gest, pentru a scoate din coș ceva. Băură și mâncară în tăcere. Apoi, Grant îi oferi o țigară, iar ea acceptă.

– Mulțumesc, zise ea după ce acesta i-o aprinse.

Bărbatul se lăsă pe spate și închise ochii. Abia atunci Jane îndrăzni să-l privească. Șoapta lui o surprinse.

– De ce "numai cu mine", Jane? Oricine ar fi putut să-ți arate acest loc.

– Păi... începu ea, deși nu dorea să facă această mărturisire, am vrut să spun că venind aici cu tine și... lacrimile mele prostești... toate astea nu mi se puteau întâmpla cu oricine. Vreau să spun...

– Înțeleg ce vrei să spui. Te simți în siguranță cu mine. Orice alt bărbat ar fi încercat să profite de pe urma unei asemenea situații. Îmi place când vorbești așa... cu subînțeles. De ce te simți în siguranță cu mine? Sau ai uitat că într-un alt moment și într-un alt loc aceeași persoană alături de care te simți în siguranță te-a sărutat? Suntem singuri, iar felul în care te comporți mă intrigă, zise el, aruncându-i o

privire.

Jane se înfioră.

– Ești șeful meu și cine-ar face sau i-ar trece prin minte să facă ceva rău într-un asemenea loc mirific?

– Ce mai fel de a gândi! râse el. Șefii sunt și ei oameni, poate mai mult decât alți muritori de rând, din câte mi-a fost dat să aud, iar locul acesta e cum nu se poate mai romantic. Consideră-te norocoasă că nu te-am luat de aici să te duc într-un loc...

Se opri, văzând-o cum își astupă urechile cu mâinile.

– Prea bine, te las pe tine să-ți imaginezi ce s-ar fi putut întâmpla, conchise el.

Jane se ridicase deja în picioare și începuse să strângă masa.

– Nu uita că știu judo, adăugă ea, zâmbind.

– Atunci, pregătește câteva figuri pentru că am de gând să te sărut. Dacă ești o fată sensibilă, vei coopera. M-am comportat așa de frumos și merit un sărut.

Spunând acestea, își lipi buzele de ale ei. Jane uitase de figurile de judo, abandonându-se sărutului.

– Nici eu n-am să uit niciodată acest moment și acest loc, zise el când se opri. Hai să mergem, acum!

Jane își luă geanta, iar peste câteva minute erau deja pe drum.

– S-a lăsat răcoarea. E mult mai bine acum, zise el privind-o întrebător.

Capitolul 9

Mara se ridicase de la biroul lui Grant pentru a se așeza lângă Jane.

Grant nu-și făcuse apariția în acea dimineață, iar Mara îl aștepta de zece minute.

Când Jane intră în birou și spuse "bună dimineața", Mara se uită la ea, de parcă ar fi așteptat să-i spună unde e Grant. Însă aceasta mărturisi că nu-i cunoștea planurile. Începu să lucreze, chiar dacă simțea privirea celeilalte femei pironită asupra ei. Simțea cum tensiunea plutește în aer.

– V-ați întors destul de târziu aseară, decretă ea.

Jane se mărgini să scoată un mormăit, uitându-se la Mara cum bate cu degetele în masă. Gestul acesta trăda nerăbdarea.

– Am telefonat aseară, iar Dixon mi-a spus că domnul Saxon și prietena lui au plecat înainte de apusul soarelui. Ați avut probleme?

– Nu, zise Jane, oprindu-se din scris. Ne-am oprit pentru o masă câmpenească.

– Ce frumos! A cam durat masa asta. Grant e într-adevăr genul de

bărbat care să ia cina cu cineva la lumina lunii, remarcă ea cu venin.

– De acord, zise Jane. Șeful meu e o persoană interesantă și fermecătoare, indiferent de momentul zilei. E o plăcere să lucrezi pentru el, zise ea, întorcându-se la scris.

– Termină cu aerele astea și cu zgomotul ăsta infernal, țipă Mara la ea.

– Domnul Saxon mi-a lăsat mult de lucru, așa încât voi fi nevoită să fac în continuare zgomot. Dacă vă interesează călătoria de ieri, de ce nu-l întrebați chiar pe el?

– Domnul Saxon, zici? Despre ce afaceri e vorba? Minna mi-a descris cu lux de amănunte ținuta ta. N-ar fi trebuit ca într-o asemenea situație să te îmbraci elegant? o întrebă ea, măsurând-o din priviri.

Cum Jane se încăpățâna să tacă, Mara se înfurie.

– Crezi că n-am remarcat ce priviri de căprioară rănită îi arunci ? Știu prea bine că, în seara aceea la club, te-a sărutat. Mi-am dat seama după felul în care arătai. Să-ți intre bine în cap ce am de gând să-ți spun: Grant e al meu de mult timp. Chiar înainte de intrarea în scenă a lui John. Abia după ce m-am căsătorit, mi-am dat seama că greșisem în alegerea mea. Iar Grant încă mă iubește. Ceea ce-l reține e decența. O să am grijă să depășească acest prag. N-ai să găsești niciodată loc în inima lui. Îi place să sărute alte tinere, dar tot cu mine se va căsători.

– Ești absolut sigură de asta, nemernico?

Mara se albi la față și se răsuci pe călcâie. Julius Davenport intrase înăuntru, cu ochii ațintiți asupra lui Jane. Aceasta se așeză pe scaun, uimită de sângele-rece cu care-i vorbise Mara.

Julius înaintă și-și puse mâinile pe birou.

– Nu te supăra, Jane! Femeia asta nu e chiar întreagă la minte. Fără să vreau, am auzit partea din discuție referitoare la John și mi-e scârbă. Oare cum ar reacționa Grant, dacă ar afla cât de lipsită de scrupule și de materialistă e?

Apoi, prinzând-o pe Mara de braț, adăugă :

– Grant crede că l-ai iubit pe John. Să te păzească Dumnezeu dacă află că lucrurile n-au stat așa. Mai las-o pe Jane în pace, sau o să am grijă ca unele din vorbele tale să ajungă și la alte urechi.

– N-o să îndrăznești niciodată să faci așa ceva. Grant mă iubește și nu te-ar crede, zise ea desprinzându-se din strânsoare.

Cu un calm imperturbabil, Julius o prinse de încheietura mâinii.

– Habar n-ai de ce sunt în stare. Marea mea slăbiciune e că accept toate provocările care mi se fac. Acum, comportă-te ca o gazdă civilizată și oferă-i oaspetelui tău niște ceai.

– Spune-i, te rog, Minnei să aducă mai mult ceai. M-am întors, interveni Grant care tocmai intrase pe ușă. Julius, presupun că vei rămâne peste noapte aici.

– Desigur, răspunse acesta laconic, dând drumul Marei și zâmbind.

Lui Jane nu-i venea să creadă că e vorba de același Julius care reacționase atât de violent cu câteva minute mai devreme. Dar uimirea ei atinse culmea abia atunci când o văzu pe Mara adresându-i-se lui Grant cu un zâmbet fermecător pe față:

– Știi, dragul meu, nu cred că ar trebui să-l încurajăm pe acest bărbat prost crescut să ne viziteze. E foarte impetuos, după cum ai observat.

Grant se duse la birou și se așeză pe scaun. Privi enigmatic în jurul lui, printre rotocoalele de fum pe care le scotea.

– Poți oricând veni, Julius, zise el. Iar tu, Mara ar trebui să știi cum să te comporți într-o asemenea situație.

– Desigur, dragule, zise ea pe un ton mieros. Mă duc să vorbesc cu Minna de ceai.

– De fapt, am venit să-ți aduc hârtiile astea ca să te uiți peste ele, zise Julius. Mi-ai promis că o vei face, iar acum chiar am intrat în criză de timp, se scuză el.

– O să stau pe aici cam o oră. Am să mă ocup de ce mi-ai adus, iar apoi am s-o ajut pe Jane. Du-te și servește ceaiul împreună cu Mara. O să vin și eu curând.

– Bine, zise scurt Julius, ieșind din birou.

– 'Neața, Jane!

– Bună dimineața, Grant, zise și ea, în timp ce încerca să-și adune gândurile și să-și concentreze întreaga atenție asupra a ceea ce avea de dactilografiat.

În pofida eforturilor ei, două din replicile Marei îi stăruiau în minte: te-a sărutat la club... Grant mi-a spus că... îi place să le sărute pe fete, dar eu sunt cea cu care se va căsători.

Bărbații care sărută și se laudă după aceea cu isprava lor. Parcă și vede scena derulându-se în fața ochilor ei:

" – Știi, draga mea, a fost tare nostim. Aproape că s-a prăbușit în brațele mele, așa încât ce mai puteam face decât să..."

Dacă a fost în stare să povestească acel episod, de ce n-ar face același lucru cu unul și mai pasionant? Cu toate acestea, nu putea crede că Grant era genul acela de om. Probabil că Mara inventase totul sau văzuse scena, întrucât ea și Julius ieșiseră foarte repede afară.

Jane venise în acea dimineață la serviciu cu gândul de a stabili

relația ei cu Grant, șeful ei, pe baze și mai solide. Visul ei fusese spulberat de cuvintele otrăvite ale Marei. Momentele magice petrecute în urmă cu o zi vor rămâne numai pentru ea o frumoasă amintire. Probabil că el le va uita foarte repede.

" N-am să uit niciodată momentul și locul acesta", îi mărturisise el.

Însă Mara distrusese totul cu insinuările ei. Jane își îndreptă umerii, de parcă ar fi vrut să arate că n-avea de ce să-i fie rușine și că nicio altă femeie n-o poate destabiliza.

– S-a întâmplat ceva, domnișoară Wheeler?

– Nu. Dar chestia asta e prea înceată. De ce nu investești într-un aparat electric, habar n-am!

– Se pare că nu suntem într-o dispoziție prea grozavă în această dimineață. Am să comand una imediat. Mara să fie de vină pentru această stare de spirit? Cum de-a venit așa de dimineață, pusă pe harță? Mă întreb și eu.

"Nici nu știi ce dreptate ai", își zise Jane în sinea ei.

– I-am spus doamnei Saxon să discute cu tine, dacă vrea să afle detalii despre seara pe care am petrecut-o împreună. E cum nu se poate mai curioasă.

– Să-i mărturisesc totul? o întrebă Grant pe un ton potolit.

– Nu procedezi așa de obicei? îl întrebă ea cu înflăcărare.

– Chiar crezi tot ce ți se spune? o întrebă el, de parcă i-ar fi citit gândurile.

– E oricum ceva ce nu mă privește.

– Ei, dar chiar suntem supărată în dimineața asta. Îmi place când ești întoarsă. Să revenim acum la problema noastră. Să-i spun sau să nu-i spun? Aceasta-i întrebarea. N-am să-i spun, decretă el.

– Bine faci, mormăi Jane.

– Când o fată vorbește pe la spatele șefului ei, zise el privind-o cu un ochi critic, înseamnă că are nevoie de schimbare. Poți să-ți iei liber în această după-amiază și mâine. Se pare că ziua de ieri a lăsat urme serioase asupra ta.

– Câtă perspicacitate! zise Jane cu voce scăzută.

– Pardon?

– O, nimic, domnule Saxon ! zise ea tare.

Jane tăcea, deși tare mult ar fi dorit să-i spună adevărul verde în față.

"Nu sunt iubita ta și probabil n-am să fiu niciodată. Probabil că și tu te-ai fi simțit la fel de mizerabil ca și mine, dacă ai fi fost atacat într-un mod atât de josnic, așa cum a făcut-o iubita ta cu mine. O, dragul meu, te iubesc la nebunie. Ia spune-mi, chiar le săruți pe toate fetele care-ți ies în cale?

Probabil că nu vei afla niciodată că s-a căsătorit cu fratele tău pentru banii pe care nu-i avea. Deși, dacă stau bine și mă gândesc, ți-aș face un bine spunându-ți adevărul. Te-ai întoarce în acest fel la "a doua opțiune" și... O, taci odată, Jane Wheeler!"

Minna aduse ceaiul. Jane turnă licoarea în cești, iar operațiunea aceasta rupse tăcerea deplină care domnea în birou. Grant o privi grav.

Se întoarse din nou la dosare, de parcă viața ei ar fi depins de asta și se uită la Minna surprinsă, când aceasta spuse că masa e gata. Grant plecase de mult. Își spuse în sinea ei că nu mai are nici-un rost să rămână la masă de vreme ce avea după-amiaza liberă. Probabil că Tom era în pauză. Dar nu putea să plece așa... ca o lașă. Din fericire, va fi și Julius prezent, iar Jane avea senzația că Marei îi e puțin teamă

de el.

Privind în urmă, era oarecum amuzată de ieșirea Marei referitoare la seara precedentă.

La masă, aceasta o ignoră aproape în întregime, vorbind cu Julius numai când era absolut necesar. Nici acesta n-o lua în seamă, concentrându-și întreaga atenție asupra lui Jane. La un moment dat, lipsa aceasta de atenție începu s-o agaseze pe Mara. Dorea întotdeauna să fie în centrul atenției, mai ales atunci când era vorba de un bărbat.

– Tom e la dispoziția ta oricând, zise Grant. Odihnește-te în această după-amiază și mâine.

– Ce grijuliu ești, Grant! Îți răsfeți angajații. Personal, nu m-aș fi simțit atât de epuizată după o călătorie de o zi. Nici nu știi ce rău îmi pare că m-a durut capul atât de tare, încât am fost nevoită să te las baltă. Sper că nu ți-a afectat afacerile în mod negativ, spuse Mara, acceptând să ia o țigară.

– Dimpotrivă, totul a mers ca pe roate. Jane s-a descurcat de minune și i-a însoțit pe oaspeți într-un tur al plantației de citrice, lucru pe care tu nu prea cred că l-ai fi făcut, dragă Mara, zise Grant lăsându-se pe spate și scoțând rotocoale de fum.

– S-a descurcat de minune? râse Mara. Cred și eu! Mai ales că avea o costumație cu adevărat potrivită unei asemenea situații, din câte mi-a spus Minna, adăugă ea.

– A fost adorabilă, accentuă Grant.

– Presupun că mai ales pentru bărbatul care s-a lăsat călăuzit de ea prin plantație, spuse cu venin în voce Mara.

Jane se înroși la față, furioasă la culme.

– Ca să fiu sinceră, s-a comportat foarte frumos, zise Jane răspicat.

Un bărbat cu adevărat fermecător, înalt și chipeș. A fost, într-adevăr, foarte insistent. I-a părut foarte rău când i-am spus că inima mea e dăruită altcuiva.

– O, așadar la asta se referea domnul Dixon când a vorbit de "prietenă" într-un mod atât de romantic? interveni Mara.

– Când ai vorbit cu domnul Dixon? o întrebă Grant dintr-o dată.

– Păi... i-am telefonat, dragule, bâigui ea. Eram îngrijorată. Era târziu și oricine și-ar face griji într-o asemenea situație.

– N-ai de ce să-ți faci griji în privința mea. Am crescut și pot să-mi port și singur de grijă.

– Chiar ești, dragule? îl întrebă Mara pe un ton mieros.

– Ce frumos din partea ta, Mara, că te arăți atât de grijulie, zise Julius, ridicându-se de pe scaun.

– Aș vrea să te duc eu acasă, Jane. Evident, dacă n-ai nimic împotrivă. Nu-i mult de mers, iar eu m-aș bucura foarte mult să-i văd pe Bart și pe Janet. Îmi dai voie?

– Desigur. Mi-ar face plăcere, zise Jane zâmbind, apoi, întorcându-se cu fața spre Grant, zise: Îți mulțumesc, șefule, pentru că mi-ai dat liber.

– Ce faci în această după-amiază, Grant? îl întrebă Mara.

– Am de pus în ordine niște hârtii, zise el. Îți sugerez să-l însoțești pe Julius, dacă te plictisești.

– Nu, mulțumesc, am ce să fac. Ce zici, mergem diseară la club?

– Se poate, admise Grant.

– Grozav, exclamă Julius. Ce zici de asta, Jane? Mergem și noi?

– Nu, mulțumesc. Am de rezolvat unele treburi pe care le-am neglijat în ultima vreme și vreau să-mi petrec timpul cu familia. Pe mama aproape n-am mai văzut-o în ultima vreme.

– Îmi pare rău să aud asta. Fă cum crezi de cuviință, îi răspunse el.

Cum nici Mara, nici Grant nu spuseră nimic, cei doi se îndreptară spre ușă, braț la braț.

– Nu te supăra că te întreb, dar ce dorea Mara să știe azi-dimineață, când am intrat în birou? o întrebă Julius după ce ieșiră din casă.

– Voia să știe care e motivul pentru care ne-am întors aseară atât de târziu.

– Și... ai lămurit-o?

– Am sfătuit-o să i se adreseze lui Grant. Trebuie să-ți spun că am făcut un ocol pe la Poarta Domnului și am stat mai mult decât ne propusesem.

– Hm! mormăi Julius. Dar nu cred că acesta era singurul lucru pe care dorea să-l știe. Cum de-a pomenit numele lui John?

– Doar ai auzit foarte bine ce-a spus. M-a informat cu multă siguranță în glas că Grant Saxon e al ei încă înainte de a se căsători cu fratele lui și că n-ar trebui să-i mai fac ochi dulci.

Julius o prinse cu o mână de talie și o întrebă:

– Jane, dacă tot ai mers cu mărturisirea atât de departe, spune-mi, dacă nu te deranjează: Ești îndrăgostită de Grant?

– Grant îi aparține Marei, zise ea după o pauză.

– Ba nu! Nu încă. Am să-ți spun un secret: Grant nu va fi al ei, deoarece am de gând să mă căsătoresc cu ea. Îi cunosc foarte bine defectele și știu că nu e chiar genul de soție ideală, dar îmi place.

– Dar Julius, exclamă ea, însuflețită parcă de mărturisirea sinceră a bărbatului, cum rămâne cu Grant? Nu-i poți face așa ceva. Oricum, se iubesc și nu cred că poate cineva să ia ceva ce-i aparține lui Grant

Saxon. Mara spunea că așteaptă să treacă o perioadă suficient de lungă pentru a o cere în căsătorie.

– Cine vorbea! o întrerupse Julius brusc. Mara nu cunoaște semnificația cuvântului "a iubi". O cunosc de foarte mult timp, numai că eram prea sărac pentru a mă lua în seamă. Bunăstarea familiei Saxon o atrăgea ca un magnet. Simplificând lucrurile, ea și cu Grant erau apropiați înainte ca ea să-și îndrepte atenția spre John și să se căsătorească imediat cu el. Dacă e cu adevărat un bărbat, așa cum declari tu răspicat, având controlul asupra oricărei situații, de ce o lasă să-i scape printre degete? Pentru că-și iubea fratele mai mult și credea că Mara împărtășise sentimentele lui John pentru ea? Dar noi știm foarte bine că s-a căsătorit din interes. Din păcate pentru ea, s-a fript. John era un idealist, în vreme ce Grant e realist. Grație lui, moșia a ajuns să fie atât de prosperă. Cred că a fost un adevărat șoc pentru ea să constate că puterea se afla în mâinile fratelui celui mic. John nu avea probleme financiare, iar Grant era foarte generos... dar asta a fost să fie.

Acum, dacă Grant aspiră la mâna Marei, ar trebui să se grăbească dacă nu vrea să i-o iau înainte. O să-i arăt că sunt la fel de prosper ca și Grant și că reprezint pentru ea o partidă bună. O să fie a mea cu orice preț. Și, crede-mă, din clipa când îmi va deveni soție, am s-o transform într-o femeie adorabilă. Îmi plac femeile frumoase, dar vreau ca soția mea să fie o femeie de casă, iubitoare și obedientă, încheie Julius, deoarece avea nevoie de o pauză de respirație.

Jane îl privea uimită și oarecum amuzată de hotărârea de care putea să dea dovadă. Cât despre Grant, simpatia și furia se găseau deopotrivă în inima ei. Simpatie pentru dragostea ce i-o purta fratelui său și furie pentru că se simțea dator față de Mara. Iar ea de-abia

aștepta să cadă în brațele lui.

– Ai de gând să-i vorbești lui Grant despre intențiile tale? Doar ți-e prieten, nu ?

– N-am de gând să suflu o vorbă, zise el zâmbind. Surpriza e elementul cheie în planul meu. Și, la urma urmei, de ce să dai cu piciorul norocului? Te-am văzut în seara aceea de pomină cum te sărutai cu Grant. Or, el nu e genul de bărbat care să se sărute cu orice fată. Probabil că ai drumul deschis spre inima lui. De ce nu profiți de asta? Vreau să cred că ești o fată inteligentă.

Deși îi era foarte greu să se adune și să judece lucrurile la rece, totuși, Jane își dădu seama că Mara nu-i spusese adevărul: Grant nu-i povestise episodul de la club, iar Julius era ferm convins că nu-i stătea în fire să se sărute cu orice fată. Dacă ai mințit o dată, o poți face și a doua oară, cugetă în sinea ei.

Jane se uita la Julius cu un aer absent în timp ce cântărea în minte întâmplările petrecute.

– Aha! exclamă ea. Cel viclean se luptă cu cel drept.

– Știi, văzându-te cum mă privești, m-aș putea îndrăgosti de tine. Dar îmi dau seama că nu ești liberă. S-a întâmplat ceva aseară. Mi-am dat seama, chit că tu nu vrei să-mi spui, iar eu îți respect decizia. Ce-ar fi să-i facem pe amândoi geloși? Parcă văd că o să ne atingem imediat scopul, zise el prinzând-o în brațe.

– Ești nebun, Julius Davenport!

– Da, Jane Wheeler. Sunt suficient de nebun ca să încerc și acest truc. Haide, vino! E vremea să-mi stabilesc planul de atac.

Nu-l părăsi verva nici când ajunseră acasă la Jane. Le sărută plin de entuziasm pe Janet și pe Liza, iar la plecare făcu o plecăciune lui Jane înainte de a se urca în mașină.

– Ne vedem mâine, frumoasa mea colaboratoare!

Întorcându-se în casă, Jane se spălă pe cap și se alătură celor două femei.

– O să le faci geloase pe toate fetele din zonă, o tachină Elizabeth. O zi întreagă și aproape toată seara cu șeful tău, Julius îmbrățișându-te, iar Peter care va veni să te ia în oraș diseară. Vine și Pat ca să-l supravegheze...

– Păi... ce să zic? Nu pot munci tot timpul, nu? Dar ce spuneai de Peter? Că vine să mă scoată în oraș?

– Îmi pare rău, Jane că n-am apucat să-ți spun, dar aseară te-ai întors târziu, iar azi-dimineață nu te-am văzut. Vizita lui Julius m-a făcut să uit. Peter o să vină să te scoată la club. Imediat, Pat a zis că vine și ea. Am acceptat în numele tău.

– Să mă duc la club? întrebă Jane, amintindu-și de propunerea Marei și urcându-i-se sângele la cap. Nu, n-am să mă duc.

– De ce, Jane? Ai alte planuri ?

– Pur și simplu, n-am chef. Mă duc să-i telefonez lui Peter, zise ea îndreptându-se spre ușă.

– Telefonul e defect, zise Janet cu voce blândă.

– O, la naiba! exclamă Jane.

– Îmi pare rău, draga mea ! zise Elizabeth frângându-și mâinile.

– De-abia așteptam să mă întorc și eu într-o seară mai devreme. Poate că n-ar avea nimic împotrivă să-și petreacă seara la noi. Mi-ar plăcea foarte mult să rămână.

– Peter a pomenit ceva despre un pacient pe care urma să-l viziteze în zona aceea, după care va face acest ocol ca să te ia pe tine. Va combina plăcerea cu datoria, dacă-mi amintesc, exact vorbele lui.

– Of! Dacă bat atâta drum până aici numai ca să mă ia pe mine,

va trebui să mă duc, zise Jane cu un aer neajutorat.

– N-o să fie nicio problemă, de vreme ce mâine nu trebuie să te duci la serviciu, interveni Janet. Poți dormi mai mult. Îmbracă-te așa cum se cuvine, draga mea. Doar n-o să te duci cu blugii pe tine.

Jane aștepta pe verandă când Peter opri mașina în fața porții. Arăta foarte bine în pantaloni sport și cămașă albă cu cravată. Pat, la rândul ei, era îmbrăcată într-un costum alb, în vreme ce Jane purta o rochie în culori închise.

– Îți mulțumesc că mi-ai acceptat invitația, chiar dacă a fost făcută prin intermediar. Eram ferm convins că dacă o determin pe Liza să accepte în numele tău, nu vei putea să mă mai refuzi. Scuză-mă că va trebui să mergi în compania ei, dar a insistat să vină, iar eu n-am avut ce face.

– Mă bucur că ai venit, Pat. O să fie și mai distractiv cu tine alături de noi, zise Jane.

– Dar nu știai că atunci când sunt mai mult de două persoane, se cheamă că te afli într-o mulțime? o întrebă Peter cu un aer posomorât.

– Dragul meu Peter, interveni Pat, de unde era să știu că ai mai invitat și pe altcineva?

Apoi, întorcându-se spre Jane, îi șopti :

– Am venit să te protejez de un lup. Nu te lăsa înșelată de aparențe, ți-o spun din experiență.

– Da, soră, zise Jane zâmbind.

Aplecându-se la urechea lui Peter, îi șopti:

– Mi-a spus că e atât de nebună după tine, încât nu te poate lăsa singur la club.

– Trădătoareo! exclamă Pat, indignată. Să nu te mai aștepți la

vreun ajutor din partea mea când vei fi la ananghie.

Peter le oferi câte o țigară, iar pe parcursul drumului vorbiră și fumară. Când ajunse în fața clubului, Peter opri mașina și spuse:

– Am să vă las aici, dragele mele. Mă duc să-i fac o vizită pacientului meu, după care am să vin și eu.

– Nu te putem aștepta în mașină? întrebă Jane cu ezitare în glas.

– Și să pierdem tocmai momentul când se bea? Hai că nu e așa de grav pentru două fete să intre neînsoțite în club, conchise Pat. În plus, putem să flirtăm cu alți bărbați.

– Ai grijă, sireno! o avertiză Peter în timp ce le conducea spre verandă.

Când apăru chelnerul, le comandă ceva de băut, după care se îndepărtă, nu înainte de a spune:

– Mă întorc imediat, așa că așteptați-mă aici.

Pat îi întoarse spatele și începu s-o studieze pe Jane cu multă atenție.

– Ia spune, cum merge treaba? Și ce fac Grant și Mara?

– Treaba merge bine, mulțumesc de întrebare. Cât despre Grant și Mara, sunt bine. Sandy s-a întors la școală, zise ea oprindu-se când auzi un râs familiar venind dinăuntru. Cred că sunt și ei aici, împreună cu Julius, care-i vizitează pentru câteva zile. Pare foarte pasionat de Mara.

– Chiar așa? întrebă Pat, stând cu coatele pe masă. Cât de orb poate fi un bărbat... Ce s-a întâmplat, Jane? Ești palidă.

– Cred că e din cauza băuturii. Am dat pe gât tăria asta dintr-o dată și simt cum mă arde.

Dorea foarte mult ca Peter să se întoarcă înainte să fie văzute singure de cineva cunoscut. Pat o privea într-un mod ciudat, așa încât

se străduí să-și recapete cumpătul.

– Știi, de-abia sâmbătă am aflat că Grant nu e tatăl lui Sandy. Asta fusese impresia mea până în clipa aceea.

– Ce? exclamă Pat, uimită. Nu știai că e copilul lui John?

– Nu. Am crezut că Grant și Mara au fost căsătoriți.

– O, Doamne! Cred că a fost un adevărat șoc pentru tine. Fiindcă tot ai fost la ei în casă în ultima vreme, începu ea curioasă, spune-mi, te rog, ți s-a părut că sunt foarte apropiați... așa, ca un soț și o soție?

– Mara are dormitorul ei, iar eu îmi termin treaba la cinci, așa încât nu știu ce se petrece în restul timpului. Grant e foarte ocupat întreaga zi, iar Mara se plimbă de colo-colo și-i tot spune "dragule". Îți spun toate astea ca să-ți dai seama că te poți înșela când apreciezi o situație de genul ăsta.

– Falsa ta impresie se poate cu ușurință schimba, dacă Mara reușește să-i intre din nou în grații și să-l facă să-și schimbe comportamentul. Erau foarte apropiați înainte ca Mara să-l prefere pe John. Mai târziu, și-a dat seama că n-a făcut alegerea cea mai potrivită, așa încât a trebuit să accepte starea de fapt.

– Între timp, am aflat cum stau lucrurile. I-am spus lui Julius să nu se amestece, pentru a nu-l răni pe Grant din nou. E hotărât s-o cucerească pe Mara.

– N-o să aibă nicio șansă, dacă Grant dorește cu adevărat s-o ia de soție, conchise Pat.

– Julius e pe deplin conștient de asta, dar vrea să încerce și să mă folosească pentru a-și atinge scopul.

– Cum?

– Încercând s-o facă geloasă. Spune că ne-am putea atinge amândoi scopul, zise Jane, întrerupându-se brusc, deoarece își dădu

seama de greșeala pe care o făcuse.

– Măi, măi... ca să vezi cum stau lucrurile! Și ce picioare scurte are minciuna, trase repede Pat concluzia. O să-i accepți propunerea?

– Nu! protestă ea cu vehemență, dar se opri deoarece îl auzi pe Julius adresându-se Marei, pe verandă:

– E mult mai răcoare aici și niciun suflet care să strice armonia, spuse el.

– Nu chiar nimeni, îl contrazise Mara, arătând spre cele două tinere așezate la masă.

– Doi îngeri deghizați în muritori, zise Julius. Se pare că sunt foarte norocos în seara asta. Hai, dulceață, vino cu mine.

– Sunt sigură că îngerii au motivele lor să vină fără însoțitor în această seară. Ce-ar fi să nu le mai răsfeți atât, Julius ?

Tonul ei era insultător.

Julius zâmbea în continuare când se așeză la masă, deși o răceală i se putea citi în priviri.

– Îmi pare rău pentru reacția pe care remarca mea a provocat-o, îngerilor.

– Bună, Mara! Bună, Jiulius! interveni Peter, care urca treptele. Văd că arăți jalnic. Vino cu noi la spital, dacă vrei.

– Mulțumesc, Peter. Poate mai târziu, dacă vor fi și îngerii de acord. Deocamdată, Mara are nevoie de aer curat. O cam doare capul.

– Ce s-a întâmplat? le întrebă Peter în timp ce se așeza pe scaun. După cum ți-a spus și Julius, Mara nu se simte prea bine. Fumul dinăuntru o afectează, dar o să-și revină. N-are nevoie de îngrijirile tale medicale. Uite, paharele noastre sunt goale.

– Bine, am înțeles mesajul. Chelner! zise el, ridicându-se.

– Cum se simte pacientul tău? îl întrebă Jane.

– O să supraviețuiască. Pat, vorbește-mi! Ce stai atât de tăcută ?

– O, la naiba! Îți vine să crezi că...

– Cred că ai dat cam repede băutura pe gât, interveni prompt Jane.

– O, da! Sigur că m-a lăsat pentru câteva clipe fără respirație. Acum, revenind la tetanos, trebuie spus că acesta e provocat de invazia unui bacil care pătrunde prin răni. Acesta produce o otravă care circulă prin vasele limfatice. E ceva legat și de nervi. Simptomele prin care se manifestă sunt spasmele și înțepenirea fălcilor. Dacă boala nu e tratată, devine fatală. O doză de ser antitetanos trebuie introdusă. Aici intervine priceperea sorei medicale. Bacilii aceștia se găsesc de obicei în intestinele cailor și ale altor animale.

– O prefer pe Pat cea tăcută, opină Jane, în timp ce Peter o privea uimit.

– Tratamentul constă în prevenirea răspândirii bacililor în răni. Țesuturile bolnave trebuie cât mai repede eliminate, iar după aceea e absolut necesară aplicarea unui antiseptic, sfârși în cele din urmă Pat.

– Și eu care m-am întrebat întotdeauna dacă învățăturile mele au ajuns acolo unde trebuie, ce-aș mai putea zice acum? se întrebă cu satisfacție doctorul. Jane, cred că prezint toate simptomele unui bărbat îndrăgostit de protejata lui. Crezi că doza profilactică prescrisă într-un asemenea caz e căsătoria?

– Da, așa cred, confirmă Jane.

– Nu există nicio altă cură? insistă el.

– Niciuna, decretă Jane pe un ton grav.

– Te căsătorești cu mine, protejata mea?

– Da, veni cu promptitudine răspunsul acesteia.

– Grozav! exclamă el, ușurat în cele din urmă.

După aceea, se lăsă din nou tăcerea. Chelnerul le aduse ceea ce comandaseră și se îndepărtă zăpăcit.

– Felicitări! zise Jane, ridicând paharul.

În clipa aceea, își făcu și Grant apariția. Pat, care stătea cu ochii închiși, îi întredeschise și spuse:

– M-a cerut în căsătorie.

– Și... ai acceptat? o întrebă el, uitându-se însă la Jane.

– Imediat, se grăbi aceasta din urmă să confirme. Cred că felicitările sunt binevenite.

– Felicitări, zise Grant.

– Cred că ar trebui să te uiți la mine, nu la Jane, în seara asta, spuse ea după ce deschise în întregime ochii.

– O, Doamne! Ce-am făcut! exclamă Peter, căruia îi reveni în cele din urmă graiul.

Grant luă un scaun și se așeză la masă.

– Acceptă inevitabilul. S-ar fi întâmplat oricum, mai devreme sau mai târziu.

– Ți se va întâmpla și ție, mai devreme sau mai târziu, nu? nu se putu abține Jane să-l întrebe.

– Draga mea Jane, soarta nu și-a dezvăluit încă planurile, ceea ce e mai bine pentru liniștea mea sufletească. Dar vreau să rezolv mai întâi niște probleme particulare. Probabil că mai târziu, mi se va întâmpla și mie.

Spunând acestea, îl chemă pe chelner și comandă șampanie de la gheață.

Jane reflectă în sinea ei că singurele probleme pe care le avea de

rezolvat erau anumite formalități înainte de a se căsători cu văduva fratelui său.

Pat luă mâna lui Peter într-a ei și-i spuse:

– Ai cinci minute să retractezi totul, zise ea cu sinceritate, înainte ca șampania să sosească.

Doctorul Davis își privi asistenta drept în ochi și spuse:

– Știi, nu cred că am să retractez nimic din ce-am spus... Ai văzut vreodată piscina la lumina lunii, Patricia? Vino să-ți arăt!

Se ridicară și plecară fără să spună vreun cuvânt celorlalți doi.

– Știi, începu Grant, pentru câteva clipe, am crezut că pe tine te-a cerut în căsătorie. M-am simțit ușurat să aflu că lucrurile nu stau așa.

– De ce te simți ușurat? se grăbi să întrebe Jane.

– Pentru că nu e genul de bărbat care să ți se potrivească. Iar dincolo de asta, n-aș vrea să rămân din nou fără secretară.

– Chiar așa? Mi-ai putea spune atunci care e bărbatul potrivit pentru mine?

– Dă-mi mâna să ghicesc. Trebuie să recunosc că ai o mână foarte frumoasă. Da, păi.. văd aici un bărbat înalt, brunet și chipeș... foarte elegant și cu ochi scânteietori. Unul cu adevărat potrivit pentru tine. Davies ar fi fost prea imatur pentru tine. Cel pe care-l văd aici e foarte pretențios, curajos, mândru și te va iubi toată viața. Nu-i deloc un tip rău. Dacă aș fi mama ta, l-aș accepta imediat, conchise el. Te sfătuiesc să-ți faci un trusou cât mai repede. S-a agățat deja de linia vieții tale.

– O, domnule Clarvăzător, ce inteligent! Poți să-mi spui și câți copii voi avea?

– Păi... ia să vedem. O fată cu părul castaniu ca al mamei sale și un băiat cu ochii sclipitori ai tatălui. Nu văd ce culoare au. O, biata

mea Jane! La vârsta de șaptezeci de ani ești atât de sătulă de dragoste și de consecințele ei, încât văd o halbă de bere otrăvită adusă bătrânului. În cele din urmă, acesta moare. Ești, în sfârșit, liberă. Dar ce văd aici? Un străin care se întoarce și-ți sărută mâna plină de zbârcituri. O iubire și mai mare s-a născut și o luați de la capăt.

– La șaptezeci de ani? izbucni în râs Jane.

– Șaptezeci de ani e o vârstă foarte tânără, o consolă Grant.

Jane îl văzu cum privește peste umărul ei și întoarse capul. Îi văzu pe Julius și pe Mara mergând încet, cufundați în conversație.

Întâlnindu-se cu Pat și cu Peter, hotărâră să meargă împreună înapoi. Julius șovăi câteva clipe când îl văzu pe Grant stând împreună cu Jane la masă, îi spuse ceva Marei la ureche, apoi o luă de mână și se îndreptară spre ei. Peter mai aduse două scaune. Chelnerul aduse o sticlă de șampanie cu gheață și niște pahare.

– Sărbătorește cineva ceva? întrebă Julius, privind-o întrebător pe Jane.

"Oare chiar spera că pot fi atât de eficientă?" se întrebă Jane în sinea ei.

– Ia ghicește, Julius! De cine crezi că e vorba? Pat și cu mine am hotărât să ne căsătorim.

Grant se ridică în picioare, ridică paharul și zise:

– Pentru Peter și Patricia. Fie ca angajamentul pe care și l-au luat să fie de bun augur, iar căsătoria să dureze toată viața.

Mara îi felicită și ea, fixându-l cu privirea pe Grant. Jane își dădu seama că încerca să descifreze care fusese reacția lui în clipa când dispăruse cu Julius.

Dar acesta nu lăsă să se vadă niciun fel de surpriză, iar Jane îi admiră puterea de autocontrol. Nimic nu părea a-i distruge

echilibrul. Probabil că era foarte sigur pe el sau de fidelitatea Marei.

Grant o invită pe Pat la dans, iar Julius pe Jane.

– Julius, păreai foarte supărat când ai ieșit cu Mara afară, îi șopti Jane la ureche. Cum se face că la întoarcere avea un aer atât de supus? Ce i-ai făcut? Ai bătut-o?

– Am eu un fel de a pune lucrurile la punct. Femeilor le place când impun regula, când fac legea.

N-am să te plictisesc cu detalii inutile. Îți spun doar atât: nu m-am ferit să-i arunc în față adevărul. Anume că o femeie care face observații răutăcioase cu privire la alte femei, se păcălește singură, deoarece nu face decât să se oglindească pe sine însăși.

Evident că s-a înfuriat la auzul unor asemenea vorbe, însă după ce s-a potolit mi-am cerut scuze și i-am spus că există multe alte feluri în care-și poate folosi surplusul de energie.

Am pomenit în treacăt faptul că sunt proprietarul unui cal arab pursânge. Mara m-a întrebat imediat ce legătură are asta cu surplusul ei de energie. I-am răspuns că, din câte îmi amintesc, era o călăreață desăvârșită.

Am deplâns faptul că Sheik, calul meu, n-are suficient exercițiu și am zis în treacăt că ar fi numai bun pentru ea. Ar arăta superb pe un asemenea cal. După tot acest preambul, i-am făcut o invitație deschisă, neomițând să-i spun în treacăt că, fiind foarte bogat, nu m-aș da în lături să-l ofer pe Sheik celei care ar fi pe măsura mândriei și frumuseții lui.

– Ești o adevărată bestie, Julius Davenport! exclamă Jane.

Grant auzi exclamația lui Jane și ridică din sprânceană. Julius o strânse în brațe, o sărută pe frunte și spuse :

– E foarte frumoasă când se înfurie, după care o prinse într-un

dans ritmat.

– Dacă insiști să joci dublu cu Grant, am să-l avertizez.

– Draga mea, dacă Mara poate fi furată cu atâta ușurință, atunci nu merită dragostea niciunui bărbat. Avertizează-l dacă tu crezi de cuviință, dar amintește-ți că n-ai fost de față la prezentul jaf. Grant a auzit exclamația ta de mai devreme și n-o să te simți prea grozav dacă interpretează avertismentul tău ca pe un act de gelozie declanșat de plimbarea mea cu Mara.

– Și eu care credeam că ești un simplu și drăguț fermier, când te-am cunoscut!

– Nu chiar atât de simplu, dar în mod cert drăguț, conchise Julius.

Fără să părăsească ringul de dans, făcură schimb de parteneri. Peter dori să danseze cu logodnica lui, iar Julius i-o duse pe Jane lui Grant.

– Julius e înalt și, după unii, chipeș, spuse Grant în timp ce se mișcau în ritmul muzicii.

– Și tu ești la fel, îi răspunse Jane imediat.

– Mulțumesc, Jane, zise el, vădit surprins. Ce zice palma ta în această privință?

– Tu ești ghicitorul.

– Păi... din câte putem să ne dăm seama, există un aflux de bărbați chipeși în viața ta.

Nu te îndrăgosti de toți și speră să-l alegi pe cel mai bun. Asta e ceea ce se poate citi în palma ta.

– O, dragule, cu o asemenea aglomerație de bărbați în viața mea, cum să-mi dau seama care e cel mai curajos, cel pe care am să-l îndrăgesc până când am să-l otrăvesc cu mâna mea zbârcită? întrebă ea pe un ton confuz, deși inima îi spunea că se afla chiar în brațele

celui ales.

– Când te atinge, palma ta vibrează în semn de avertisment, veni imediat profeția lui Grant.

Habar n-avea cât adevăr erau în vorbele sale.

Capitolul 10

A doua zi dimineață, după ce mâncă și stătu puțin de vorbă cu Janet și cu Elizabeth, Jane porni într-o plimbare prin grădină. În clipa când îl văzu pe Olivier, se opri din mers. Unchiul Bart îi spusese că aceasta era ultima lui zi de lucru. Jane se tot întreba cum putea un bărbat să ducă la nesfârșit o viață de nomad.

La două ore după ce luă prânzul, Jane anunță intenția ei de a se duce să facă o baie în râu. Mătușa Janet o sfătui să nu se îndepărteze prea mult și să-și ia cu ea o însoțitoare. Propunerea mătușii o făcu să râdă.

– Draga mea mătușă, începu ea, nu prea ai cum să te rătăcești pe aici. Dealurile, râul și livezile funcționează ca puncte de reper.

Bine dispusă, Jane plecă la drum. Merse ce merse și ajunse printre șirurile de pini de pe deal. La un moment dat, auzi un țipăt de femeie. Era strigătul unei femei speriate. Încercă să se apropie de locul de unde venea strigătul. Mirarea ei fu fără margini în clipa când îi recunoscu pe Flip Olivier și pe Mara Saxon.

Bărbatul făcu un gest grosolan și o întrebă pe un ton răspicat:

– Atunci de ce-ai mai venit aici dacă nu pentru puțină distracție? Știai că sunt aici. Ce, te-ai speriat, doamnă Saxon? rânji el.

Jane se apropie de ei, în continuare uimită. Mara încerca să scape din strânsoare.

– O, nu iubito, n-o să reușești! Cumnatul tău m-a insultat destul, doar nu crezi că o să scapi așa de ușor. Ți-ai omorât soțul, întrucât doreai mai mult.

– Ajunge, domnule Olivier! interveni Jane.

– Măi! Măi! Se pare că păsărelele se strâng în stol.

– Ești teafără, Mara? o întrebă Jane, ignorându-l pe bărbat.

– Da. Nu mă așteptam să...

– Nu te așteptai la naiba! De ce-ai venit, știind foarte bine că nu calcă țipenie de om pe aici? Deunăzi, te-ai oprit cu mașina ta luxoasă ca să stai de vorbă cu mine și ți-am spus că sunt aici. Ai mințit-o pe păsărica asta că ți-am reparat mașina. Iar pe tine, domnișoară arogantă sau mărinimoasă după caz, te-am văzut sărutându-te cu Saxon la club și cu Davenport pe câmp, zise el prinzând-o de umeri. Ce-ar fi să faci același lucru și cu mine?

Insinuarea din vocea acestuia o înfurie la culme.

– Ai cinci secunde să-ți iei mâinile de pe umerii mei. Aștept.

– Am să fac asta pentru un sărut. Unul singur. Îți garantez că o să te mai întorci pentru mai multe.

Grant Saxon își făcu apariția. Mara încercă să se apropie de Olivier.

– Dă-i drumul! zise ea.

– Taci din gură! Ce zici, fetițo?

Jane nu mai stătu pe gânduri. Îl lovi cu piciorul peste gură, iar acesta gemu de durere. Îl prinse apoi de braț, pregătită pentru

mișcarea următoare.

Grant îl prinse pe bărbat de umeri și-l ridică în sus. Chipul său fioros te înspăimânta.

– Dă-i drumul, Grant! spuse ea cu un calm surprinzător în primul rând pentru ea însăși.

– V-a făcut ceva vreuneia dintre voi?

– Nu, n-a avut timp, zise Jane.

Bărbatul prins în strânsoare gemea de durere. Grant îi dădu drumul și spuse :

– Olivier, ascultă-mă! În mai puțin de două ore, am să-i raportez sergentului Mason. O fac atât de târziu ca să ai timp să părăsești această zonă. Dacă n-ai să faci întocmai, am să depun o plângere ca să fii arestat pentru că ai agresat două femei neajutorate. Două ore. Sergentul te va aștepta, pentru că am să-l înștiințez de venirea ta.

Jane o luă pe Mara lângă ea și începură amândouă să se îndrepte spre drumul de întoarcere.

– Lasă-mă pe mine să vorbesc, o sfătui Jane.

– Ce ai de gând să-i spui lui Grant? șopti Mara, palidă la față.

– N-am să te las de izbelițe, zise Jane gânditoare, în timp ce pășea pe covorul de ace de pin.

Se întoarseră brusc și-l văzură pe Grant cum stă cu mâinile în șolduri, așteptând un răspuns.

– Vă ascult, zise el.

– Păi... noi, Mara și cu mine, ne-am întâlnit la bazinul de înot și ne-am hotărât s-o luăm în susul râului. Nu ne-am dat seama că Olivier e aici decât în clipa când ne-am apropiat.

– Într-adevăr, nu aveați cum să-l zăriți de acolo. Dar când l-ați văzut, de ce nu v-ați înapoiat? le întrebă Grant cu asprime.

– Păi... începu Jane, dar neștiind cum să continue se uită la Mara. O, da! Vorbeam și ne uitam pe unde mergem. Din cauza șerpilor, după cum bine știi.

Grant ridică sceptic din sprânceană.

– Numai o femeie poate fi atât de oarbă, cugetă el. Ai mers pe jos în timp ce Mara era călare ?

– O, Doamne, calul! A...

Însă Grant o întrerupse brusc și i se adresă Marei:

– Ai mers călare?

– I-am dat drumul, zise ea, dându-și la o parte o șuviță de păr.

Răspunsul Marei o făcu pe Jane să răsufle ușurată.

– Dar de ce nu l-ai lăsat la bazin?

– Pentru că era o ieșire care ducea spre drumul principal și astfel ajungea mai repede acasă, zise Mara fără să se gândească prea mult.

Răspunsul ei îl determină pe Grant s-o fulgere cu privirea.

– Așa ne-a spus Olivier, înainte de a deveni violent.

– Au! Ce mă doare! Am căzut cam rău la bazin! se văită Jane.

– Rău de tot. Ar trebui să te duci la doctor, o sfătui Mara.

– Știi, Grant, nu eram chiar două femei neajutorate. Mara avea rezerva ei de energie, iar eu mă puteam folosi de alte mijloace, așa după cum ai observat.

Acesta se apropie și se uită cu atenție la brațul rănit al lui Jane.

– Trebuie să consulți imediat un doctor, dădu el verdictul. Mara, ia-o pe urmele calului tău, iar tu, Jane, urmeaz-o ! Mă întorc și eu imediat, numai că înainte trebuie să rezolv ceva.

Cele două femei erau pe deplin convinse că ținea neapărat să-l știe pe Flip Olivier plecat o dată pentru totdeauna.

Vremea era foarte frumoasă, iar zilele se scurgeau una după alta,

fără griji. Grant își tot găsea de lucru pe la birou sau prin preajmă. Nu-i venea să creadă că Flip Olivier părăsise zona. Jane încercă o singură dată să-l roage s-o lase să plece singură acasă seara, dar el refuză categoric.

Deși nu mai erau atât de apropiați ca înainte, faptul că se afla mereu în preajma lui era o plăcută tortură pentru ea. Grant se retrăgea în biroul lui sau își petrecea vremea citind cărți sau documente de afaceri. Jane își petrecea vremea stând de vorbă cu Minna sau ajutând-o pe Sandy să se pregătească pentru școală.

În dimineața zilei de sâmbătă, la ora zece, Sandra dispăru.

Jane verifica o listă de haine când Minna își făcu apariția.

– Ceaiul e gata, zise ea. Credeam că Sandy e cu tine.

– Nu, îi răspunse Jane în timp ce împăturea lista și o vâra în buzunarul de la pantaloni. Ai strigat după ea pe afară? Acum vreo jumătate de oră era cu Lemmy în spatele garajului.

– Am tot strigat-o, dar nu mi-a răspuns. Sunt îngrijorată, Jane! Tom e plecat pe undeva prin împrejurimi și a promis că nu întârzie prea mult. Crezi că s-au dus cu el?

– Tom ne-ar fi spus, dacă-o lua cu el. Mă duc la magazie, zise ea alergând.

Știa prea bine că acolo erau depozitate undițele de pescuit.

Două undițe și două bobine lipseau!

– S-au dus la râu, în pofida ordinelor foarte stricte ale lui Grant. O, Jane ! Ce ne facem ? se văită Minna.

– Nu-ți face griji! O să iau mașina Marei.

Așadar, copiii au considerat de cuviință să se mai ducă o dată la pescuit înainte de a începe școala. Avu nevoie de cinci minute pentru a pleca, rugându-se în gând să-i găsească acolo unde presupunea că

sunt. Drumul nu era scurt, iar ei plecaseră de mai puțin de o oră. Va fi nevoită să lase mașina undeva pe marginea drumului și s-o ia pe jos printre copaci.

Mâinile îi tremurau în timp ce conducea. Opri într-un loc pe care-l considera cel mai apropiat de râu.

După aceea, porni pe jos în căutarea lui Sandy. Însă strigătele ei fură zadarnice.

– O, Doamne! exclamă ea în clipa când simți miros de fum. Prostuțo, asta mai lipsea să faci! Un foc!

Începu să alerge cu respirația tăiată, mai puțin din pricina fumului, cât mai degrabă a fricii care o cuprinse gândindu-se la catastrofa care se declanșase.

Auzi apoi strigătul de ajutor al lui Sandy, dar și rânjetul sinistru al unei persoane deja familiare.

Flip Olivier își pusese amenințător mâinile în jurul gâtului fetiței și se uita ca un nebun, fascinat parcă de dansul flăcărilor care se întețeau.

Jane ieși din fum asemenea unui duh din ceață și găsi de cuviință că trebuie să acționeze imediat.

– Duceți-vă la piatra aia mare! le strigă ea copiilor. Olivier, scoate-ți jacheta și ajută-mă să sting focul. Hai, dă-i drumul!

Olivier își scoase jacheta mai mult de nevoie decât de voie, dar izbucni într-un râs de nebun :

– Măi să fie! Am pus mâna pe pisicuță, adică pe copilul lui Saxon, pe prietena lui și am declanșat și un foc strașnic ca să-l ajut să ajungă mai repede în iad.

Jane nu-l luă în seamă și se uită descurajată la focul ale cărei proporții creșteau. Apoi, se întoarse spre el și-i zise furioasă:

– Folosește jacheta aia odată, prostul naibii!

– Nimeni nu-mi vorbește așa fără să fie pedepsit, zise el, înfuriindu-se la rândul lui. Ia să vedem ce-o să mai zici acum, domnișoară Inimă-Mare.

Spunând acestea, o prinse de gât, iar ea nu mai putu face nimic.

– Ăsta era momentul pe care-l așteptam. Saxon primește, în sfârșit, ceea ce merită. O să vii cu mine la piatra cea mare, chiar dacă pentru asta va trebui să te trag de păr. Imperiul lui Saxon o să ardă așa cum a ars Roma.

– Ai dreptate, îl aprobă Jane. E mai bine să privim. Focul e în spatele tău, așa că ai grijă.

– Ha! Peste puțin timp, focul va cuprinde copacii și atunci să te ții distracție, spuse el ca fermecat.

Jane o luă la goană, încercând să-și salveze pielea. Olivier nu încercă s-o urmeze.

După ce parcurse o bună bucată din drum, Jane văzu cum Olivier nu mai poate scăpa din calea focului. Se întoarse din drum și-l luă în spinare, deși acesta aproape că își pierduse cunoștința.

Când reușiră să se adăpostească de urgia focului, se simțiră cu toții ușurați.

– Jane, se aude motorul unei mașini care se apropie.

Curând, Land-Rover-ul se contură printre norii de praf. Abia când fu la pieptul lui Grant, Jane simți că revine la viață.

– Pompierii au sosit deja și-și fac datoria. Totul e sub control.

– Mai trăiește? întrebă ea, arătând spre Olivier.

– Da, mai trăiește, îi răspunse Grant în timp ce ambulanța îl lua pe targă, însă e foarte ars.

– Cred că am să vomit, auziră o voce în spatele lor.

– Așa să faci, dulceață, îi răspunse Grant. După aceea, te vei simți mai bine.

Când ajunseră acasă, Minna și Polly luară fiecare câte un copil în brațe. Grant o ajută pe Jane să coboare din mașină.

– Janey, cum aș putea vreodată să-ți mulțumesc pentru că ai salvat doi copii neajutorați ? Ai reacționat foarte rapid, ai folosit trucuri inteligente și ai demonstrat că ai o inimă de aur. Te simți mai bine acum?

– În afară de faptul că mă doare splina, da. Tu cum te simți ? îi întoarse Jane întrebarea.

– Ce vrei să spui? Că mă simt mai bine? Știi, am o telegramă în buzunar, dar n-am s-o deschid acum. Du-te și fă o baie, odihnește-te puțin, iar după aceea poți veni să discutăm.

După o oră, Jane intră în sufragerie și fu asaltată de întrebările, dar și de felicitările celor din jur.

– Îmi pare rău că nu mai pot sta, interveni sergentul Mason. Personalul polițienesc le mulțumește domnișoarei Sandra și jupânesei Lemmy pentru ceea ce au făcut. Iar dumitale, domnișoară Jane, toți colegii mei m-au rugat să-ți transmit toată stima lor pentru curajul de care ai dat dovadă. O să vă chemăm mâine pentru a ne da o declarație despre modul cum s-au desfășurat lucrurile. Unde să ne întâlnim? Aici, sau la Bart?

– Domnișoara Wheeler poate fi găsită mâine acasă la unchiul ei, se grăbi Grant să răspundă, întrucât Jane era profund emoționată de discursul sergentului și nu-și găsea cuvintele.

– Mulțumesc, Grant. Îți convine, Jane?

– Da, sergent. Am să fiu la dispoziția dumneavoastră oricând în cursul dimineții.

Grant și Jane îl însoțiră afară. La întoarcere, acesta scoase telegrama din buzunar și începu să vorbească pentru a lămuri lucrurile.

– Se pare că a sosit vremea să lămuresc unele lucruri, începu el. Mai întâi, Pat și Peter au stabilit în sfârșit data nunții: e peste trei săptămâni. Apoi, am primit o telegramă, adăugă el zâmbind. Cupidon, după câte se pare, a lucrat între timp.

"Julius Davenport și Mara Saxon s-au căsătorit la Johannesburg, ieri dimineață la zece și jumătate. M-am căsătorit cu ea ca să-i controlez intențiile machiavelice. Stop. O iubesc la nebunie și am descoperit cu surprindere că sentimentul e reciproc. Stop. Să nu te superi." Asta-i tot.

Un murmur general se înălță în încăpere. Toate privirile se întoarseră curioase spre proprietarul moșiei învecinate. Grant, stăpân pe sine și afabil, se îndreptă spre Jane. Ea se uita parcă vrăjită la el. Când ajunse la trei metri de ea, aceasta șopti un compătimitor: "O, bietul de tine!", după care fu aproape să se prăbușească, dacă Grant n-ar fi prins-o imediat în brațe.

Elizabeth îl ajută s-o ducă pe Jane într-o altă cameră. După ce o așeză pe pat, Grant se întoarse spre Elizabeth și-i zâmbi.

– Spune-le invitaților că pot să plece. O să am grijă de Jane și am s-o aduc acasă într-o stare bună. Puteți să plecați cu toții.

Jane deschise ochii pentru a-și da seama cine o ține în brațe, după care închise din nou ochii, mulțumită. Auzi o voce plăcută șoptindu-i la ureche:

– Dormi, copilă! Dormi, draga mea!

– E bolnavă? Jane e bolnavă? se auzi o voce speriată dinspre coridor. Minna n-a vrut să mă lase să vin, dar... a trebuit s-o fac. E

foarte bolnavă?

– Jane se simte foarte bine, dulceață, zise Grant, mângâindu-i părul. E doar foarte obosită. Dar nu e nimic îngrijorător.

– Slavă Domnului! exclamă Sandy, răsuflând ușurată. Vrei niște ceai?

– Nu, dulceață. Du-te și culcă-te! Spunei Minnei să facă la fel. Eu o să stau cu Jane până se trezește și o să am grijă de ea.

– Bine. Noapte bună, Grant. Mă bucur că mama s-a căsătorit cu unchiul Julius. O să-l învăț să fie un tată de milioane. Cred că Jane e a ta, pentru că dormi cu ea, zise ea în șoaptă când ajunse la ușă.

După aceea, închise ușa în urma ei.

– Mie-mi spui! spuse Grant după plecarea fetiței.

În clipa aceea, Jane deschise ochii.

– Bună, draga mea! spuse el.

– Bună! răspunse ea, încântată. N-ai de ce să fii supărat pe Julius și nu trebuie să mă consolezi. Nu însemna nimic pentru mine. Am leșinat pentru că îmi părea așa de rău pentru tine.

– Da, știu asta. Ai un suflet atât de mare.

– N-ai apucat să termini de citit mesajul pe care l-ai primit de la Julius, zise ea, ridicându-se într-un cot. Mi-aș dori foarte mult să nu fii foarte afectat.

– Dacă aș fi profund rănit, m-ai ajuta să încerc să uit?

– Dacă asta ți-ai dori, spuse ea pe un ton jalnic.

– Mi-ai oferi ceea ce-mi doresc?

– Da, Grant.

– Necondiționat?

Jane își plecă privirea într-o tacită confirmare.

– Spune-o! Spune că mă iubești necondiționat, din toată inima!

– Te-am iubit din clipa când ne-am întâlnit, zise ea ridicându-se în capul oaselor. Chiar și atunci când credeam că ești căsătorit. Deși rațiunea îmi spunea că nu e bine, inima mea era deja dăruită.

– Ești adorabilă, Jane. Julius mi-a făcut un mare serviciu. Mă simțeam prins la mijloc, datorită unei promisiuni făcute mie însumi. Din fericire, nu m-am grăbit și am așteptat. Slavă Cerului că am făcut-o! Telegrama de la Julius se termină în felul următor: "Știu cui i-e dăruită inima ta. Stop. Cere și vei primi. Stop.

Privirea i se înflăcără dintr-o dată.

– Dacă cer, oare am să primesc? Știi cui aparține inima mea pentru totdeauna?

Lui Jane începu să-i bată inima cu putere.

– Spune-mi, știi? Răspunde-mi, Jane! De nu, am să vin să-ți arăt, adăugă el, începând s-o sărute. Ți-ai dat oare seama că aparținem unul altuia?

– Da, șefu', șopti ea.

– De aceea, trebuie să te duc acasă... la un moment dat. Și să te aduc înapoi ca soție a mea.... în curând.

Sfârșit